

**דרשות על ישעיהו נ"ג**  
**SERMONS ON ISAIAH 53**  
(Hebrew)

**מאת ד"ר ר.ל. היימרס ג'וניור**  
by Dr. R. L. Hymers, Jr.

**אתר אינטרנט:**  
[www.sermonsfortheworld.com](http://www.sermonsfortheworld.com)

**אימייל:**  
Email: [rlhymersjr@sbcglobal.net](mailto:rlhymersjr@sbcglobal.net)

דרשותיו של ד"ר היימרס על ישעיהו נ"ג הן  
מהטובות ביותר שקראתי או שמעתי. בעידן זה של  
סטייה מן האמת, דרשותיו ממוקדות היטב במשיח  
ובבשורה. מסרים אלה יהיו ברכה גדולה לכל מי  
שיקרא אותם, נוצרי או לא. יש לקרוא אותם,  
להטיף אותם ולהפיץ אותם ברחבי העולם.

שאלוהים יעזור לכם לעשות זאת.

- ד"ר כריסטופר ל. קגן

כתבי יד אלו אינם מוגנים בזכויות יוצרים. ניתן להדפיס אותם, להטיף מהם ולשלוח אותם כקובץ בדוא"ל לאחרים ללא רשותו של ד"ר היימרס. אנו ממליצים לעשות זאת!

אם הדרשות הללו מברכות אתכם, שילחו מייל לד"ר היימרס בכתובת: [rlhymersjr@sbcglobal.net](mailto:rlhymersjr@sbcglobal.net) וספרו לו על כך. אנא ציינו מאיזו מדינה אתם כותבים. ניתן לכתוב לד"ר היימרס בכל שפה. אך ככל שניתן, אנא כתבו באנגלית. אם ברצונכם לכתוב לד"ר היימרס בדואר, כתובתו היא:

P.O. Box 15308, Los Angeles, CA 90015.

ניתן לקרוא את כל הדרשות של ד"ר היימרס באינטרנט בכתובת: [www.sermonsfortheworld.com](http://www.sermonsfortheworld.com).  
לחצו על "דרשות בעברית".

# תוכן העניינים

עמוד

דְרָשָׁה

1	הסבל והניצחון של עבד יהוה! (ישעיה נב: יג-טו)
6	השמועה שנדחתה (ישעיה נג: א)
10	המשיח – גדחה ע"י ההמון (ישעיה נג: א-ב)
15	המשיח – בזוי אוניברסלית (ישעיה נג: ג)
20	סבלות המשיח – האמת והשקר (ישעיה נג: ד)
24	ישוע חבול, מוכה ומעונה! (ישעיה נג: ה)
28	חטא אוניברסלי, והמרפא לחטא (ישעיה נג: ו)
32	שתיקתו של השם (ישעיה נג: ז)
36	תיאור הכפרה (ישעיה נג: ח)
41	פרדוקס קבורת המשיח (ישעיה נג: ט)
45	הכפרה! (ישעיה נג: י)
50	ניצחון המושיע! (ישעיה נג: יא)
55	ריצוי והצדקה – הושגו ביד המשיח (ישעיה נג: יא)
60	מקור כבוד המשיח (ישעיה נג: יב)
64	ראשית האמונה בישוע (ישעיה נג: ג)

הסבל והניצחון של עבד אדוני!  
 (דרשה מס' 1 על ישעיה נ"ג)  
**THE SUFFERING AND TRIUMPH OF GOD'S SERVANT!**  
**(SERMON #1 ON ISAIAH 53)**  
 (Hebrew)

מאת ד"ר ר"ל היימרס, הבן.  
 by Dr. R. L. Hymers, Jr.

דרשה במשכן הבפטיסטי של לוס אנג'לס  
 בוקר יום האדון, 12 יוני, 2011  
 Lord's Day Morning, June 12, 2011  
 A sermon preached at the Baptist Tabernacle of Los Angeles

"הנה ישכיל עבדי, ירום ונישא וגבוה מאוד. כאשר שממו עליך רבים, כן משחת מאיש מראהו, ותוארו מבני אדם. כן יזה גוים רבים, עליו יקפצו מלכים פיהם. כי אשר לא סופר להם ראו, ואשר לא שמעו התבוננו" (ישעיה נ"ב 13-15).

הנכם מתבקשים לשמור את המקום בספרי המקרא שלכם. פסוקים אלה נכון שיהיו כלולים בפרק נ"ג ולא בפרק נ"ב, לדעת ד"ר ג'ון גיל, ולדעת "רוב רובם" של פרשנים מודרניים (ד"ר פרנק א' גייבלין, **פרשנות למקרא של האקספוזיטור**, ספריית הפניות ריג'נסי, 1986, כרך 6, עמ' 300). כל הטקסט, מפסוק 13 דרך פרק נ"ג פסוק 12, מתייחס לדמות "העבד הסובל" של אלוהים. מתיו הנרי אמר,

נבואה זו, אשר מתחילה כאן וממשיכה עד סוף הפרק הבא, מצביעה בצורה הכי מפורשת על ישוע המשיח; היהודים בעת העתיקה הבינו שמדובר במשיח, למרות שרבנים מודרניים עושים מאמץ רב לעוות את הדברים... אך פיליפוס, אשר בישר את המשיח מתוך הפסקה הזו אל הסריס, קבע מעבר לכל ויכוח "על מי הנביא מדבר". עליו ולא על איש אחר, מעשי השליחים ח' 34, 35 (**פרשנות של מתיו הנרי על המקרא כולו**, בהוצאת הנדריקסון, דפוס חדש 1996, כרך 4, עמ' 235).

התרגום היהודי העתיק אומר שהפסקה מתייחסת למשיח, כמו שאמרו הרבנים בעת העתיקה, אבן עזרה ואלשיך (ד"ר ג'ון גיל, **אקספוזיציה לתנ"ך**, המוכ"ז הבפטיסטי הסטנדרטי, דפוס חדש 1989, כרך 1, עמ' 309).

פרשנים נוצרים לאורך ההיסטוריה ראו בפסקה זו נבואה על האדון ישוע המשיח. ספרג'ן אמר,

איך יכלו אחרת? אל מי אם לא זה התייחס הנביא? אם לא רואים את האיש מנצרת, בן האלוהים, בברור בפסוקים הראשונים האלה, אזי חושך מוחלט. אין אנו מהססים לרגע לייחס כל מילה לאדוננו ישוע המשיח (צ"ה ספרג'ן, "הניצחון הבטוח של האיש הצלוב", **בימת המשכן המטרופוליטני**, פילגרם הוצאה לאור, דפוס חדש 1971, כרך 21, עמ' 241).

כמו שכבר הוזכר על ידי מתיו הנרי, פיליפוס המבשר אמר שפסקה זו מהכתובים חזה את סבלות המשיח.

"ויען הסריס ויאמר אל פיליפוס אשאלה ממך על מי הנביא מדבר את זאת על נפשו או על איש אחר. ויפתח פיליפוס את פיו ויחל מן הכתוב הזה ויבשר אותו את ישוע" (מעשי השליחים ח' 34-35).

אין אנו מסוגלים יותר להבין יותר טוב מהתרגום העתיק, הרבנים בעת העתיקה, פיליפוס המבשר, והפרשנים הנוצרים לאורך הדורות. כל מילה בטקסט שלנו בגדר נבואה משיחית, על האדון ישוע המשיח.

## 1. ראשית, רואים את שירותו של המשיח לאלוהים.

זהו אלוהים האב אשר אומר את המילים בפסוק 13,

"הנה ישכיל עבדי, ירום ונישא גבוה מאוד" (ישעיה נ"ב ב' 13).

אלוהים אומר לנו להביט אל "עבדו". כאשר ירד ישוע אל הארץ, הוא

"כי אם הפשיט את עצמו וילבש דמות עבד ויהי דומה לבני אדם וימצא בתכונתו כבן אדם" (פיליפים ב' 7).

בתור עבדו של אלוהים עלי אדמות, המשיח השכיל לעשות, ופעל בחכמה. כל מה שישוע אמר ועשה, בזמן שירותו בארץ, נעשה בחכמה רבה. בתור ילד קטן בבית המקדש, הרבנים נדהמו מחכמתו. יותר מאוחר, הפרושים והצדוקים לא יכלו להשיב לו, ופילטוס, המושל הרומי, השתומם בעת שזה דיבר. לאחר מכן, הטקסט אומר אודות עבד אלוהים,

"ירום ונישא גבוה מאוד" (ישעיה נ"ב ב' 13).

לאור המילים "ירום", "נישא", ו"גבוה מאוד", ד"ר יאנג מצייין ש"אי אפשר לקרוא את המילים האלה מבלי להיזכר בשבח למשיח כמתואר בפיליפים ב' 9-11 ובמעשי השליחים ב' 33" (ד"ר אדוורד ג' יאנג, ספר ישעיה, ארדמנס, 1972, כרך 3, עמ' 336).

על כן הגביהו האלוהים מאוד ויתן לו שם נעלה על כל שם" (פיליפים ב' 9).

"הוא ישוע אשר הקים אלוהים מן המתים ואנחנו כולנו עדיו. ועתה אחרי הינשאו בימין האלוהים... וישפוך את זאת" (מעשי השליחים ב' 32-33).

"הנה ישכיל עבדי, ירום ונישא גבוה מאוד" (ישעיה נ"ב ב' 13).

הגביה, הקים, ונישא גבוה מאוד. אלה מילים אשר מבטאות את שלבי הגבהתו של המשיח. הוא קם מן המתים! הוא נישא לשמיים בעלייתו לשם! הוא יושב עתה לימין האלוהים! קם, נישא והוגבה מאוד – אפילו עד ימינו של אלוהים בשמיים!

נישא למות,

"נגמר" צעק;

עתה בשמיים גבוה מאוד;

הללויה! איזה מושיע!

("הללויה, איזה מושיע!" מאת פיליפ פ' בליס, 1876-1838).

"הנה ישכיל עבדי, ירום ונישא גבוה מאוד" (ישעיה נ"ב ב' 13).

ישוע הוא ותמיד יהיה, עבד אלוהים האב – אלוהים הבן – קם מן המתים, עלה לשמיים, יושב לימין האב! הללויה! איזה מושיע!

## 2. שנית, רואים את הקרבת המשיח עבור חטא.

נא לקרוא בקול את פסוק 14.

כאשר שממו עליך רבים, כן משחת מאיש מראהו, ותוארו מבני אדם" (ישעיה נ"ב ב' 14).

ד"ר יאנג אומר שמי אלה אשר ראו את "ההשחתה הנוראית של העבד היו נבהלים בגועל ותדהמה... השחתתו כה גדולה עד כי לא ייראה כאדם... מראהו הושחתה כך שלא עוד נראה הוא כאיש. זו דרך הזקה מאוד לומר כמה גדול היה הסבל שלו" (שם, עמ' 337-338).

ישוע הושחת בצורה אכזרית בזמן שסבל. בלילה לפני צליבתו הוא חש "יגון",

"חבלי מות באו ויוסף להתפלל בחזקה ותהי זעתו כנטפי דם יורדים לארץ"  
(לוקס כ"ב 44).

זה היה לפני שעצרו אותו. שם בחושך של גת שמנים, הדין עבור חטאיך החל ליפול על המשיח. כאשר החיילים באו לעצור אותו הוא כבר היה ספוג זעה של דם. אחר כך לקחו אותו והיכו אותו בפנים. במקום אחר, הנביא ישעיה אומר את שאמר העבד הסובל,

"גוי נתתי למכים, ולחיי למורטים; פני לא הסתרתי, מכלימות ורוק"  
(ישעיה נ' 6).

לוקס אמר, "ויכוהו על פניו" (לוקס כ"ב 64). מרקוס אומר שפילטוס "היכה בשוטים" (מרקוס ט"ו 15). יוחנן אומר,

"אז לקח פילטוס את ישוע וייסרהו בשוטים. וישרגו אנשי הצבא עטרת קוצים וישימו על ראשו ויעטוהו לבוש ארגמן. ויאמרו שלום לך מלך היהודים ויכוהו על הלחי" (יוחנן י"ט 1-3).

אחר כך מסמרו את ידיו ואת רגליו לצלב. ד"ר יאנג מנסח כך, "מראהו כה הושחתה עד כי לא נראה כאיש" (שם, עמ' 338).

"כאשר שממו עליך רבים, כן משחת איש מראהו, ותוארו מבני אדם"  
(ישעיה נ"ב 14).

**המקרא לשם לימוד סקופילד** אומר על פסוק זה, "הפירוש המילולי הינו נוראי: 'כה הושחת ממראה אדם עד שלא נראה כבן אדם' – כלומר, לא בן אדם – התוצאה של המעשים האכזריים המתוארים במתי כ"ו..."

בקוצים רקתו נשסעה ונחתכה,  
כך זרם דם נשלח לכל חלק;  
גבו הוצלף בשוטים קשים,  
אך שוטים חדים יותר קורעים את לבו.

ממוסמר ערום על העץ המקולל,  
חשוף לארץ ולשמיים מעל,  
מחזה פצעים ודם,  
הופגנה בעצב אהבה פצועה!  
("הייסורים שלו" מאת ג'וסף הארט, 1712-1768;  
לחן של השיר "עתה חצות, ועל גבת זיתים").

ולמה, מושיע יקר, אמור לי למה  
שכבת מדמם וסובל?  
איזה מניע עצום הניעך?  
המניע בפשטות – הכל מתוך אהבה!  
("גת שמנים, גת הזיתים!" מאת ג'וסף הארט, 1712-1768;  
לחן של השיר "עתה חצות, ועל גבת זיתים").

מושיע יקר, אמור לי מודע מראך "משחת איש מראהו, ותוארו מבני אדם"? התשובה ניתנת בסוף פסוק 12, בפרק נ"ג, "והוא חטא רבים נשא" (ישעיה נ"ג 12). זהו הקרבן של המשיח עבור חטאיך, קרבן של ממלא מקום – ישוע סובל ומת עבור חטאיך במקומך – על הצלב! כך, רואים אנו את השירות של המשיח לאלוהים. כך, רואים אנו את הקרבן של המשיח לשלם על חטאיך.

### 3. שלישית, רואים את יישום ישועת המשיח.

אנא עמדו לקרוא בקול את ישעיה נ"ב 15.

"כן יזה גוים רבים, עליו יקפצו מלכים פיהם. כי אשר לא סופר להם, ראו, ואשר לא שמעו, התבוננו" (ישעיה נ"ב 15).

אפשר לשבת. ד"ר יאנג אמר שכאן, בפסוק הזה, הקרבן והסבל של המשיח בפסוק 14 מוסבר ומיושם,

הנביא מסביר למה הוא [המשיח] הושחת. בכך... שבמצב זה של שחת, "יזה גוים רבים." זה אשר נשחת, המשרת עושה משהו עבור אחרים, בעשותו טקס טיהור. שחתו [באמצעות סבלו] היה... המצב בו הוא בעצמו יטהר את הגוים. הפועל "הוא יזה" [מדבר על] התזת... מים, או דם לשם טיהור... זו המלאכה של [המשיח ככהן] מכאן, מטרת המלאכה הינה טיהור אנשים אחרים... הוא בעצמו בתור כוהן אשר יתז מים ודם לטהר אומות רבות. הוא עושה זאת בתור אדם סובל, אשר סבלותיו הינן לשם... טיהור וכדי לגרום שינוי עמוק בגישתם של אלה אשר אחזו בו (שם, עמ' 338-339).

תוך הגשמה מדוייקת של הנבואה הזו, בשורת המשיח פרצה מכבלי היהדות ונהייתה דת אוניברסלית. מהמאה הראשונה "גוים רבים" התברשו, אנשים ברחבי העולם נטהרו בדמו של ישוע, מה שהביא אותם לישועה בישוע המשיח, ועל ידי כך נוצר, כפי שאמר ד"ר יאנג, "שינוי עמוק בגישתם של אלה אשר אחזו בו." אמנם לא כל המלכים של אומות העולם נושעו בשלב זה, אך כשהנצרות ממשיכה לצאת לרחבי העולם, אלה לפחות "שממו", ונהיים נוצרים נומינליים, ולא מדברים נגדו. עד היום, מלכת אליבת השנייה, שוממת "כלפיו" וכורעת לפניו ביראה שקטה בווסטמינסטר-אבי במהלך אסיפות נוצריות שנערכות שם. מונארכים אחרים רבים בעולם המערבי, וגם במזרח, מכבדים אותו לפחות מבחינה חיצונית, ורבים מהם, כמו המלכה ויקטוריה, עשו יותר מלכבד אותו בצורה חיצונית. אכן, כך עשה הקיסר קונסטנטין בשנים המוקדמות של הנצרות, וכך עשו רבים אחרים.

"כי אשר לא סופר להם ראו, ואשר לא שמעו, התבוננו" (ישעיה נ"ב 15).

כפי שחזה כאן הנביא, בשורת המשיח יצאה בין אומות העולם,

"כן יזה גוים רבים" (ישעיה נ"ב 15).

אפילו נשיא ארה"ב, הוא נוצרי נומינלי, רוכן את ראשו מדי פעם בכנסיה "שומם" כלפיו. אבל עלי לומר שהחזוי הזה אינו נוגע כל כך לאירופה, לבריטניה ולאמריקה כמו פעם. הכנסיות במערב מצויות בתסכול ומהומה בגלל חדירת מתקפות "ליברליות" על המקרא, וחולשה בכנסיות בעקבות עיוות הבשורה של פני והתלמידים המודרניים של שיטותיו השטניות של "החלטיות" בגוונים השונים. בכל זאת, ברוב העולם השלישי, ההתעוררות העוצמתיות, אשר פעם נראו בכנסיות החלשות של המערב, עוד משגשגות. ליבנו שש כאשר אנו קוראים על העדויות של המונים בסין, דרום מזרח אסיה, הודו, ועוד מקומות בעולם, על אלה אשר נוהרים לתוך כנסיות המטיפות את הבשורה ממש בשעה זו! למרות שהם נרדפים תכופות, כמו שטרטוליאן אמר במאה השנייה, "דם הקדושים הוא זרע הכנסיה." דבר זה נכון היום ברחבי מדינות העולם השלישי. בזמן שבאמריקה, ובמערב באופן כללי, נופלים ממוצאם הנוצרי, ומתפוררים לתוך תסכול רוחני סקפטי והומניסטי, כמו ספרג'ן חזה,

ישוע אכן... יתז לא רק על היהודים, אלא גם על אומות גוים בכל מקום... כל הארצות תשמענה עליך, וירגישו אותך יורד כמו גשם על דשא. השבטים האפלים אי שם, והיושבים בארץ השמש השוקעת ישמעו את משנתך וישתו... אתה תתז על גוים רבים עם דברך מלא חסד (שם עמ' 248).

המסר "הנבואי" של ספרג'ן נכון היום יותר משהיה לפני יותר ממאה שנה כשהיגה את הדברים. ואנו שמחים על כך! אמנ!

הבטחה זו טרם התגשמה לחלוטין. אבל כך יהיה – כי פי ה' דיבר – דרך הנביא ישעיה, שאמר,

"והלכו גוים לאורך" (ישעיה ס' 3).

"חיל גוים יבואו לך" (ישעיה ס' 5).



"הנה אלה מרחוק יבואו, והנה אלה מצפון ומים, ואלה מארץ סינים"  
(ישעיה מ"ט 12).

ג'יימס הדסון טאילור, מסינר חלוצי לסיין, אמר "סינים" זה ארץ סין, כך גורס גם המקרא לשם לימוד סקופילד, בהערה על ישעיה מ"ט 12. איך אפשר לא להסכים עם טאילור וההערה של סקופילד כשרואים את מה שקורה בסין במו עינינו אנו היום? זה ודאי אמת, לפחות ביישום הדברים! אלפים ממירים את דתם למשיח כל שעה ברפובליקה העממית של סין, ורבים אחרים בארצות רחוקות, ואנו שמחים שכך!  
כשאמריקה רוצחת בהפלות קרוב לשלושת אלפים ילדים חסרי אונים כל יום והכנסיות נסגרות באלפיהן, אך במקומות הרחוקים ההם מלאכת המשיח צומחת ועוד תנצח! אלוהים תן להם עוד המרות! אלוהים עשה שהאנשים אשר מכירים את המשיח, וברצון סובלים למען שמו, בקרוב ינצחו בקרב האומות בשובו השני!

אך אני מבקש ממך הבוקר, "האם אמה מכיר את המשיח? האם אמה הסתכלת באמונה בזה אשר 'משחת מאיש מראהו' לשלם את העונש עבור החטאים שלך – כן שלך! האם הוא התיו את דמו על החטא שלך וכך תועד בספר אלוהים בשמיים? האם אמה טוהרת על ידי דם שה אלוהים הנושא חטאת העולם? אם לא, האם 'תסתום את פיך' בנוכחותו, ותכרע לישוע, ותקבל אותו בתור אדון ומושיע משלך? האם תעשה זאת עכשיו?"

המשא הגדול של אשמה אנושית הוטל על המושיע;  
ביגון כבד, הוא הולבש עבור חוטאים  
עבור חוטאים הולבש.

ובחבלי המוות הנוראיים שם בכה,  
הוא אהב וחיבק את נפשי האשמה כאשר נעקד על העץ,  
כאשר נעקד לעץ.

איזו אהבה מדהימה! אהבה מעבר להישג לשון בני אדם;  
אהבה אשר תהיה נושאו של שיר נצחי.  
שיר נצחי.

("אהבה ביגון" מאת וויליאם וויליאמס, 1759;  
ללחן של "מתיקות מלכותית יושבת על כסא").

## מתאר

### הסבל והניצחון של עבד אדוני!

(דרשה מספר 1 על ישעיה נ"ג)

מאת ד"ר ר"ל היימרס, הבן.

"הנה ישכיל עבדי, ירום ונישא וגבוה מאוד. כאשר שממו עליך רבים, כן משחת מאיש מראהו, ותוארו מבני אדם. כן יזה גוים רבים, עליו יקפצו מלכים פיהם. כי אשר לא סופר להם ראו ואשר לא שמעו התבוננו"  
(ישעיה נ"ב 13-15).

(מעשי השליחים ח' 34-35)

1. ראשית, רואים את השירות של המשיח לאלוהים, ישעיה נ"ב 13; פיליפים ב' 7;  
פיליפים ב' 9; מעשי השליחים ב' 32-33.
2. שנית, רואים את קרבן המשיח עבור חטא, ישעיה נ"ב 14; לוקס כ"ב 44;  
ישעיה נ' 6; לוקס כ"ב 64; מרקוס ט"ו 15; יוחנן י"ט 3-1; ישעיה נ"ג 12.
3. שלישית, רואים את יישום ישועת המשיח, ישעיה נ"ב 15; ס' 3, 5; מ"ט 12.

**השמועה שנדחתה**  
(דרשה מס' 2 על ישעיה נ"ג)  
**THE REJECTED REPORT**  
(SERMON #2 ON ISAIAH 53)  
(Hebrew)

מאת ד"ר ר"ל היימर्स, הבן.  
by Dr. R. L. Hymers, Jr.

דרשה במשכן הבפטיסטי של לוס אנג'לס  
בוקר יום האדון, יוני 19, 2011  
A sermon preached at the Baptist Tabernacle of Los Angeles  
Lord's Day Morning, June 19, 2011

"מי האמין לשמועתנו, וזרוע יהוה על מי נגלתה?" (ישעיה נ"ג 1).

ישעיה מדבר על בשורת המשיח. ביום ראשון האחרון הטפתי מתוך שלושת הפסוקים האחרונים בפרק נ"ב, שם הנביא חזה את סבלות המשיח, אשר "משחת מאיש מראהו, ותוארו מבני אדם" (ישעיה נ"ב 14). זו תמונה של ישוע, אשר הוכה ונצלב בעד חטאינו, אז הוקם מהמתים, "ירום ונישא גבוה מאוד" (ישעיה נ"ב 13). אך כעת, בטקסט לפנינו, הנביא קונן לעובדה שמעטים יאמינו בבשורה. ד"ר אדוארד ג' יאנג היה מלומד בחקר המקרא, והוא היה חבר כיתה וידיד לפסטור הקודם שלי, ד"ר טימותי לין. בפרשנותו לטקסט שלנו כתב,

"מי האמין לשמועתנו, וזרוע יהוה על מי נגלתה,"

ד"ר יאנג אמר שזהו הצהרה ולא שאלה. אין דרישה לתשובה שלילית, אלא שזו נועדה פשוט לעורר את תשומת הלב אל [המספר הקטן] של מאמינים ברחבי העולם... הנביא [הוא] נציג עמו, המדבר ומביע ייאוש על כך שכה מעט אנשים מאמינים" (ד"ר אדוארד ג' יאנג, **ספר ישעיה**, הוצאת חברת וויליאם ב' ארדמנס, 1972, כרך 3, עמ' 240).

"מי האמין לשמועתנו, וזרוע יהוה על מי נגלתה,"

המילה "שמועה" פירושה "דבר אשר נשמע" או "המסר אשר נשמע". לותר תרגם "הבשורה שלנו" (יאנג, שם). "מי האמין לבשורתנו?" המשפט המקביל בטקסט הינו, "וזרוע יהוה על מי נגלתה?" "זרוע יהוה" זו מושג אשר מתייחס אל כוח אדוני. מי האמין לבשורתנו? ועל מי נגלתה זרוע אדוני? אל מי נגלה כוחו המושיע של המשיח?

"מי האמין לשמועתנו? וזרוע יהוה על מי נגלתה?" (ישעיה נ"ג 1).

הפסוק הזה מראה לנו שקודם יש להאמין בהטפת הבשורה, ואחר כך תומר דתך בעזרת כוח אלוהים במשיח.

"מי האמין לשמועתנו? וזרוע יהוה על מי נגלתה?" (ישעיה נ"ג 1).

## 1. ראשית, מעט האמינו והומרו במהלך שירות המשיח עלי אדמות.

ישוע בא לקבר אלעזר. האיש היה מת כבר ארבעה ימים. ישוע אמר להם, "הסירו את האבן" (יוחנן י"א 39). אחותו של אלעזר רצתה לעצור בעדו. היא אמרה, "אדוני הנה כבר הסריח כי ארבעה ימים מת" (שם). אך אלה צייתו לישוע והסירו את האבן אשר כיסה את פי הקבר. אז, ישוע "קרא בקול גדול אלעזר קום צא. ויצא המת וידיו ורגליו כרוכות בתכריכים ופניו לוטים בסודר ויאמר אליהם ישוע התירו אותו וילך לדרכו" (יוחנן י"א 44-43).

"אז יקהילו ראשי הכהנים והפרושים את סנהדרין ויאמרו מה נעשה כי האיש הלזה עושה אותה הרבה" (יוחנן י"א 47).

הם ראו כמה רבים הנסים אשר עשה, ופחדו שהעם ילך אחריו במקומם.

"ויזעזעו יחדיו להמיתו מהיום ההוא ולהלאה" (יוחנן י"א 53).

ראשי הכהנים והפרושים החלו להתאסף לחשוב איך להיפטר מישוע, "להמיתו". יוחנן השליח אמר,

"רבים האותות אשר עשה לעיניהם ובכל זאת לא האמינו בו, למלאת דבר ישעיהו הנביא אשר אמר אדוני, מי האמין לשמועתנו וזרוע יהוה על מי נגלתה?" (יוחנן י"ב 37-38).

הם ראו אותו מאכיל בנס חמשת אלפים בני אדם. הם ראו אותו מרפא מצורעים ופוקח עיני עיוורים. הם ראו אותו מגרש שדים, ומקים נכים לבריאות שלמה. הם ראו אותו מקים את בן האלמנה מן המתים. לא רק שראו אותו הופך מים לייין, אלא גם שמעו אותו

"מלמד בכנסיותיהם ויבשר בשורת המלכות וירפא כל מחלה וכל מדוה בעם" (מתי ט' 35).

אך כאשר הקים את אלעזר מן המתים, "התייעצו ויחדיו להמיתו" (יוחנן י"א 53).

"רבים האותות אשר עשה לעיניהם ובכל זאת לא האמינו בו, למלאת דבר ישעיהו הנביא אשר אמר אדוני, מי האמין לשמועתנו וזרוע יהוה על מי נגלתה?" (יוחנן י"ב 37-38).

אכן, רק מעטים האמינו והמירו את דתם במהלך שירותו של המשיח עלי אדמות.

## 2. שנית, מעטים האמינו והומרו בתקופת השליחים.

אנו פנו לרומים י' 11-16. הבה נעמוד לקרוא את הפסקה הגדולה הזאת.

"כי הכתוב אומר, כל המאמין בו לא יבוש. ואין הפרש בין היהודי ליווני כי אדון אחד לכולם והוא עשיר לכל קוראיו. כי כל אשר יקרא בשם יהוה ימלט. ועתה איך יקראו אל אשר לא האמינו בו ואיך יאמינו במי שלא שמעו את שמעו ואיך ישמעו ואין מגיד. ואיך יגידו כי אם שלוחים ככתוב 'מה נאוו רגלי מבשר שלום מבשר טוב'. אבל לא כולם שמעו לקול הבשורה כי ישעיהו אמר אדוני מי האמין לשמועתנו?" (רומים י' 11-16).

אפשר לשבת.

שימו לב שפסקה זו אומרת בפסוק 12,

"ואין הפרש בין יהודי ליווני כי אדון אחד לכולם והוא עשיר לכל קוראיו" (רומים י' 12).

דברים אלה נכתבו על ידי פאולוס השליח קצת פחות מ-30 שנה אחרי שישוע עלה לשמיים. אם כך, פאולוס כתב את האיגרת אל הרומים במקביל לחלק האחרון בספר מעשי השליחים. הוא דיבר אל יהודים וגם גויים, כשישוע דיבר כמעט אך ורק ליהודים. פאולוס אמר, "אין הפרש בין היהודי ליווני." כולם זקוקים למשיח! אמנם כלפי הקהל הזה שרובו לא-יהודי, פאולוס אומר את אותו הדבר שישוע אמר, בציטוטו את ישעיה נ"ג 1, בוכה על כך שרק מעטים יחסית של גויים האמינו – ובציטוטו את ישעיה נ"ג 1 כדי להראות שהנביא אמר, ביישום הדברים, שרוב הגויים ייענו לבשורה רק קצת יותר מהיהודים.

"מי האמין לשמועתנו? וזרוע יהוה על מי נגלתה?" (ישעיה נ"ג 1).

הגויים היו יותר פתוחים לבשורה מאשר היהודים. ובכל זאת, רק מעטים יחסית מהגויים האמינו בישוע בתקופת הטפת פאולוס והשליחים האחרים. למרות שהיו התעררויות גדולות מאוד בתקופת השליחים, כפי שאנו רואים בספר מעשי השליחים. אך אפילו אותן התעררויות גדולות הביאו לכמות מזערית יחסית של גויים נושעים במשיח. בישור אז היה קשה, אפילו בקרב הרומאים! גם המשיח וגם השליחים ראו רק מעט מומרים. כך, הנוצרים במאה הראשונה היו מיעוט מזערי, ומיעוט נרדף! וכך, גם יוחנן וגם פאולוס ציטטו את הטקסט שלנו כדי להסביר את ההתנגדות של רוב האנשים לבשורה – להסביר למה רוב רובם של אלה אשר שמעו אותם מטיפים נותרו בלתי-מומרים.

"מי האמין לשמועתנו, וזרוע יהוה על מי נגלתה?" (ישעיה נ"ג 1).

למעשה, כך היה גם לאורך הדורות בהיסטוריה הנוצרית. תמיד, בכל הזמנים, היה רק מיעוט קטן של מאמינים אשר האמינו בבשורה והומרו באמת. זה נכון עד היום בעולם. שום דבר לא השתנה. זה מביא אותנו לנקודה האחרונה.

### 3. שלישית, מעטים מאמינים ומומרים עד היום.

בתקופה שלנו, תכופות אנו נתקלים במציאות שתואר בעצב ישעיה, כך בשאלה הנואשת,

"מי האמין לשמועתנו, וזרוע יהוה על מי נגלתה?" (ישעיה נ"ג 1).

לצער, עלינו להודות שמעטים היום מאמינים בהטפת הבשורה, ומעטים נושעים בכוח המשיח. אפילו קרובי המשפחה היקרים שלנו לעתים דוחים את בשורת המשיח. ורבים מכם יודעים שרק מעטים מאלה אשר אנו מביאים לכנסיה לשמוע את ההטפה אינם מומרים. ברצוני לומר שלושה דברים בנידון:

(1) ראשית, היכן כתוב במקרא שרוב האנשים ייושעו? לא כתוב. בעצם, ישוע אמר בדיק את ההפך. הוא אמר,

"בואו בפתח הצר כי רחב הפתח ומרווחת דרך האבדון ורבים אשר יבואו בו, וצר הפתח ומוצק דרך החיים ומעטים הם אשר ימצאוה" (מתי ז' 13-14).

מעטים ימצאוהו! עלינו לזכור זאת תמיד שכאשר מאמינו לבשר מביאים לתוצאה פחותה של מומרים משקיווינו.

ושנית, ברצוני לומר כך.

(2) המניע שלנו לבשר איננו מבוסס על כמות המומרים. בין אם התגובה היא גדולה או קטנה, אל לנו להסתכל על כמות המומרים. המניע שלנו מבוסס על צינת לאלוהים. עינינו תמיד על אלוהים, וצינתנו אליו בעת שאנו יוצאים לבשר; ועינינו תמיד על אלוהים, וצינתנו אליו כאשר אנו מבשרים את הבשורה! המשיח אמר לנו,

"לכו אל כל העולם וקראו את הבשורה לכל הבריא" (מרקוס ט"ז 15).

זה מה שהמשיח אמר לנו לעשות, ועלינו לעשות זאת בין אם אנשים מקשיבים ובין אם לאו; בין אם ממירים את דתם או לא. עלינו לבשר כי המשיח אמר לנו

לעשות זאת! ההצלחה שלנו אינה תלויה בתגובתם של בני אדם! לא! הצלחתנו תלויה בציות למשיח. לכן אנו נצא לבשר בין אם יאמינו בכשורה או לא!

ואז, דבר שלישי נובע מאלה.

(3) האם אתה מאמין במשיח? האם אתה הומרת למשיח? האם אתה תבוא אל המשיח באמונה? אפילו אם אף אחד אחר במשפחה שלך או בין החברים שלך שהומרו לא יעשה זאת, האם אתה תבקש את המשיח? האם אתה תבוא אליו? זכרו מה המשיח אמר,

"המאמין ונטבל הוא יוושע ואשר לא יאמין יאשם" (מרקוס ט"ז 16).

האם תבוא לישוע, תומר ותיטבל? או שתהיה בין ההמונים אשר דוחים את המושיע, ותחרב לנצח בלהבות גיאיהנום?

"אך המאמין לא יאשם" (מרקוס ט"ז 16).

תפילתי שלא תהיו בין ההמונים אשר ייחרבו בגיאיהנום אלא שתצטרפו אלינו בכנסיות המקומיות ברחבי העולם. צאו מן העולם! בואו לישוע באמונה! בואו באמת אל תוך הכנסייה המקומית. והיוושעו לנצח על ידי דמו וצדקתו של ישוע.

"מי האמין לשמועתנו, וזרוע יהוה על מי נגלתה?" (ישעיה נ"ג 1).

אמן שאתה תהיה בין אלה אשר מאמינים ומומרים! ואתה תהיה אחד מהמעטים אשר מאמינים בכשורה כאשר מטיפים אותה. ואתה תאמר, "כן, ישוע מת לשלם על חטאי. כן, הוא קם מהמתים. כן, אני בא אליו באמונה." שאתה תהיה אחד מהמעטים אשר זרוע אדוני עליהם נגלתה, ואתה תחווה ישועה על ידי בטוח בישוע, "שה האלוהים, הנושא חטאת העולם" (יוחנן א' 29) אתה תהיה אחד מאלה אשר באים לישוע, ונרחצים טהורים מחטאיך ודמו היקר. שאלוהים ייתן לך חסד להאמין לשמועתנו ולחוות ישועה מחטא באמצעות ישוע המשיח האדון! אמן!

## מתאר

### השמועה שנדחתה

(דרשה מס' 2 על ישעיה נ"ג)

מאת ד"ר ר"ל היימרס, הבן.

"מי האמין לשמועתנו, וזרוע יהוה על מי נגלתה?" (ישעיה נ"ג 1).

(ישעיה נ"ב 13, 14)

1. ראשית, מעטים האמינו והמירו את דתם במהלך שירותו של המשיח עלי אדמות, יוחנן י"א 39, 43-44, 47, 53; 12:37-38; מתי ט' 35.

2. שנית, מעטים האמינו והמירו דתם בזמן השליחים, רומים י' 11-16.

3. שלישית, מעטים מאמינים ומומרים היום, מתי ז' 13-14; מרקוס ט"ז 15, 16; יוחנן א' 29.

**המשיח – נדחה ע"י ההמון**  
 (דרשה מס' 3 על ישעיה נ"ג)  
**CHRIST – REJECTED BY THE MASSES**  
**(SERMON #3 ON ISAIAH 53)**  
 (Hebrew)

מאת ד"ר ר"ל היימर्स, הבן.  
 by Dr. R. L. Hymers, Jr.

דרשה במשכן הבפטיסטי של לוס אנג'לס  
 בוקר יום האדון, 26 יוני, 2011  
 A sermon preached at the Baptist Tabernacle of Los Angeles  
 Lord's Day Morning, June 26, 2011

"מי האמין לשמועתנו, וזרוע יהוה על מי נגלתה? ויעל כיונק לפניו, וכשורש מארץ ציה – לא תואר לו ולא הדר ונראהו, ולא מראה ונחמדהו" (ישעיה נ"ג 1-2).

ישעיה הנביא מספר לנו שמעטים יאמינו במסר שלו אודות העבד הסובל של אלוהים, שמעטים יקבלו את מה שהנביא אמר עליו, ומעטים יחוו את חסדו וישתנו. כמו שראינו בבוקר יום ראשון האחרון, יוחנן השליח ציטט את ישעיה נ"ג 1 כדי לתאר את חוסר האמונה של רוב היהודים בזמנו של המשיח.

"רבים האותות אשר עשה לעיניהם ובכל זאת לא האמינו בו, למלאת דבר ישעיהו הנביא אשר אמר אדוני, מי האמין לשמועתנו וזרוע יהוה על מי נגלתה?" (יוחנן י"ב 37-38).

פאולוס השליח גם ציטט את הפסוק הזה 30 שנה לאחר עלייתו של המשיח חזרה לשמיים, כדי להראות שרוב הגויים בעולם הרומי יהיו אך ורק קצת יותר פתוחים לאדון ישוע המשיח מאשר הגויים. פאולוס אמר,

"ואין הפרש בין היהודי ליווני כי אדון אחד לכולם והוא עשיר לכל קוראיו... אבל לא כולם שמעו לקול הבשורה כי ישעיהו אמר, אדוני, מי האמין לשמועתנו?" (רומים י' 12, 16).

האדון ישוע המשיח בעצמו אמר לנו את אותו הדבר. הוא אמר שמספר המאמינים שגם יושעו באמת יהיו מעטים,

"צר הפתח ומוצק דרך החיים, ומעטים הם אשר ימצואה" (מתי ז' 14).

המשיח חזר על אותה נקודה כאשר אמר,

ויאמר אליהם, התאמצו לבוא בפתח הצר, כי אומר אני לכם – רבים יבקשו לבוא ולא יוכלו" (לוקס י"ג 24).

האנשים בעולם מאמינים באופן כללי שכמעט כל אחד ימצא לו את הדרך לשמיים. אך ישוע אמר את ההפך המוחלט,

"מעטים הם אשר ימצואה" (מתי ז' 14).

"אומר אני לכם, רבים יבקשו לבוא ולא יוכלו" (לוקס י"ג 24).

האמת המטרידה הזו מקבלת ביטוי בקינת ישעיהו,

"מי האמין לשמועתנו, וזרוע יהוה על מי נגלתה?" (ישעיה נ"ג 1).

יש לשאול את עצמנו מדוע כך הדבר. היהודים חיפשו שליט גדול וחזק, מלך נפלא ועשיר, להיות משיחם, ואילו הגויים לא חיפשו שום משיח! כך, רואים אנו שבני אדם באופן כללי לא ציפו למשיח שיבוא כעבד סובל, שימות תוך שירות בצלב בכדי לשלם על חטאיהם. הסרס האתיופי, בפרק השמיני של ספר מעשי השליחים, היה עיוור לעובדות האלה בדיוק כמו הכוהנים והפרושים מהיהדות. הוא קרא את פרק נ"ג בישעיה כאשר פיליפוס המבשר הגיע אליו ברכבו.

"וירץ פיליפוס אליו וישמע אותו קורא בספר ישעיה הנביא ויאמר הגם תבין את אשר אתה קורא? ויאמר ואיככה אוכל..." (מעשי השליחים ח' 30-31).

האיש הזה ודאי היה מומר ליהדות, וככל הנראה הכיר את התנ"ך, אך היה עיוור כמו הסופרים היהודים בנוגע לפסוקים אלה. נדמה לי שכל אדם יכול היה לראות מפסקה זו שהמשיח כאשר יבוא לא יהיה עשיר ומפורסם מוקף תפארת וכבוד מבני אדם, אלא יבוא בתור "איש מכאובות וידוע חולי", להיות "נבזה וחדל אישים". אמנם למרות שאמת זו נכתבה בברור על דפי המקרא,

"הוא בא בשלו [העם היהודי], ואשר המה לו ולא קבלוהו" (יוחנן א' 11).

עם ישראל, ככלל, לא קיבל את ישוע כמשיחם למרות שהוא התאים כל כך לתיאורי הנבואה בישעיה פרק נ"ג. והנביא נותן לנו את הסיבה מדוע אלה דחו אותו, בפסוק 2,

"ויעל כיונק לפניו, וכשורש מארץ ציה – לא תואר לו ולא הדר ונראהו, ולא מראה ונחמדהו" (ישעיה נ"ג 2).

אל לנו לשפוט את היהודים האלה אשר דחו אותו בנוקשות יתרה מהגויים, אשר גם הם בגדול דחו אותו. כפי שספרג'אן אמר,

יש לזכור שהאמת באשר ליהודים אמת גם לגויים באופן שווה. בשורת ישוע המשיח זו הדבר הפשוט ביותר בעולם, אך אף אדם איננו מבין זאת עד שאלוהים ילמד אותנו... חטא הביא על בני האדם חוסר יכולת מנטלית ביחס לדברים הרוחניים... מה לגביך? האם גם אתה עיוור?... האם גם אתה עיוור? הו, אם כן, שאלוהים ידריך אותך באמונת ישוע (צ"ה ספרג'אן, "כשורש מארץ ציה", *בימת המשכן המטרופוליטני*, הוצאת פילגרים, דפוס חדש 1971, כרך 18, עמ' 565-566).

כעת, בהפנותינו לפסוק 2 בטקסט, נבחן שלוש סיבות מדוע ישוע נדחה. קראו את הפסוק השני בקול

רם,

"ויעל כיונק לפניו, וכשורש מארץ ציה – לא תואר לו, ולא הדר, ונראהו ולא מראה ונחמדהו" (ישעיה נ"ג 2).

## 1. ראשית, המשיח נדחה כי הוא נראה לבני אדם כשורש, כיונק.

מעטים מאמינים בישוע מהסיבה הזו.

"ויעל כיונק לפניו..." (ישעיה נ"ג 2).

או, כפי שד"ר גיל אמר, "כיונק קטן, לפי משמעות המילה, צומח משורש של עץ... אשר אף אחד לא שם לב אליו או דואג לו, ולא מצפים שיצא ממנו משהו; והדימוי מצביע על המראה הנחות ולא-מבטיח של המשיח בהיולודו; זו הסיבה שניתנה למה היהודים באופן כללי לא האמינו, דחו ושנאו אותו" (ד"ר ג'ון גיל, *פרשנות לתנ"ך*, המוכ"ז הבפטיסטי הסטנדרטי, דפוס חדש 1989, כרך 1, עמ' 310-311).

"ויעל כיונק לפניו..." (ישעיה נ"ג 2).

פירושו שהמשיח נולד וגדל "לפני" אלוהים האב, אשר שם לב אליו וחזק אותו. אך ד"ר יונג אמר, "אולם לבני אדם, המשרת [ישוע] נראה כשורש... אנשים חותכים את השורשים, מכיוון שאלה לוקחים מחיי העץ ובעיני בני אדם יש להסיר דבר זה" (ד"ר אדוארד ג' יונג, *ספר ישעיה*, הוצאת חברת וויליאם ב' ארדמנס, 1972, כרך 3, עמ' 341-342).

האם זו לא עצם הסיבה שהכהנים הראשיים והפרושים רצו להיפטר מישוע? אלה אמרו,

"אם לא נכלאהו כולם יאמינו בו ובאו הרומיים ולקחו את אדמתנו ואת עמנו"  
(יוחנן י"א 48).

"אנשים חותכים את השורשים, משום שאלה לוקחים מחיי העץ ובעיני בני אדם רבים יש להסיר דבר זה" (יונג, שם). הם פחדו שיאבדו את זהותם בתור האומה היהודית אם יאמינו בו. בתור "יונק", שורש, חששו שהוא "ייקח מחיי העץ" של האומה.

האם זו לא אמת גם לגביכם – שאתם חוששים לאבד משהו שמרגיש חשוב – גם בבואכם לפניו ובוחסים אתם בו? האם הינכם פוחדים שהמשיח "ייקח מחיי העץ", שישאב מכם משהו מאוד חשוב? לו הייתי מורה שקר הייתי אומר לכם שזה לא באמת ככה. לו לכם שאפשר לבוא למשיח בלי לאבד משהו אז הייתי מטיף תורת שקר. בודאי שיש מחיר לבוא לישוע! המחיר הוא חייך ממש! איך יכול היה המשיח לומר זאת בצורה יותר מפורשת? הוא אמר,

"החפץ ללכת אחרי יכחש בנפשו וישא את צלבו וילך אחרי. כי כל אשר יחפץ להציל את נפשו יאבדנה וכל אשר תאבד נפשו למעני ולמען הבשורה הוא יצילנה. כי מה יסכון לאדם שיקנה את כל העולם ונשחתה נפשו, או מה יתן איש פדיון נפשו?" (מרקוס ח' 34-37).

זה מספיק מפורש נכון? כדי לבוא למשיח יש להתכחש לעצמך, לוותר על הרעיונות שלך, התכניות שלך, והשאיפות שלך. עליך למסור את עצמך אליו. זה פירוש לבטוח במשיח. יש לבטוח בו – לא בעצמך. למסור את עצמך אליו – לא עוד המחשבות והמטרות שלך. מדובר "באובדן" החיים שלך על ידי מסירתם אליו. רק כאשר אתה מאבד את חייך, על ידי כניעה למשיח, אז חייך ניצלים לנצח.

כך, המילה "שורש" משמעותה שהמשיח הוא נותן חיים בעיני אלוהים. אבל הוא לוקח חיים בעיני בני אדם, ולכן רוב בני אדם דוחים אותו. אינם רוצים שהוא "ייקח" את חייהם! הם מפחדים לשחרר את חייהם ולתת לו להוביל אותם.

## 2. שנית, המשיח נדחה בגלל שנראה לאדם כשורש מארץ ציה.

"ויעל כיונק לפניו, וכשורש מארץ ציה..." (ישעיה נ"ג 2).

זמני תם משום ששהייתי יותר מדי זמן בנקודה הראשונה. אך אפשר בקלות לראות איך שהמשיח נראה "כשורש מארץ ציה." ד"ר יונג אמר,

ארץ ציה, פירושה המצב וההקשר הנחות בהם המשרת [המשיח] נראה. הכוונה היא שטיב הנסיבות בהן חי העבד היו כה אומללות... שורש בארץ ציה נאבק לשרוד ולחיות (יונג, שם, עמ' 342).

נבואה זו מתייחסת לעוני שבו נולד המשיח. אביו המאמץ היה רק נגר. אמו האמיתית מרים הייתה עלמה ענייה. הוא נולד באבוס וגדל בקרב העניים, "כשורש בארץ ציה." הוא עשה את מלאכת חייו בקרב העניים והאומללים. תלמידיו היו אף דייגים. הוא נדחה על ידי המלך הורדוס, על ידי הנציב הרומי פילטוס, על ידי הסופרים המלומדים והפרושים, "כשורש מארץ ציה." הם הלקו אותו עד מוות כמעט, ואז מסמרו את ידיו ואת רגליו לצלב. אז הניחו את גופתו בקבר ששאלו. כל חייו עלי אדמות, סבלותיו ומותו, כל אלה היו "כשורש מארץ ציה" אמנם, תודה לאל, הוא קם מן המתים ביום השלישי, "כשורש מארץ ציה!" ואילו רוב האנשים לא מאמינים בו. הם חושבים עליו בתור "שואב חיים" ובתור "יהודי מת".

"מי האמין לשמועתנו וזרוע יהוה על מי נגלתה? ויעל כיונק, כשורש מארץ ציה..." (ישעיה נ"ג 1-2).

## 3. שלישיית, המשיח נדחה כי לא תואר לו ולא הדר ונראהו, ולא מראהו ונחמדו.

4.

עמדו בבקשה לקרוא את הפסוק השני בקול.

"ויעל כיונק לפניו, וכשורש מארץ ציה – לא תואר לו ולא הדר ונראהו, ולא מראהו ונחמדו" (ישעיה נ"ג 2).



אפשר לשבת.

לישוע אין "תואר ולא הדר", לא מראה חיצוני של תפארת והדר. ד"ר יונג אמר, "כאשר אנו רואים את העבד [המשיח] איננו מוצאים יופי כזה שנחמדהו. יכולת השיפוט שלנו, במילים אחרות, מתאימה למראה החיצוני ואין זו דבר אמת וצודק. זו תמונה עצובה. העבד [המשיח] שכן בקרב עמו שלו, ומאחורי צורתו הפיזית, עין האמונה אמורה לראות את הכבוד האמיתי; אך בהסתכלותם על מראהו החיצוני, ישראל לא מצא דבר יופי להנאת העין... המראה של העבד [המשיח] היה כזה שבני אדם, השופטים מנקודת מבט מוטעית, שפטה אותו לחלוטין בשגגה" (יונג, שם).

מבחוץ, לישוע אין יופי או הדר בכדי למשוך את העולם. הוא לא מציע דברים שמושכים אנשים לרוב. הוא לא מציע הצלחה או פרסום או כסף או תאוות. ההפך הוא נכון. השמש שלנו ד"ר צ'אן קרא מהמקרא בו כתוב מה המשיח מציע.

"החפץ ללכת אחרי יכחש בנפשו וישא את צלבו וילך אחרי. כי כל אשר יחפץ להציל את נפשו יאבדנה וכל אשר תאבד נפשו למעני ולמען הבשורה הוא יצילנה. כי מה יסכון לאדם שיקנה את כל העולם ונשחתה נפשו, או מה יתן איש פדיון נפשו?" (מרקוס ח' 34-37).

המשיח מציע התכחשות לעצמך. המשיח מציע אובדן שליטה על חיך וייעודך. המשיח מציע ישועת הנפש, סליחת חטאים וחיי נצח. אלה דברים בלתי-מוחשיים, דברים שלא ניתן לגעת בהם או לראות אותם באמצעות חושים אנושיים, דברים שהם רוחניים בטיבם. לכן המשיח נדחה על ידי אלה אשר עיניהם הפנימיות לא נפקחו על ידי אלוהים, בגלל

"האדם הטבעי איננו מקבל את דברי רוח אלוהים כי המה סכלות לו ולא יוכל להבינם כאשר המה נדונים בדרך הרוח" (הראשונה לקורינתים ב' 14).

אני תוהה, הבוקר הזה, אם אלוהים אולי מדבר אל לבך. אני תוהה אם אלוהים אומר לך, "למרות שלא מראה ונחמדהו, אמנם אני מושך אותך אל בני." האם הרגשת כך מתישהו בלבך? האם הרגשת שהעולם מציע רק רגעים של תאוה ועונג או רגעים חולפים של הצלחה? האם חשבת על נפשך? האם חשבת על איפה תבלה את הנצח אם ישוע לא ירחיץ את חטאיך בדמו? האם חשבת על העניינים החשובים כל כך? ואם כן, האם תבוא אל זה אשר "לא תואר לו ולא הדר ונראהו, ולא מראה ונחמדהו?" (ישעיה נ"ג 2). האם תכרע ברכך לפני ישוע מנצרת, ותבטח בו בכל לבך? אני מתפלל שתעשה כן.

הבה נעמוד ומר גריפית יבוא לשיר שני משפטים מההמנון אשר שר לפני הדרשה הזאת.

קחו את העולם, אך תנו לי את ישוע, וכל התאוות ההן;  
אך אהבתו היא לנצח, אותו דבר למשך שנים נצחיות.

קחו את העולם אך תנו לי את ישוע, בצלבו בטחתי;  
עד שאראה בברור, פנים אל פנים את האדון שלי אני רואה.  
הו, הגובה והעומק של חסד! הו האורך והרוחב של אהבה!  
הו שלמות הגאולה, ערבון לחיים בלי סוף מעל!  
("קחו את העולם, אך תנו לי את ישוע" מאת פאני ג' קרוסבי, 1820-1915).

אם האלוהים דיבר אל ליבך, ואתה מוכן לעזוב את הכבוד ואת התאוות של העולם החולף הזה, ואם אתה מוכן לציית לישוע המשיח ולבוא אליו באמונה, ואם אתה רוצה לרחוץ את חטאיך בדמו, ואם אתה רוצה לדבר אלי או אל אחד מהשמשים על זה, בבקשה צעדו אל עבר סוף החדר עכשיו, וד"ר קגן יוביל אותך למקום שקט היכן שיתאפשר לדבר על כך. אני מתפלל שאתה תבוא ותיושע באמונה פשוטה בישוע. אמן.

## מתאר

## המשיח – נחדה ע"י ההמון

(דרשה מס' 3 על ישעיה נ"ג)

מאת ד"ר ר"ל היימרס, הבן.

"מי האמין לשמועתנו, וזרוע יהוה על מי נגלתה? ויעל כיונק לפניו, וכשורש מארץ ציה – לא תואר לו, ולא הדר, ונראהו ולא מראהו, ונחמדהו" (ישעיה נ"ג 1-2).

(יוחנן י"ב 37-38; רומים י' 12, 16; מתי ז' 14;  
לוקס י"ג 24; מעשי השליחים ח' 30-31; יוחנן א' 11)

1. ראשית, המשיח נדחה כי הוא נראה לבני אדם כשורש, כיונק, ישעיה נ"ג 2א; יוחנן י"א 48; מרקוס ח' 34-37.
2. שנית, המשיח נדחה בגלל שנראה לאדם כשורש מארץ ציה, ישעיה נ"ג 2ב.
3. שלישית, המשיח נדחה כי לא תואר לו ולא הדר ונראהו, ולא מראהו ונחמדהו, ישעיה נ"ג 2ג; מרקוס ח' 34-37; הראשונה לקורינתים ב' 14.

**המשיח – הופחת אוניברסלית**  
 (דרשה מס' 4 על ישעיה נ"ג)  
**CHRIST – UNIVERSALLY DEVALUED**  
 (SERMON #4 ON ISAIAH 53)  
 (Hebrew)

מאת ד"ר ר"ל היימרס, הבן.  
 by Dr. R. L. Hymers, Jr.

דרשה במשכן הבפטיסטי של לוס אנג'לס  
 בוקר יום האדון, יולי 3, 2011  
 A sermon preached at the Baptist Tabernacle of Los Angeles  
 Lord's Day Morning, July 3, 2011

"נבזה וחדל אישים, איש מכאובות וידוע חולי; וכמסתר פנים ממנו, נבזה ולא  
 חשבנוהו" (ישעיה נ"ג 3).

ד"ר אדוארד ג' יונג אמר,

חוסר האמונה אשר ישעיה מתאר כאן הינו אותו חוסר אמונה אשר נמצא  
 סביבנו היום. אנשים אומרים דברים נחמדים ומשבחים את [המשיח]. אלה  
 יהללו את ערכיו המוסריים, את תורתו, יכריזו עליו שהיה אדם טוב ונביא  
 גדול, היחיד שענה על הבעיות החברתיות אשר מטרידות את העולם היום.  
 אך אלה לא יכירו בכך שהם חוטאים, זכאים לעונש נצחי, ושמותו של  
 המשיח הייתה להם קרבן מכפר, הנועד לרצות את הצדק האלוהי ולפייס את  
 האלוהים בעלבוננו אל האיש החוטא. אנשים אינם מקבלים את מה שאלוהים  
 אומר לגבי בנו. היום, גם כן, העבד [המשיח] שנוא ונדחה על ידי בני אדם,  
 ובני אדם אינם מכבדים אותו (ד"ר אדוארד ג' יונג, ספר ישעיה, חברת  
 הוצאה וויליאם ב' ארדמנס, 1972, כרך 3, עמ' 344).

לותר האמין שפרק נ"ג בישעיה הוא לב ליבה של המקרא. אני חושב שהוא צדק. אם מישהו מקבל  
 את זה, אז הטקסט שלנו לוקח בחשיבות עצומה. אני מאמין שהפסוק הזה הוא אחת ההכרזות הברורות במקרא  
 לגבי שחיתותם הגמורה של בני אדם. גמורה, כלומר לחלוטין. האדם נהיה מושחת לחלוטין. בקטצ'יזם של  
 היידלברג נאמר שהשחיתות של האדם מגיע "מהחטא הקדמון וחוסר הציות של הורינו, אדם וחווה, בגן עדן.  
 נפילה זו כה הרעילה את טבע האדם, כך שנולדים אנו בחוטאים – מושחתים מלידה והלאה" (הקטצ'יזם של  
 היידלברג, שאלה שבע).

"מפני שמחשבת הבשר רק שנאת אלוהים היא באשר לא תשתעבד לתורת  
 האלוהים" (רומים ח' 7).

השנאה הזאת נוגעת גם למשיח, אשר הוא אלוהים הבן. שחיתות גמורה מסבירה למה החיילים הרומים אשר  
 עצרו אותו

"ירקו בו ויקחו את הקנה ויכוהו על ראשו" (מתי כ"ז 30).

שחיתות גמורה מסבירה למה פילטוס המושל הרומי

"היכה את ישוע בשוטים וימסור אותו להיצלב" (מתי כ"ז 26).

שחיתות גמורה מסבירה למה, עד היום,

"נבזה וחדל אישים, איש מכאובות וידוע חולי; וכמסתר פנים ממנו, נבזה ולא  
 חשבנוהו" (ישעיה נ"ג 3).

## 1. ראשית, שחיתות גמורה גורמת לאדם לשנוא ולדחות את המשיח.

"נבזה וחדל אישים..." (ישעיה נ"ג 3).

הפסוק מתאר את הדחייה של המשיח שרואים אנו היום סביבנו. רואים זאת בעמוד השער של עיתונים אמריקאים כגון **טיים** וגם **ניו יורק** בזמן חג המולד ופסחא. כתבי עת אלה בקביעות מפרסמים סיפור על המשיח כל דצמבר וכל אפריל. אך אני מבטיח לכם שאין אלה דיווחים מחמיאים. תמיד הם בוחרים תמונה מוזרה מימי הביניים של ישוע שעושה רושם הזוי ומיושן לאדם המודרני. כמובן שהם עושים זאת בכוונה. בקביעות עושים סיפור ראשי מדעתם של התיאולוגיה הליברלית הקיצונית, אנשים אשר דוחים את המשיח כבנו היחידי של האלוהים וכאמצעי לישועה. בטוחני שדברים כאלה מופיעים גם בצהובונים בבריטניה וכתבי עת בכל העולם. תכופות יוצאים נגד המשיח בצורה בוטה בטלוויזיה ובסרטים גם כן. בבתי ספר תיכון ומוסדות להשכלה גבוהה, הסטודנטים יודעים היטב שהמורים בחיים לא אומרים מילה טובה אודות ישוע או הנצרות. המשיח ודבריו זוכות להתנגדות וזלזול מצד המרצים.

"נבזה וחדל אישים" (ישעיה נ"ג 3).

חבריכם לכיתה או בעבודה משתמשים בשם המשיח בתור קללה, ומדברים עליו רעות כל יום כמעט. אם הינך מגיע מבית שאינו נוצרי, גם שם לא תמצא מפלט! ידוע לך היטב שההורים הלא-נוצרים שלך שונאים ודוחים את המושיע. רבים מכם יודעים כמה קשה זה לסבול את הזלזול ולעג אשר משליכים נגד המשיח – וגם נגדכם על סמך האמונה בו והיותכם נוצרים רציניים בכניסייה בפטיסטית. כל אלה יוצאים מהלב המושחת של האדם.

"נבזה וחדל אישים" (ישעיה נ"ג 3).

## 2. שנית, שחיתות גמורה גורמת למכאובות וחולי של המשיח.

נבזה וחדל אישים, איש מכאובות וידוע חולי... (ישעיה נ"ג 3).

מה גורם לו צער ויגון? מה אם לאו העוינות והדחייה שעולם אבוד מחזיק נגדו! כאשר חי עלי אדמות, הסופרים, פרושים וכוהנים גדולים היו כה עוינים כלפיו, ודחו אותו כל כך שהוא זעק מרוב יגון גדול בנפשו פעם:

"ירושלים ירושלים, ההורגת את הנביאים והסוקלת את הנשלחים אליה, כמה פעמים חפצתי לקבץ את בניך כאשר תקבץ התרנגולת את אפרוחיה תחת כנפיה ואתם לא אביתם!" (לוקס י"ג 34).

המשיח היה כה שבור מרוב צער ויגון, כה נלחץ ממשקל החטא של בני אדם, עד שבגן גת שמנים, בלילה לפני שעצרוהו כדי לצלוב אותו,

"והבלי מוות באו עליו ויוסף להתפלל בחזקה ותהי זעתו כנטפי דם יורדים לארץ" (לוקס כ"ב 44).

מה גרם למשיח לחוות יגון כזה בגופו ונפשו, אם לא החטא שלך? מה גרם לו צער ויגון, אם לא העוינות ושנאה של טיבך המושחת, אשר הביאו עליו את דין האלוהים, כך שהיה הכרחי שהוא יישא את חטאיך בצלב?

איש מכאובות, איזה שם  
כי בן האלוהים אשר בא  
לתבוע בחזרה חטעים גמורים!  
הללויה! איזה מושיע!

בעודו נושא אשמה ולעג,  
עמד מורשע במקומי;  
חתם את מחילתי בדמו;  
הללויה! איזה מושיע!

("הללויה! איזה מושיע!" מאת פיליפ פ' בליס, 1838-1876).

מה נמצא בתוך נפשך הטבעית היום אשר גורם לישוע צער ויגון, כאשר הוא יושב לימינו של אלוהים בשמיים? הוא חש צער ועצב על זה שאתה, בעצמך, שונא ודוחה אותו. אולי תאמר שאתה אוהב אותו. אך העובדה שהינך מסרב לבוא אליו מראה לו שבעצם אתה שונא ודוחה אותו. הייה כנה עם עצמך! אם אינך שונא ודוחה אותו, איזו אופציה אחרת יש שתמנע ממך לבוא אליו? סירובך לבוא אליו באמונה גורמת לו צער גדול ויגון הבוקר הזה.

"נבזה וחדל אישים, איש מכאובות וידוע חולי..." (ישעיה נ"ג 3).

### 3. שלישיית, שחיתות גמורה גורמת לאדם להסתיר את פניו מהמשיח.

שימו לב לחלק השלישי של הפסוק,

"נבזה וחדל אישים, איש מכאובות וידוע חולי; וכמסתר פנים ממנו..." (ישעיה נ"ג 3).

ד"ר גיל אמר, 'זכמסתר פנים ממנו'; מתוך שנאה כלפי דבר מתועב, מתוך סלידה וגעל, לא להתסכל עליו בגלל לעג, כי זה איננו ראוי לתשומת לב" (ד"ר ג'ון גיל, *פרשנות של התנ"ך*, המוכ"ז הבפטיסטי הסטנדרטי, דפוס חדש 1989, כרך 1, עמ' 311-312).

במצב הטבעי של שחיתות, בני אדם מסתירים את פניהם מהמשיח האמיתי. הם עלולים, כפי שאמר ד"ר יונג, "לומר דברים נחמדים ומשבחים אודותיו... [אבל] הם אמנם לא יכירו בכך שהינם חוטאים, ראויים לעונש נצחי, ושמותו של המשיח הייתה קרבתם לכפר עליהם, לרצות את דין אלוהים ולפייס את עלבון האלוהים לחוטא. אלה לא יקבלו את מה שאלוהים אומר אודות בנו" (יונג, שם).

הדתות הלא-נוצריות דוחות את ישוע לחלוטין או מורידות אותו למעמד "נביא" או "מורה" ותו לא. כך, הם דוחים את המשיח האמיתי, כפי שהוא מתגלה במקרא. הכתות גם דוחות את המשיח האמיתי. אלה דוחות את הנצרות האורתודוקסית ומחליפים את המשיח האמיתי, "ישוע אחר, אשר לא בישרנו" (השנייה לקורינתים י"א 4). ישוע ניבא זאת כאשר אמר, "יקומו משיחי שקר" (מתי כ"ד 24). המשיח האמיתי היחידי הוא זה שמתגלה בתנ"ך ובברית החדשה. כל תפיסה אחרת למשיח בגדר "משיחי שקר", או, כפי שניסח פאולוס השליח, "ישוע אחר, אשר לא בישרנו". המורמונים יש להם משיח שקר. עדי יהוה יש להם משיח שקר. המוסלמים יש להם משיח שקר. פנטקוסטלים, כריזמטים ובפטיסטים רבים יש להם "משיח-רוחני" שקרי. בכך שהם מאמינים במשיח שקר, הם מסתירים את פניהם מהמשיח האמיתי המתגלה בכתבי הקודש. למרבה הצער, דבר זה נכון גם אצל נוצרים אוונגליים. ד"ר א'ו טוזר, סופר אוונגלי מכובד, הבהיר את הנקודה הזאת כאשר אמר,

ישנם משיחים מזויפים רבים בקרבנו [האוונגלים] בימים אלה. ג'ון אוון, הפוריטני הזקן, הזהיר בזמנו: "יש לכם משיח דמיוני ואם אתם מרוצים עם משיח דמיוני אז אתם מרוצים עם ישועה דמיונית"... אך יש רק משיח אמת אחד, ואלוהים אמר שזהו בנו... אפילו בקרב אלה אשר מכירים באלוהותו של המשיח תכופות נכשלים להכיר באנושיותו. אנו נמהרים לקבוע שכאשר הלך עלי אדמות היה *אלוהים בקרב בני אדם*, אך מפספסים את האמת החשובה שהוא יושב במקום זמני [בשמיים] והוא בגדר *איש עם אלוהים*. הוראת הברית החדשה היא שכעת ברגעים אלו ממש, יש אדם בשמיים בנוכחות אלוהים בעדנו. הוא איש כמו שהיה אדם, משה ופאולוס. הוא איש אשר התפאר, אך תפארתו לא הסירה ממנו את אנושיותו. היום הוא איש אמיתי, מגזע בני אנוש.

ישועה באה לא על ידי "קבלת המלאכה שהושלמה" או "להחליט בעד המשיח". [ישועה] באה על ידי אמונה באדון ישוע המשיח, האדון השלם וחי ומנצח, אשר הוא, בתור אלוהים ואדם, נלחם את מלחמתנו וניצח, וקיבל את חוב [החטא] ושלם עליו, לקח את חטאינו ומת תחתם וקם שוב לשחרר אותנו. זהו המשיח האמיתי, ולא פחות מזה (ד"ר א'ו טוזר, "ישוע המשיח הוא אדון", *אבני חן מטוזר*, הוצאות נוצריות, 1969, ברשות קרן שלחו את האור – 1979, עמ' 24, 25).

השחיתות הטבעית בלב האדם גורמת לאנשים בטרם הומרו להסתיר את פניהם מהמשיח האמיתי.

"זכמסתר פנים ממנו" (ישעיה נ"ג 3).

#### 4. רביעית, שחיתות גמורה גורמת לאדם להפחית מערכו של המשיח.

נסתכל בסוף הטקסט, לפסוק השלישי. הבה נעמוד לקרוא בקול רם את הסעיף האחרון, "נבזה ולא חשבנוהו" (ישעיה נ"ג ג 3).

אפשר לשבת. בקשר למילים האלו, "ולא חשבנוהו", ספרג'אן, הוא "נסיך המטיפים", אמר,

זהו בהכרח הוידוי האוניברסלי של האדם. מהמלך הכי גבוה עד האיכר הנמוך ביותר, מהשכל הרם ועד המוח השפל, מהנערץ מכל אדם ועד הלא-נודע וחסר חשיבות, הוידוי הזה חייב לבוא: "ולא חשבנוהו"... אפילו הקדושים ביותר... גם הם פעם היו בגדר "ולא חשבנוהו"... מתישהו "ולא חשבנוהו" [לפני שהומרו] "צ"ה ספרג'אן, "למה המשיח איננו נחשב, **בימת המשכן המטרופוליטני**, הוצאת פילגרים, דפוס חדש 1978, כרך 53, עמ' 157).

באותה דרשה, המכונה, "למה המשיח איננו נחשב", ספרג'אן מסר ארבע סיבות למה העולם האבוד הזה נכשל להעריך את המשיח, למה אנשים לא-מומרים אינם רואים את ערך המשיח, אינם מעריכים אותו ולא מהללים אותו. ספרג'אן אמר שאנשים שלא נושעו אינם מכבדים אותו בגלל ארבע סיבות אלה:

- (1) בני אדם אינם מעריכים את המשיח כי אינם מכבדים את עצמם בדרגה מעולה. "הערכה עצמית", הוא אמר, שומרת על כך שישוע נשאר בחוץ... וככל שהערכה העצמית שלנו גוברת, אז אנו נועלים את הדלת כנגד המשיח. אהבת העצמי מונעת אהבת המושיע."
- (2) בני אדם אינם מעריכים את המשיח משום שהם מכבדים את העולם בדרגה מעולה. "לא חשבנוהו בגלל שאהבנו את העולם עם כל השטויות שבו."
- (3) בני אדם לא מעריכים את המשיח כי הם לא יודעים אותו. "יש הבחנה גדולה בין לדעת אודות המשיח לבין לדעת אותו בעצמו... אלה אשר חושבים משהו מוטעה לגבי המשיח אף פעם לא ידעו אותו... ולא חשבנוהו'... כי לא ידענו אותו."
- (4) בני אדם לא מעריכים את המשיח כי הינם מתים מבחינה רוחנית. "אין סיבה להיות מופתע מזה שלא כיבדנו את המשיח, כי היינו מתים מבחינה רוחנית... היינו 'מתים בעוונותינו וחטאינו', וגם, כמו אלעזר בקבר, נהיינו יותר ויותר מושחתים בכל רגע".

אלו הסיבות אשר מסר ספרג'אן לדחייה של בני אדם את המושיע, לעובדה שהם לא רואים בו שום ערך. אני תוהה, האם הטקסט הזה מדבר אליך?

נבזה וחדל אישים, איש מכאובות וידוע חולי; וכמסתר פנים ממנו, נבזה ולא חשבנוהו" (ישעיה נ"ג 3).

האם המילים של הדרשה הזאת גרמו לך לחשוב על השחיתות שלך, ההתנגדות העקשנית בליבך כלפי המשיח? האם חשת קצת מהשחיתות הזאת בלבך, אשר דוחה את המשיח ולא מעריכה אותו? אם אתה מרגיש את השחיתות הנוראית הזאת, אני מבטיח לך שרק בזכות חסד אלוהים אתה מודע לכך. כמו שג'ון ניוטון הזקן ניסח,

חסד נשגב! כה נעים הצליל  
אשר הושיע אדם מסכן כמוני!  
פעם הייתי אבוד, ועכשיו נמצאתי  
עיוור הייתי אך כעת רואה.

'חסד לימד את ליבי לירא,  
וחסד הסיר ממני את פחדיי;  
כה יקר החסד בהופעתו  
בשעה שהאמנתי תחילה!  
("חסד נשגב" מאת ג'ון ניוטון, 1725-1807).

אם אתה מרגיש שליבך העקשן חסום כנגד המשיח, ואם אתה מרגיש שבמידה כלשהי השחיתות הנבזית שלך בדחיית המשיח, האם עתה תכניע את חייך אליו? האם תבוא אל המשיח, אשר העולם שונא ודוחה? אני מתפלל שאלוהים בעצמו ימשוך אותך לישוע המשיח בנו האהוב. כאשר אתה בא לישוע תיוושע מחטא וגיאיהגום על ידי דמו וצדקתו. אמן.

## מתאר

### המשיח – הופחת אוניברסלית

(דרשה מס' 4 על ישעיה נ"ג)

מאת ד"ר ר"ל הימרס, הבן.

"נבזה וחדל אישים, איש מכאובות וידוע חולי; וכמסתר פנים ממנו, נבזה ולא חשבנהו" (ישעיה נ"ג 3).

(רומים ח' 7; מתי כ"ז 26, 30)

1. ראשית, שחיתות גמורה גורמת לאדם לשנוא ולדחות את המשיח, ישעיה נ"ג א3.
2. שחיתות גמורה גורמת לצער ויגון של המשיח, ישעיה נ"ג ב3; לוקס י"ג 34; כ"ב 44.
3. שלישית, שחיתות גמורה גורמת לאדם להסתיר פניו מהמשיח, ישעיה נ"ג ג3; שנייה לקורינתים י"א 4; מתי כ"ד 24.
4. רביעית, שחיתות גמורה גורמת לאדם להפחית מערכו של המשיח, ישעיה נ"ג ד3.

**סבלות המשיח – האמת והשקר**  
 (דרשה מס' 5 על ישעיה נ"ג)  
**CHRIST'S SUFFERING – THE TRUE AND THE FALSE**  
 (SERMON #5 ON ISAIAH 53)  
 (Hebrew)

מאת ד"ר ר"ל היימर्स, הבן.  
 by Dr. R. L. Hymers, Jr.

דרשה במשכן הבפטיסטי של לוס אנג'לס  
 בוקר יום האדון, יולי 10, 2011  
 A sermon preached at the Baptist Tabernacle of Los Angeles  
 Lord's Day Morning, July 10, 2011

"אכן חלינו הוא נשא ומכאובינו סבלם, ואנחנו חשבנוהו נגוע, מוכה  
 אלוהים ומעונה" (ישעיה נ"ג 4).

החלק הראשון בטקסט שלנו אומר שישוע – "חלינו הוא נשא ומכאובינו סבלם." החלק הזה צוטט  
 בבית החדשה, במתי ח' 17,

"למלאות את אשר דיבר ישעיה הנביא לאמור חלינו הוא נשא ומכאובינו  
 סבלם" (מתי ח' 17).

ד"ר ג' ורנון מקגי אמר, "כנראה שבפסוק הזה משתמשים מי שמכונה 'המרפאים באמונה', יותר מכל פסוק  
 אחר. אלה טוענים שהרפואה הפיזית נמצאת בכפרה, והם משתמשים בציטוט הזה [מישעיה נ"ג 4, כמזוטט  
 במתי] לתמוך בעמדתם" (ג' ורנון מקגי, **דד המקרא**, תומס גלסון הוצאה לאור, 1983, כרך 4, עמ' 48).  
 ד"ר אדוארד ג' יונג אמר, "ההתייחסות היא במתי ח' 17 הולמת, הרי למרות שהדמות כאן מתייחסת לעצם  
 החטא, הפסוק כולל גם את הרעיון של הסרת תוצאות החטא. חולי זהו עמיתו הבלתי-נפרד של חטא" (ד"ר  
 אדוארד ג' יונג, **ספר ישעיה**, חברת ההוצאה וויליאם ב' ארדמנס, כרך 3, עמ' 345).  
 במתי ח' 17 הכפרה מתייחסת לרפואה מחולי. אך עלינו לזכור שזוה סך הכל *יישום* מצד מתי, וזה לא  
 המשמעות העיקרית בטקסט שלנו. פרופסור "הנגסטנברג בצדק טוען שהעבד [המשיח] נושא חטא בתוצאותיו,  
 ובין היתר חולי וכאבים מהווים חלק ניכר. יש לציין שמתי בכוונה חורג [מהעברית בישעיה נ"ג 4]... על מנת  
 להדגיש את העובדה שהמשיח למעשה נשא את מחלותינו" (ציטוט של יונג, שם, עמ' 345, מראה מקום 13).  
 קריאה זהירה בארבע הבשורות מראה שהמשיח ריפא חולי כהוכחה לזה שהוא יכול היה לרפא את  
 הנפש, על ידי ישועה תוך המרה. דוגמה לכך נראית במקרה עשרת המצורעים שזעקו לעבר ישוע, ואמרו,  
 "אדון, רחם נא עלינו" (לוקס י"ז 13). ישוע שלח אותם למקדש להראות את עצמם לכוהנים, ואילו "כאשר  
 הלכו, נטהרו" (לוקס י"ז 14). *הם נטהרו פיזית על ידי כוח המשיח, אך הם לא נושעו*. רק אחד חזר. הוא קיבל  
 רפואה רוחנית מחטאיו, תוך המרה, כאשר בא לישוע, "ונפל על פניו לרגליו, מביע תודה" (לוקס י"ז 19). אז  
 נרפא רוחנית וגם פיזית. רואים זאת במקרים רבים של רפואה בדרך נס מאת המשיח, כגון פקחת עיני העיוור  
 ביוחנן, פרק ט'. קודם כל האיש נרפא מעיוורון, אך חשב שישוע הינו רק "נביא" (יוחנן ט' 17). מאוחר יותר  
 אמר,

"אדון, אני מאמין. והשתחוה לו" (יוחנן ט' 38).

רק אז האיש נושע.  
 על כן אני מסיק שהרפואה הפיזית הינה משנית, ואילו הדגש העיקרי של ישעיה נ"ג 4 הינו על  
 רפואה רוחנית. ד"ר ג' ורנון מקגי אמר,

פסקה זו מישעיה מצהירה ברור שנרפאנו מפשענו ועונותינו [ישעיה נ"ג 5].  
 ויאמר לי מישעיה, "אתה בטוח בזה?" אני יודע שעל זה מדובר בפסוקים  
 האלה כי פטרוס אומר, "את חטאותנו הוא נשא בגוייתו על העץ למען נחיה  
 לצדקה אחרי חדלנו מן החטאים אשר בחבורתו נרפא לכם" (ראשונה  
 לפטרוס ב' 24). נרפא לכם ממה? "חטאים." פטרוס מבהיר מאוד שהוא  
 מדבר על חטא (מקגי, שם, עמ' 49).



ההסבר הזה מחזיר אותנו לטקסט,

"אכן חלינו הוא נשא, ומכאובינו סבלם, ואנחנו חשבנוהו נגוע, מוכה אלוהים ומעונה" (ישעיה נ"ג 4).

פסוק זה מתחלק באופן טבעי לשני חלקים: (1) הסיבה האמיתית לסבלות המשיח, לפי המקרא; (2) והסיבה השקרית אשר בה אנשים עיוורים מאמינים.

## 1. ראשית, הסיבה האמיתית לסבלות המשיח, לפי כתבי הקודש.

"אכן חלינו הוא נשא, ומכאובנו סבלם..." (ישעיה נ"ג 4).

המילה "אכן" מציעה הנגדה בין הסיבה האמיתית לסבלות המשיח והסיבה השקרית אשר אנשים עיוורים בה מאמינים. "אכן", ואז המשפט האמיתי; "ו-" אז ההצהרה הכוזבת;

"אכן חלינו הוא נשא ומכאובנו סבל: אנחנו חשבנוהו נגוע מוכה אלוהים ומעונה" (ישעיה נ"ג 4).

כמו כן, יש להבין את המילים "חלינו" ו"מכאובנו". המילה העברית "חלינו" פירושה "מחלות". יש שימוש על ידי ישעיה בפרק א' 5-6. זה גם שם נרדף כאן ל"חטא". החלאים מתייחסים לחולי של חטא. "מכאובות" הכוונה לתחושה של כאב ויגון. כך החולי של חטא והכאב שיוצר החטא, אלה משמעות הכתוב – החולי עצמו של חטא, והכאב הכרוך בו.

אחר כך שימו לב למילה "נשא". פירושה "לסחוב". אך "פירוש הדבר יותר לקחת [לשאת] הלאה. המחשבה היא להרים ולשאת" (יונג, שם, עמ' 345). המשיח מרים את החטאים השייכים לאדם, מרים אותם על עצמו, וסוחב את אותם החטאים משם הלאה. כפי שהמשיח הרים את הצלב שלו וסחב אותו לעבר מקום הצליבה, כך הוא מרים את החטא של המומר ומסירו. זה מה שפטרוס השליח התכוון לומר, בנוגע למשיח,

"ואת חטאתנו הוא נשא בגותו על העץ" (ראשונה לפטרוס ב' 24).

כפי שמפרשים קייל ודליטש,

הפירוש איננו רק [שהמשיח] נכנס אל חברת סבלותנו, אלא שהוא לקח על עצמו את סבלותנו אשר נשאנו בצדק, לכן לא רק לקח אותם... גם נשא אותם בעצמו [בגופו], כדי שיוציא אותנו מאלה. אך כאשר אדם לוקח על עצמו סבל שאחר אמור לשאת, ולכן לא רק סובל יחדיו אלא במקומו, זה נקרא חלופה (ד"ר פרנץ דליטש, *פרשנות לתנ"ך בעשרה כרכים*, חברת הוצאה וויליאם ב' ארדמנס, דפוס חדש 1973, כרך 7, עמ' 316).

המשיח לקח את חטאינו בגופו שלו, ונשא אותם, על הר גולגותא, אל הצלב, ושם שילם את המחיר עבור חטאינו. "זה נקרא חלופה"!!! "לשאת אשמה ולעג גס" שירו!

בשאתו אשמה ולעג גס,

עמד במקומי מורשע;

חתם מחילתי בדמו;

הללויה! איזה מושיע!

("הללויה! איזה מושיע!" מאת פיליפ פ' בליס, 1876-1838).

"והוא מחולל מפשענו, מדוכא מעוונותנו" (ישעיה נ"ג 5).

"המשיח מת עבור חטאנו בהתאם לכתובים" (ראשונה לקורינתים ט"ו 3).

"אכן חלינו הוא נשא ומכאובנו סבלם..." (ישעיה נ"ג 4).

ד"ר ו"א קריסוול אמר,

מות המשיח בצלב זה פרי ותוצאת חטאינו. מי הרג את האדון ישוע? מי הוציא להורג את אדון הכבוד? מי מסמר אותו על הצלב שם סבל ומת? מי

אשם בכך?...חובה לומר שלכולנו יש חלק. החטא שלי לחץ על ראשו את כתר הקוצים. החטא שלי דחף את המסמרים לתוך ידיו. החטא שלי השליך את הרומח אל תוך ליבו. החטא שלי מסמר את האדון ישוע על העץ. זהו... פירוש מות אדוננו (ד"ר ו"א קריסוול, "דם הצלב", **מסרים מליבי**, ראל הוצאה לאור, 1994, עמ' 511-510).

"המשיח מת עבור חטאנו בהתאם לכתובים" (הראשונה לקוריתים ט"ו 3).

"אכן חלינו הוא נשא ומכאובנו סבלם..." (ישעיה נ"ג 4).

"בשאתו אשמה ולעג גס." שירו!

בשאתו אשמה ולעג גס,  
עמד במקומי מורשע;  
חתם מחילתי בדמו;  
הללויה! איזה מושיע!

זאת הסיבה האמיתית לסבלות המשיח – לשלם על החטאים שלך! אמנם הגזע האנושי, בעיוורון ומרד, עיוות את האמת היפה ומושיעה של מותו החלופי של המשיח לשקר!

## 2. שנית, הסיבה השקרית לסבלות המשיח, מאנשים עיוורים.

הסתכלו שוב בטקסט שלנו. עמדו נא לקרוא יחדיו בקול.

"אכן חלינו הוא נשא ומכאובנו סבלם; ואנחנו חשבנוהו נגוע, מוכה אלוהים ומעונה" (ישעיה נ"ג 4).

ניתן לשבת.

"**אנחנו** חשבנוהו נגוע, מוכה אלוהים ומעונה." "אנחנו", הצאצאים האנושיים של אדם. עיוורים בגלל השטן, **אנחנו** נכשלים מלראות שהמשיח סבל במקומנו ומת כמחליף במקומנו. **אנחנו** חשבנו שהוא סתם אומלל ושוטה, אולי לא שפוי, או, כפי שאמרו הפרשנים, "אחוז שד", אשר הביא על עצמו את סבלותיו שלו בגלל שקיטר והתרעם נגד המוסר. כמו חברי איוב, **אנחנו** חשבנו שהחטאים והשגגה של עצמו הביאו עליו את זעם אלוהים ובני אדם נגדו. אנחנו חשבנו שהוא, במקרה הטוב, מת מות קדושים לישווא.

מוכה? כן, ידענו שהוא מוכה! נגוע? כן, ידענו שהוא נגוע! מעונה? כן, גם זאת ידענו! כולנו ידענו שהיכו אותו בפרצוף עם אגרופיהם. ידענו שהיכו אותו בשוט. כולנו ידענו שמסמרו אותו לצלב! כל איש ואישה וילד כולם יודעים את הדברים האלה! אך ייצגנו את הדברים שלא כהלכה. לא הבנו נכון. לא הכרנו בכך שזה היה חלינו שלנו שהוא נשא, ואת מכאובנו שלנו שהוא סבל! כשראינו אותו במוחינו תלוי בצלב, חשבנו שהוא נענש בגין החטא והשגגה של עצמו. "אך לא! זה היה העוון שלנו, בעבור הפשעים שלנו, וכדי שאנחנו נשיג שלום [עם אלוהים], כדי שאנחנו נירפא [מחטא]. האמת היא שאנחנו אלה אשר הלכנו שולל והלכנו ברצון של עצמנו, ואילו [אלוהים] שם את עוננו עליו, המחליף חסר החטא" (ויליאם מקדונלד, פרשנות למקרא של המאמין, **תומס נלסון הוצאה לאור**, 1995, עמ' 979).

עבור אשמתנו נתן לנו שלום,  
מתוך העבדות שלנו נתן שחרור,  
והבורתו, והבורתו,  
ובחבורתו נרפאות נפשנו.  
(תומס א' צ'יסהולם, 1866-1960)

"אכן חלינו הוא נשא ומכאובנו סבלם; ואנחנו חשבנוהו נגוע, מוכה אלוהים ומעונה" (ישעיה נ"ג 4).

האם זה נכון לגביך? האם חשבת שישוע מת בצלב בגלל סיבה אחרת מלבד לשאת את חטאיך? אז, כפי שאתה יודע עכשיו שהמשיח מת במקומך להסיר את העונש לחטאים שלך, האם תבוא אליו באמונה פשוטה? האם תסמוך על בן האלוהים ותיצדק ותורחץ טהור מכל חטא על ידי דמו היקר? אני מבקש ממך להוציא ממוחך כל רעיון כוזב שהיה לך אודות סבלותיו ומותו. הוא מת כדי לשלם את המחיר עבור החטא שלך. הוא קם מן המתים. הוא יושב כעת לימין האלוהים בשמיים. אני מבקש ממך לבוא אליו, לבטוח בו ולהיוושע.

אך אין זה מספיק לדעת את הדברים האלה אודות ישוע. ניתן לדעת את כל העובדות אודות מותו ועדיין לא להיות נוצרי. אתה יכול לדעת את האמת אודות מותו ממלא המקום של המשיח בצלב; אתה יכול לדעת שהוא מת במקום חוטאים, ועדיין לא להיות מומר. חייב שיהיה לך מפגש עם ישוע המשיח, האדון שקם. עליך ממש לבוא אליו ולהיכנע לו באמונה. הוא הדרך אל ישועה. הוא הדלת לחיי נצח. אמן.

## מתאר

### סבלות המשיח – האמת והשקר

(דרשה מס' 5 על ישעיה נ"ג)

מאת ד"ר ר"ל היימרס, הבן.

"אכן חלינו הוא נשא ומכאובנו סבלם, ואנחנו חשבנוהו נגוע, מוכה אלוהים ומעונה" (ישעיה נ"ג 4).

(מתי ח' 17; לוקס י"ז 13, 14, 16, 19; יוחנן ט' 17, 38; ראשונה לפטרוס ב' 24)

1. ראשית, הסיבה האמיתית לסבלות המשיח, לפי כתבי הקודש, ישעיה נ"ג 4, 5;
2. ראשונה לקורינתים ט"ו 3.
3. שנית, הסיבה השקרית לסבלות המשיח, מאנשים עיוורים, ישעיה נ"ג 4ב.

טקסט אשר יאחז בלבך!  
 (דרשה מס' 6 על ישעיה נ"ג)  
**A TEXT THAT MUST GRIP YOUR HEART!**  
 (SERMON NUMBER 6 ON ISAIAH 53)  
 (Hebrew)

מאת ד"ר ר"ל היימर्स, הבן.  
 by Dr. R. L. Hymers, Jr.

דרשה במשכן הבפטיסטי של לוס אנג'לס  
 בוקר יום האדון, 17 יולי, 2011  
 A sermon preached at the Baptist Tabernacle of Los Angeles  
 Lord's Day Morning, July 17, 2011

"והוא מחולל מפשענו מדוכא מעוונותינו מוסר שלומנו עליו  
 ובחבורתו נרפא לנו" (ישעיה נ"ג 5).

שתי מילים ביוונית של הפרק הראשון של האיגרת אל הרומים משמשות אותנו להראות את ההבדל בין לדעת משהו לבין להכיל דעת שלמה לגבי הדבר. נאמר לנו ברומים א' 21 שבני אדם בתקופה העתיקה "ידעו את אלוהים". היוונית למילה "לדעת" זו "גנוסיס". פירושה, שידעו אודות אלוהים. אך ברומים א' 28 כתוב שהם לא "הכירו באלוהים", או "שמרו את אלוהים בדעתם". המילה עבור "הכרה" היא "אפיגנוסיס". מילה זו היא חיזוק של המילה גנוסיס [לדעת], המבטאת ידיעה שלמה עם השפעה יתרה (ראה ו"א ויין, *מילון פרשני למילות הברית החדשה*, רבל, 1966, כרך 2, עמ' 301). למרות שבני אדם בתקופה העתיקה ידעו אודות אלוהים [גנוסיס], לא היתה להם דעת פרסונלית לגביו [אפיגנוסיס].

כאשר אנו בוחרים את מצוות סעודת האדון, נזכר אני בשתי המילים היווניות האלה בפרק בראשון של רומים שמתארות למעשה חלק מכם הרואים אותנו לוקחים את הלחם והגביע, אך אינכם יכולים להשתתף בעצמכם. אתם יודעים כלפי חוץ וגם מנטלית מה זה סעודת האדון, אך אינכם יודעים זאת בחווית המשיח שהוא מסומל בטקס. יש לכם "דעת" אודות הדבר ("גנוסיס" אודותיו), אך אין לכם ידיעה שלמה (אפיגנוסיס) של המשיח. אינכם יודעים את ישוע המשיח עצמו.

וכך בנוגע לטקסט שלנו. אולי הנכם יודעים את הצורה החיצונית של המילים ומשמעותן, אך לא אחזתם במשמעות הפנימית, ההבנה המלאה שצורה כזאת "שמשיעה עליך חזק" (שם). על כן, מטרתי היא למשוך את תשומת לבכם למשמעות העמוקה יותר של הטקסט, בתקווה שהדעת המנטלית של המילים האלה תעמיקנה בחוויה פרסונלית עם ישוע המשיח.

"והוא מחולל מפשענו מדוכא מעוונותינו מוסר שלומנו עליו ובחבורתו נרפא  
 לנו" (ישעיה נ"ג 5).

זה פסוק שחייב לאחוז בלבך אם אתה בתקווה להיות מומר. אני מתפלל שזה יניע אותך מדעת שבראש אל מפגש אמיתי עם ישוע המשיח – אשר מת על הצלב ושלם את חוב החטא שלך. ישנן שלוש נקודות עיקריות בטקסט.

## 1. ראשית, המשיח חולל מפשענו ודוכא מעוונותינו.

הבה נעמוד ונקרא יחדיו את החלק הראשון של הטקסט שלנו.

"והוא מחולל מפשענו מדוכא מעוונותינו... (ישעיה נ"ג 5).

אפשר לשבת.

המילה הראשונה "ו-" מראה את הניגוד בין הרעיון המזויף המתואר בסוף פסוק ארבע, שהמשיח מת כתוצאה של החטאים והשגאות של עצמו, ואילו האמת העובדתית היא שהוא מת לשלם עבור החטאים שלנו. ד"ר אדוארד ג' יונג היה מומחה בתנ"ך. הוא היה חבר אישי ומקורב של הפסטור הסיני שלי, ד"ר טימותי לין, אשר גם הוא היה מלומד גדול של התנ"ך. ד"ר יונג אמר, "דגש נוסף שנמצא בטקסט נמצא בזה שהשם גוף הוא נמצא קודם, כך להראות שבניגוד לאלה אשר אכן היו ראויים לעונש, הוא נשא את חטאם של האשמים" (ד"ר אדוארד ג' יונג, *ספר ישעיה*, וויליאם ב' ארדמנס חברת הוצאה לאור, 1972, כרך 3, עמ' 347).

"והוא מחולל מפשענו מדוכא מעוונותינו..." (ישעיה נ"ג 5).

המילה "מחולל" מאוד מעניינת וחשובה. ד"ר יונג אמר שהמילה בעברית פירושה "דקור, ועם זאת רמז לדקירה עד מוות" (יונג, שם). המילה בעברית פירושה "דקור", "נקוב" (שם). המילה מופיעה גם בזכריה י"ב 10,

"והביטו אליו את אשר דקרו" (זכריה י"ב 10).

זאת נבואה ברורה למשיח, אשר ראשו נדקר על ידי עטרת קוצים, ואשר ידיו ורגליו נדקרו במסמרים על הצלב, ואשר צידו נדקר בחנית רומי. כפי שיוחנן השליח מספר לנו,

"ואחד מאנשי הצבא דקרו בחנית בצידו ויצא דם ומים...כי זאת היתה למלאת הכתוב...והביטו אליו את אשר דקרו" (יוחנן י"ט 34, 36, 37).

ואז, הטקסט אומר, "מדוכא מעוונותינו" (ישעיה נ"ג 5). המילה בעברית פירושה "מרוסק" (יונג, שם). הדיכוי והמחיצה של המשיח מתחיל בגן גת שמנים בלילה לפני שנצלב, כאשר ישוע חש

"חבלי מוות באו עליו... ותהי זעתו כנטפי דם יורדים לארץ" (לוקס כ"ב 44).

בגן גת שמנים, המשיח נמחץ תחת משקל חטאינו, אשר הוסמכו עליו. שעות ספורות לאחר מכן, המשיח מדוכא ונמחץ בגלל המכות והמלקות אשר קיבל בדיוק לפני שהועלה על הצלב במסמרים, ואז נדקר בחנית. אך המשמעות עמוקה יותר של המחיצה היא שזו מצביעה על כובד החטאים שלנו שהושמו עליו, כפי שפטרס השליח אמר,

"ואת חטאותנו הוא נשא בגויתו על העץ..." (ראשונה לפטרס ב' 24).

"והוא מחולל מפשענו מדוכא מעוונותנו..." (ישעיה נ"ג 5).

ד"ר אייזק וואטס הבהיר בהמנונו המפורסם,

האם בגין פשעים שעשיתי  
הוא נאנח על העץ?  
רחמים אדירים! חסד מדהים!  
ואהבה נשגבת!

טוב שתסתתר תחת הושך,  
לסגור בפנים את הכבוד שלך,  
כאשר המשיח, היוצר הגדול, מת  
עבוד חטאם של הנבראם.

("אכן! והאם מושיעי דימם?" מאת ד"ר אייזק וואטס, 1748-1674).

## 2. שנית, המשיח התייסר במקומו.

שימו לב את הסעיף השלישי בטקסט שלנו,

"והוא מחולל מפשענו מדוכא מעוונותינו מוסר שלומנו עליו..."  
(ישעיה נ"ג 5).

קראתי את הפסוק הזה שנים רבות מבלי לדעת את משמעותו. ד"ר דליטש מתרגם זאת, "ההתייסרות אשר מובילה לשלום שלנו" (ס"פ קייל ופ' דליטש, *פרשנות לתנ"ך*, חברת הוצאה ארדמנס, 1973 דפוס חדש, כרך 7, עמ' 319). "זה היה השלום שלנו... רווחתנו הכללית, ברכתנו, אשר הייסורים האלה... הבטיחו" (שם). המילה "מוסר" פירושה "עונש". ד"ר יונג אמר, "זאת לא טעות להבין מהטקסט שהמוסר [עונש] אשר נפל על [המשיח] נועד למטרת כפרה" (יונג, שם, עמ' 349). הצדק של אלוהים נפל על המשיח – לשם כפרה וריצוי זעם אלוהים נגד חטא. ד"ר ג'ון גיל הלך למקום בו פרשנים מודרנים רבים מפחדים להגיע, והוא צדק שהוא עשה זאת, כאשר אמר,

מוסר שלומנו עליו; זאת לומר, העונש לחטאים שלנו הוסב עליו, והשלום והפיוס שלנו עם אלוהים נעשה על ידי... והזעם האלוהי ניהם, הצדק נעשה,

ויש שלום (ד"ר ג'ון גיל, *פרשנות לתנ"ך*, המוכ"ז הפפטיסטי הסטנדרטי, 1989 דפוס חדש, כרך 1, עמ' 312).

פאולוס השליח דיבר על המשיח שהוא "מכפר" על זעם האלוהים כאשר כתב,

"המשיח ישוע: זה אשר ייעד אלוהים להיות כפרה באמצעות אמונה בדמו" (רומים ג' 24-25).

אלברט מדלין הסביר את מה שהשליח התכוון לומר במובן "מכפר" בהמנון שאותו שר מר גריפית לפני הדרשה הזאת,

אין לשון שתספר על הזעם אשר ספג, הזעם שהגיע לי; מדבר הצדק של החטא; הוא ספג את הכל, כדי לשחרר את החוטא לחירות.

כעת לא נשארה טיפה אחת; "נגמר", היה זעקתו; ביובש שלקח, הוא שתה את כוס הזעם עד יובש. ("כוס הזעם" מאת אלברט מידליין, 1825-1909).

המשיח הוסר, נענש במקומך, כך ריצה את צדק זעם אלוהים נגד חטאיך.

"מוסר שלומנו עליו" (ישעיה נ"ג 5).

### 3. שלישית, המשיח מרפא את חטאינו על ידי חבורתו.

אנא עמדו לקרוא את הטקסט בקול, שימו לב במיוחד לסעיף האחרון, "ובחבורתו נרפא לנו".

"והוא מחולל מפשענו מדוכא מעוונותינו ובחבורתו נרפא לנו" (ישעיה נ"ג 5).

אפשר לשבת.

המילה "בחבורתו" בעברית פירושה "פצעים" (*סטרונוג*). פטרוס השליח מצטט את הפסוק הזה בראשונה לפטרוס ב' 24. המילה ביוונית, אשר בה משתמש פטרוס, מתורגמת "פסים". הכוונה לפצעים משוטים (*סטרונוג*). אני מאמין שהמילים, "בחבורתו נרפא לנו", בישיעה נ"ג 5 ובראשונה לפטרוס ב' 24 מתייחסים בעיקר להלקאת ישוע, אך מדובר גם בייסוריו באופן כללי. אני משוכנע שהמילים הן התייחסות ספציפית להלקאת המשיח על ידי החיילים בציוויו של פונטיוס פילטוס, הנציב הרומי על ארץ יהודה, מיד לפני שהמשיח נצלב. במקרא כתוב,

"אז פילטוס לקח את ישוע, והלקה אותו" (יוחנן י"ט 1).

"אז שחרר להם את בר-אבא: וכאשר הלקה את ישוע, מסר אותו להיצלב" (מתי כ"ז 26).

בפרשנותו למילה היוונית "הלקאה", ו"א ויין אמר שזה מדבר על "ההלקאות שסבל המשיח בהוראת פילטוס. תחת השיטה הרומית להלקאות, האיש הופשט [ערום] ונקשר במצב כריעה לעמוד... השוט עשוי מרצועות עור, עם חלקים חדים של עצם או עופרת, אשר קרעו את הבשר בגב ובחזה. יוסביוס (תולדות) מתעד שראה את סבלם של קדושים אשר מתו בגלל פגיעה כזו" (ו"א ויין, *מילון פרשנות למילות הברית החדשה*, חברת פלמינג ה' רבל, 1966 דפוס חדש, כרך 3, עמ' 327, 328). המילה "הלקאה" שמשעה את ישוע בנבואתו אודות הייסורים העומדים לפניו, כאשר אמר,

"הננו עולים ירושלימה ובן האדם יימסר לראשי הכהנים ולסופרים והרשיעוהו למות ומסרו אותו לגוים להתל בו ולהכות אותו בשוטים ולצלוב אותו..." (מתי כ' 18-19).

ספרג'אן הציע את ההערות האלה אודות הלקאת המשיח:

עמדו דום, וראו [את ישוע] קשור לעמוד רומי, ומלקים אותו באכזריות. שמעו את המכות הנוראות [של השוט], שימו לב לפצעים המדוממים, וראו איך הוא נהיה במצב כאבים קיצוני לגופו המבורך. אז תצינו שנפשו הוכתה גם כן. התרשמו איך שהשוט נופל על רוחו, עד שליבו עמוק בפנים נפגע בעינויים, ייסורים בלתי-נסבלים, הכל הוא סובל עבורנו... תחשבו על הנושא העצוב הזה בלי מחשבה אחרת, אני מתפלל שאתם ואני נוכל לחשוב יחדיו על הסבל שאין דומה לו של ישוע עד שליבנו יימס בתוכנו באהבה והערכת תודה (ס"ה ספרג'אן, "כריסטופתיה", **בימת המשכן המטרופוליטני**, הוצאת פילגרים, 1976 דפוס חדש, כרך 153, עמ' 13).

שוב, ספרג'אן אמר שזה החטאים שלנו עבורם סבל והולקה ונצלב. זה היה עבורי ועבורך שישוע חווה את החבורות האלה כאשר הולקה ונצלב.

ודאי היה לנו חלק בצרותיו. הלוואי שיכולנו להבין לחלוטין ש"בחבורתו נרפא לנו". אתה פגעת בו, חבר יקר, ופצעתו אותו; על כן, על תנוח עד שתאמר, "בחבורתו נרפא לי." **חובה שתהיה לנו דעת פרסונלית של ייסורי האחד [ישוע] אם נרפא [מחטא] על ידי חברותו.** חובה עלינו... לסמוך את ידינו שלנו על הקרבן הגדול הזה, ולקבל כך [שזה נעשה עבורנו]; כי איום ונורא זה לדעת שהמשיח הוכה, אבל לא לדעת ש"בחבורתו נרפא לנו"... אם כך היה לא יהיה צורך לדבר על ריפוי חטא אם החטא לא היה בבחינת מחלה בעיני אלוהים (שם, עמ' 14)... "בחבורתו נרפא לנו." לא מדובר בפיתרון זמני; זה תרופה אשר מביא בריאות שתעשה את נפשך לשלמה, כך שלבסוף, בקרב הקדושים לפני כס אלוהים [בשמיים], והאדם ישיר [יחד עם רבים שם] "בחבורתו נרפא לנו." כבוד למשיח המדמם! כל הכבוד, התפארת, השלטון והשבח אליו לנצח נצחים. וכל [אלה שנרפאו מחטא] אומרים, "אמן ואמן" (שם, עמ' 21).

"והוא מחולל מפשענו מדוכא מעוונותינו מוסר שלומנו עליו ובחבורתו נרפא לנו" (ישעיה נ"ג 5).

אך רק לדעת את העובדות האלה לא יושיע אותך! **רק אם אמיתות סבלות המשיח בטקסט הזה תאחזנה בלבך לא תומר!** תן לטקסט לאחוזו בלבך. תן למילים האלה להניע את נפשך לרצות את המשיח.

"והוא מחולל מפשענו מדוכא מעוונותינו מוסר שלומנו עליו ובחבורתו נרפא לנו" (ישעיה נ"ג 5).

**אמן שהמילים האלה יניעו אותך לבוא למשיח באמונה, וליפול לפניו, ולהירפא מכל חטא,** כך שתוכל לומר, "בחבורתו נרפא לי מעינויי החטא, עכשיו ולנצח נצחים." אמן.

## מתאר

### טקסט אשר יאחז בליבך!

(דרשה מס' 6 על ישעיה נ"ג)

מאת ד"ר ר"ל היימרס, הבן.

"והוא מחולל מפשענו מדוכא מעוונותינו מוסר שלומנו עליו ובחבורתו נרפא לנו" (ישעיה נ"ג 5).

(רומים א' 21, 28)

1. ראשית, המשיח מחולל מפשענו, מדוכא מעוונותינו, ישעיה נ"ג 5א; זכריה י"ב 10; יוחנן י"ט 34, 36, 37; לוקס כ"ב 44; ראשונה לפטרוס ב' 24.
2. שנית, המשיח התייסר במקומו, ישעיה נ"ג 5; רומים ג' 24-25.
3. המשיח מרפא את החטא שלנו בחבורתו, ישעיה נ"ג 5ג; יוחנן י"ט 1; מתי כ"ז 26; כ' 18-19.

**חטא אוניברסלי, והמרפא לחטא**  
 (דרשה מס' 7 על ישעיה נ"ג)  
**UNIVERSAL SIN, PARTICULAR SIN,  
 AND THE CURE FOR SIN**  
 (SERMON #7 ON ISAIAH 53)  
 (Hebrew)

מאת ד"ר ר"ל היימर्स, הבן.  
 by Dr. R. L. Hymers, Jr.

דרשה במשכן הבפטיסטי של לוס אנג'לס  
 יום האדון, יולי 24, 2011  
 A sermon preached at the Baptist Tabernacle of Los Angeles  
 Lord's Day Morning, July 24, 2011

"כולנו כצאן תעינו, איש לדרכו פנינו; ויהוה הפגיע בו את עון  
 כולנו" (ישעיה נ"ג 6).

ד"ר ריצ'רד לאנד הינו נשיא הועדה לאתיקה וחופש דת של ועידת הבפטיסטים הדרומים. ד"ר לאנד  
 יודע שאנו חיים בתרבות בורה בצורה מדהימה אודות העובדות הבסיסיות של הנצרות. הוא אמר,

קראתי במאמר כתב העת טיים על חוסר דת... באמריקה. זוג אחד בא לראות  
 [כומר] אחרי שהיו באסיפה, והם אמרו, "הבן שלנו בשנות הנעורין רוצה  
 לדעת מי זה האיש תלוי בסימן פלוס." הם לא ידעו שזה ישוע ולא ידעו שזה  
 היה צלב ("האיש על הסימן פלוס," מגזין ווללז, אוגוסט 1, 2009, עמ' 24).

זה מדהים שכל כך הרבה אנשים שנולדו וגדלו במדינה זו ידע כל כך מעט באשר מיהו ישוע ומה עשה. אבל אי  
 אפשר ללכת לכנסיה שלנו אף לא יום ראשון אחד מבלי לדעת מיהו ישוע ולמה מת כמחליף לחוטאים על  
 הצלב! כאשר ישוע מת על הצלב, הוא נשא את חטאינו וכיפר עליהם.  
 הרעיון שהמשיח יישא את חטאינו מתרחש שוב ושוב בישעיה נ"ג.

"אכן חלינו הוא נשא ומכאובנו סבלם" (ישעיה נ"ג 4).

"והוא מחולל מפשענו, מדוכא מעוונותנו" (ישעיה נ"ג 5).

"מוסר שלומנו עליו" (ישעיה נ"ג 5).

"ובחבורתו נרפא לנו" (ישעיה נ"ג 5).

"ויהוה הפגיע בו את עון כולנו" (ישעיה נ"ג 6).

"מפשע עמי נגע למו" (ישעיה נ"ג 8).

"החלי אם תשים אשם נפשו" (ישעיה נ"ג 10).

"ועוונותם הוא יסבול" (ישעיה נ"ג 11).

"והוא חטא רבים נשא" (ישעיה נ"ג 12).

שוב ושוב נאמר לנו בישעיה נ"ג שהמשיח ייקח על עצמו את אשמתנו ויסבול במקומנו עבור חטאינו.  
 אך כעת, בטקסט שלנו, ניתן רעיון חדש. כאן נאמר לנו *שהסיבה* למה המשיח סבל, למרות היותו  
 תמים, היה עליו לשאת את אשמתו של האנושות.

"כולנו כצאן תעינו, איש לדרכו פנינו; ויהוה הפגיע בו את עון כולנו"  
 (ישעיה נ"ג 6).



הטקסט באופן טבעי מתחלק לשלוש נקודות.

## 1. ראשית, הידוי הכללי של החטא של כל האנושות.

אמר הנביא,

"כולנו כצאן תעינו... " (ישעיה נ"ג 6).

כאן יש לנו הצהרה ברורה בנוגע לחטא האוניברסלי של האנושות. "כולנו כצאן תעינו". פאולוס השליח הבהיר זאת כאשר אמר,

"ועתה מה היש לנו מעלה יתרה לא במאומה כבר הוכחנו שגם היהודים גם היוונים כולם תחת החטא; ככתוב אין צדיק אין גם אחד. אין משכיל אין דורש את אלוהים." (רומים ג' 9-11).

"כולנו כצאן תעינו", כל אחד מאיתנו!

כמו צאן שפרץ דרך גדר חוק אלוהים, כולנו תעינו, נדדנו הרחק מאלוהים. פטרוס השליח אמר,

"הייתם כצאן אובדות" (ראשונה לפטרוס ב' 25).

המילה ביוונית שבה משתמש פטרוס פירושה לשוטט ממקום בטוח ואמיתי, להיות מוטעה (*סטרונג*). זה התיאור האוניברסלי של בני האדם בכתבי הקודש.

"כולנו כצאן תעינו" (ישעיה נ"ג 6).

האדם מושווה לחיה משום שהחטא מפחית מערכו – והוא נהיה חייתי. אך איננו מושווים לחיה אינטלגנטית. לא, האדם מושווה לכבש תם.

אתם חיים בעיר הזאת, לכן ודאי אינכם יודעים הרבה על הטפשות של כבשים. אך בתקופת המקרא בני אדם ידעו היטב שהכבשים הם כסילים. חובה שרועה צאן ישמור על הכבשים בקפדנות שמא ישוטטו וילכו לאיבוד.

כבשים הם טובים רק בדבר אחד – ללכת לאיבוד! אם יש חור אחד בלבד בגדר, הכבש ימצא אותו וילך לו. אמנם, ברגע שהכבש ייצא מגדרו, אינו מנסה אף פעם להיכנס חזרה. כבשים נודדים רחוק יותר ויותר ממקום בטוח. והאדם דומה לכך לגמרי. הוא מתחכם לעשות רשע, אך כסיל לגבי מה שטוב. כמו ארגוס במיתולוגיה היוונית, לאדם יש מאה עיניים לחפש חטא; אך הוא עיוור כמו ברטימאוס ברגע שיש לחפש את אלוהים! פאולוס השליח דיבר על המחלה האוניברסלית של חטא כאשר אמר,

"כי אתם בעת ההיא הייתם בלי משיח זרים מעדת ישראל ונוכרים לבריתות ההבטחה באין תקוה ובאין לכם אלוהים בעולם" (אפסים ב' 12).

"חשוכי הדעת ומוזרים לחיי אלוהים מפני איולתם אשר בהם כי טח מהשכיל לבבם" (אפסים ד' 18).

פסוקים אלה מראים לנו שהאנושות הרחיקה מאלוהים.

"כולנו כצאן תעינו... " (ישעיה נ"ג 6).

מצוי אם כן, בטקסט שלנו, וידוי כללי לחטא של כל האנושות. זה מראה לנו שהגזע האנושי הרחיק מאלוהים אל מאות דתות שקר ותורות שקר, "חשוכי הדעת ומוזרים לחיי אלוהים מפני איולתם אשר בהם כי טח מהשכיל לבבם" (אפסים ד' 18).

## 2. שנית, הידוי האישי לחטא פרטיקולרי של כל אחד.

הטקסט ממשיך,

"כולנו כצאן תעינו; איש לדרכו פנינו..." (ישעיה נ"ג 6).

הוידוי הכללי לחטא של האנושות מגובה בוידי לחטא הפרטיקולרי של כל אדם. "איש לדרכו פנינו." אף אחד, על פי בחירתו שלו, פנה בעצמו לדרכו של אלוהים. בכל מקרה ומקרה, כל איש בחר "בדרכו שלו." ליבת החטא נמצא כאן – *בבחירתנו את הדרך של עצמנו, תוך התנגדות לרצון אלוהים*. רצינו לשלוט בחיים של עצמנו. רצינו לעשות את התכנית של עצמנו. לא הסכמנו להיכנע בעצמנו לאלוהים. הטקסט מראה שלכל אחד יש חטא מיוחד משלו, 'דרכו שלו' כל איש ואישה יש להם חטא עיקרי אשר שונה במידת מה מאחרים. שני ילדים, שגודלו על ידי אותם הורים, יהיו להם הרגלי חטא שונים. אחד יחטוא כהרגלו בדרך שלו, והאחר בדרך אחרת. "איש לדרכו פנינו." בתקופת המשיח, היו מוכסים, אשר חיו בהתנגדות איתנה כלפי חוק אלוהים. מאידך, היו פרושים, אשר התגאו בהצטדקות עצמית, החשיבו את עצמם יותר מאחרים. היו גם צדוקים, אשר לא האמינו במלאכים או שדים. אלה לא חיו בחטא כמו המוכסים, או באמונות תפלות כמו הפרושים, אך היו גם עויינים לאמת של אלוהים *בדרכם שלהם*. אפשר לומר על כל אחד ואחד,

"איש לדרכו פנינו" (ישעיה נ"ג 6).

חלקכם אולי חונכתם בבית נוצרי, אך חטאתם בדחייתכם את אור הבשורה. זו "הדרך שלכם." אחרים אולי חושבים על חטא סצפיי אחר. כאשר אתם נזכרים בזה, זה מטריד אתכם מאוד. אך חלקכם הייתם מעדיפים להיות בהרגשה מתמדת של אשמה מאשר לבוא למשיח ולמצוא סליחה ושלוש. אחר אולי יגיד, "לא הקשיתי את ליבי. פעם הייתי חש הרשעה וצורך למשיח, אך כעת אינני מרגיש ככה. כעת אני פוחד שהאדון השביעי לתת לי מזעמו ולא אכנס למנוחתו. אני פוחד שאלוהים ויתר עלי." אבל לא האמנת לשארית הטקסט שלנו, כי יש סעיף שלישי. ואילו, במילים האחרונות האלה, יש תקוה עבורך!

### 3. שלישית, מותו הממלא מקום של המשיח עבור חטא עמו.

אנא עמדו לקרוא את הפסוק במלואו, ושימו לב במיוחד לסעיף האחרון, "ואדוני הפגיע בו את עון כולנו."

"כולנו כצאן תעינו, איש לדרכו פנינו; ויהוה הפגיע בו את עון כולנו" (ישעיה נ"ג 6).

אפשר לשבת. ד"ר אדוארד ג' יונג אמר,

חצי הפסוק הראשון מבסס את הסיבה לסבלות העבד, ואילו החצי השני טוען שאדוני בעצמו גרם לסבלות העבד על ידי כך ששם עליו את עון כולנו. הפועל ["הפגיע"] פירושו *לפגוע* או *להכות* במשהו. העוון אשר בגללו אנו אשמים לא חוזר לפגוע בנו כפי שהיינו מצפים, אלא פוגע [במשיח] במקומנו. אדוני [אלוהים] גרם לכך שאשמתנו פגעה בו... האשמה אשר שייכת לנו אלוהים גרם שיפגע בו [כלומר] הוא בתור ממלא מקום נשא את העונש שהאשמה של חטאינו דרשה... הרועה מסר את חייו עבור הצאן (ד"ר אדוארד ג' יונג, *ספר ישעיה*, ארדמנס, 1972, כרך 3, עמ' 349-350).

"כולנו כצאן תעינו, איש לדרכו פנינו; ויהוה הפגיע בו את עון כולנו" (ישעיה נ"ג 6).

בדרשה המכונה "חטא אינדיבידואלי הונח על ישוע", ספרג'ן אמר,

הנה חטאיו של לוט, חטאים שערורייתיים. לא אוכל אפילו להזכיר אותם, היו אלה שונים מהחטאים של דוד. חטאים שחורים, חטאים אדומים היו אלה של דוד, אך החטאים של דוד לא היו כמו אלה של מנשה; החטאים של מנשה לא היו כמו אלה של פטרוס – פטרוס חטא [בצורה] די שונה; והאישה שהייתה חוטאת, אי אפשר היה לדמותה לפטרוס, לא בהסתכלות אל אופיה יכולת [להשוותה] גם ללידיה; ואם תחשבו על לידיה, לא ניתן לראותה שווה לסוהר בפיליפי. כולם דומים, כולם תעו, אך כולם שונים, כל אחד פנה לדרכו שלו; ואילו... האדון ["הפגיע בו את עון"] של כולם... כאשר ניגשים לתרופה

המעולה של הבשורה, הדם היקר של ישוע המשיח, יש לך שם... את מה שהרופאים הזקנים היו פעם מכנים *קתוליקון*, תרופה אוניברסלית אשר מטפלת בכל מקרה... וזו מסירה את החטא בכל ייחודיותה ואשמתה כאילו שהתרופה נעשתה ממש עבור אותו חטא ורק עבור אותו חטא (צ"ה ספרג'ן, "חטא אינדיבידואלי הונח על ישוע", *בימת המשכן המטרופוליטני*, הוצאת פילגרים, 1977 דפוס חדש, כרך 16, עמ' 213-214).

בואו אל המשיח. הניחו עצמכם לפניו. בטחו בו ולא תהיו מבווישים, כי "יהוה הפגיע בו את עוון כולנו".

אשמים, מלוכלכים וחסרי אונים, אנחנו;  
שה האלוהים ללא מום היה הוא;  
"כפרה מלאה", יכול להיות?  
הללויה! איזה מושיע!  
(הללויה! איזה מושיע!) מאת פיליפ פ' בליס, 1838-1876.

אנא עמדו לשיר את המשפט הראשון בהימנון מספר 7 בדף שירים שלכם.

בדיוק כמו שאני, בלי עתירה אחת,  
מלבד שדמך נשפך עבורי;  
ואתה זימנת אותי לבוא אליך,  
הו שה האלוהים, הנני בא! אני בא!  
("בדיוק כפי שאני" מאת שרלוט אליוט, 1789-1871).

האם תבוא אל ישוע? האם תיטהר מחטא על ידי דמו, ותינצל ממשפט על ידי קרבנו בצלב? שאלוהים האב יעניק לך אמונה לבוא אל המושיע אשר קם! אמן.

## מתאר

### חטא אוניברסלי, והמרפא לחטא

(דרשה מס' 7 על ישעיה נ"ג)

מאת ד"ר ר"ל היימרס, הבן.

"כולנו כצאן תעינו, איש לדרכו פנינו; ויהוה הפגיע בו את עון כולנו"  
(ישעיה נ"ג 6).

(ישעיה נ"ג 4, 5, 6, 8, 10, 11, 12)

1. ראשית, הוידוי הכללי על חטא של כל האנושות, ישעיה נ"ג 6; רומים ג' 9-11; ראשונה לפטרוס ב' 25; אפסים ב' 12; ד' 18.
2. שנית, הוידוי האישי לחטא הפרטיקולרי של כל אחד, ישעיה נ"ג 6.
3. שלישית, מותו מחליף המקום של המשיח כקרבן לחטאי עמו, ישעיה נ"ג 6.

**שתיקת השה**  
(דרשה מס' 8 על ישעיה נ"ג)  
**THE SILENCE OF THE LAMB**  
(SERMON NUMBER 8 ON ISAIAH 53)  
(Hebrew)

מאת ד"ר ר"ל היימर्स, הבן.  
by Dr. R. L. Hymers, Jr.

דרשה במשכן הבפטיסטי של לוס אנג'לס  
בוקר יום האדון, יולי 31, 2011  
A sermon preached at the Baptist Tabernacle of Los Angeles  
Lord's Day Morning, July 31, 2011

"ניגש והוא נענה ולא יפתח פיו, כשה לטבח יובל, וכרחל לפני גוזזיה  
נאלמה ולא יפתח פיו" (ישעיה נ"ג 7).

לשמוע את מילותיהם האחרונות של נוצרים שמתו לקידוש השם זה תמיד דבר מעורר השראה. לשמוע את מילותיהם בגוססותם מרים את ליבותינו. פוליקארפ היא מטיף בראשית המאה השנייה. שמו בלטינית הינו פוליקארפוס. פוליקארפ היה תלמיד של יוחנן השליח. שנים לאחר מכן, עמד מול שופט פגאני, אשר אמר, "אתה איש זקן. זה לא הכרחי שתמות... תישבע ואשחרר אותך. מה יזיק לך לומר 'קיסר האדון', ולהעלות קטורת? רק תישבע בשם הקיסר ואשחרר אותך בשמך. תתכחש למשיח ותחיה." פוליקארפוס הגיב, "שמונים ושש שנים שירתתי [את המשיח], והוא אף פעם לא פגע בי. איך אחלל את שם מלכי אשר הושיע אותי?" השופט אמר, "אשלח אותך להיכל באש." פוליקארפוס ענה, "האש אשר אתה מאיים עלי שורפת רק בשעתה ונכבית. האינך יודע את האש של יום הדין הקרב ואת העונש הנצחי עבור חסרי האמונה [האבודים]? אבל למה להתעכב? בוא, עשה כרצונך." בזאת השופט שלח את מלאכו לכיכר להצהיר בקול רם אל העם, "פוליקארפ התוודה להיות נוצרי!" "שורף אותו חי!" זעק ההמון הפגאני. הכינו אש. המוציא להורג ניגש לפוליקארפ כדי למסמר אותו לעמוד. פוליקארפ אמר בשלוות-נפש, "עוזב אותי כמו שאני. הוא אשר נתן לי לסבול אש ירשה לי לעמוד באש בלי לזוז, בלי הביטחון שאתה זקוק לו מהמסמרים."

אז פוליקארפ הרים את קולו בתפילה, משבח את אלוהים על זה שהוא "נמצא ראוי למות." האש הוצתה ולהבות עלו סביבו. כאשר גופו לא נאכל בלהבות, המוציא להורג דקר אותו בפגיון. כך נגמרו חייו של פוליקארפוס, הרועה בסמירנה ותלמידו של יוחנן השליח (ראו ג'יימס ס' הפלי, **גיבורי האמונה**, דפוס מודי, 1963, עמ' 12-14).

ספרג'אן סיפר על "ג'יין בושיאר, הנכבדה הבפטיסטית אשר מתה על קידוש השם... כאשר הובאה לפני קרנמר ורידלי," אלה שני הבישופים מהכנסייה של אנגליה, אשר הרשיעו את הבפטיסטית הזאת שתשרף בעמוד, באומרם לה ששריפה זו מוות קלה. היא אמרה להם, "אני משרתת אמיתית של המשיח לפחות כמוכם; ואם אתם ממיתים את אחותכם המסכנה, היזהרו שמא אלוהים ישחרר עליכם את הזאב של רומא, וגם אתם תסבלו לאלוהים." כמה שהיא צדקה, הרי שני הגברים האלה מתו לקידוש השם זמן קצר לאחר מכן! (צ"ה ספרג'אן, "גדולה מספקת-כל", **בימת רחוב ניו-פארק**, כרך 6, עמ' 481-482).

למרות שהם נפרדים במאות רבות, פוליקארפ וג'יין בושיאר הצהירו על האמונה באומץ כאשר נשרפו בעמוד. **אמנם האדון ישוע המשיח לא עשה-כן כאשר אימו עליו בעיניו ומוות!** כן, הוא דיבר אל המושל הרומי פונטיוס פילאטוס. אך כאשר הגיעה השעה שעליו לסבול הלקאות כמעט עד מוות ואחר כך להיות ממוסמר לצלב, המילים של הנביא ישעיה מתארות את העובדה המפליאה שהוא שתק!

"ניגש והוא נענה ולא יפתח פיו, כשה לטבח יובל וכרחל לפני גוזזיה נאלמה  
ולא יפתח פיו" (ישעיה נ"ג 7).

הוא לא הוציא מילה כאשר היכו אותו! הוא לא הוציא מילה כאשר מסמרו אותו לצלב! הבה נעייין בטקסט ונשתה עמוקות ממנו על ידי שלוש שאלות ותשובות.

## 1. ראשית, מי הוא זה אשר נקרא ישוע?

האם עליו דיבר הנביא, שאמר,

"ניגש הוא ונענה ולא יפתח פיו...?" (ישעיה נ"ג 7).

במקרא נאמר לנו שהוא אדון הכבוד, האישיות השנייה בשילוש הקדוש, אלוהים הבן בבשר אדם! אל לנו אף פעם לחשוב על ישוע כמורה הומאני ותו לא או סתם נביא! הוא לא השאיר לנו מקום לחשוב עליו במונחים כאלה, הרי הוא אמר,

"אני ואבי אחד אנחנו" (יוחנן י' 30).

שוב, אמר,

"אני התחייה והחיים: כל המאמין בי, למרות שימות הוא יחיה"  
(יוחנן י"א 25).

אילולא כל אדם אחר היה אומר דברים כאלה היינו קוראים לו אחוז שדים, הזייתי, מוטרד, משוגע או מופרע! אך כאשר ישוע אמר שהוא ואלוהים האב הינם אחד, וכאשר הוא אמר, "אני התחייה והחיים," ומילים כאלה, אנחנו מפסיקים לרגע, אפילו הגרועים שבינינו, ותוהים אם בסופו של דבר הוא לא צודק! למרות שאני לא תמיד מסכים עם ק"ס לואיס בנקודות אחרות, איך אפשר לא להסכים עם הצהרתו המפורסמת אודות המשיח ישוע? ק"ס לואיס אמר,

כאן אנסה למנוע מכל אדם לומר את הדבר המטופש מאוד שאנשים אומרים עליו לעתים: "אני מוכן לקבל את ישוע כמורה מוסרי גדול, אבל אינני מקבל את הצהרתו שהוא אלוהים." זו הדבר היחיד שאל לנו לומר. איש אשר היה רק בן אנוש ואמר דברים כגון אלה שאמר ישוע לא היה נחשב למורה מוסרי גדול. או שהיה נחשב למשוגע – ברמה כזאת של אדם שאומר שהוא ביצה – או שהוא שד מגיאהנום. עליך להחליט. או שהאיש הזה היה ועודנו בן האלוהים: או מטורף או משהו יותר גרוע. לא ניתן להשתיק אותו ככסיל, אפשר לירוק עליו ולהרוג אותו בתור שד; או שתיפול לרגליו ותיקרא לו אדון ואלוהים. אבל אל לנו לבוא עם בהתנשאות עם שטויות לגבי זה שהוא מורה הומאני גדול. הוא לא השאיר לנו את האופציה הזאת. הוא לא התכוון לעשות זאת (ד"ר ק"ס לואיס, *דק נצרות*, הרפר קולינס, 2001, עמ' 52).

"אפשר לירוק עליו ולהרוג אותו בתור שד; או שתיפול לרגליו ותיקרא לו אדון ואלוהים... עליך להחליט."  
ישוע אמר,

"אני הדרך, האמת והחיים: איש לא יבוא אל האב אלא על ידי" (יוחנן י"ד 6).

זהו זה! אי אפשר לערב את ישוע עם בודהיזם או הינדואיזם או איסלם רק בגלל שישוע "לא השאיר לנו אפשרות כזאת. הוא לא התכוון לעשות זאת." המשיח השאיר אותנו בלי אופציות אחרות. הוא אמר, "איש לא יבוא אל האב אלא על ידי." כפי שק"ס לואיס אמר, "אפשר לירוק עליו ולהרוג אותו... או ליפול לרגליו לקרוא לו אדון ואלוהים... עליך לבחור." זה ממש או זה או זה. אין אדם שהוא כאמת נייטרלי בנושא זה! יש אשר יתחזו להיות כך, אך הם לא באמת אף פעם.

## 2. שנית, למה האיש ישוע נכשל להגן על עצמו בפני אלה שענינו והרגו אותו?

למה,

"ניגש והוא נענה ולא יפתח פיו?" (ישעיה נ"ג 7).

המדען הגדול אלברט איינשטיין, למרות שלא היה נוצרי, אמר,

אי אפשר לקרוא את [ארבע] הבשורות בלי להרגיש את הנוכחות הממשית של ישוע. אישיותו פועמת בכל מילה. אין מיתוס אשר מלא בחיים כאלה (ד"ר אלברט איינשטיין, *הפוסט של מוצאי שבת*, אוקטובר 26, 1929).

אך כאשר הלקו וצלבו את ישוע הוא לא אמר כלום! למה המשיח נכשל להגן על עצמו מול אלה אשר היכו אותו והרגו אותו? הפילוסוף הצרפתי רוסו היה קרוב אל התשובה של השאלה הזו כאשר אמר,

אם סוקרטס חי ומת כפילוסוף, ישוע חי ומת כאל (ג'אן-ג'ק רוסו, פילוסוף צרפתי, 1712-1778).

ישוע לא הגן על עצמו מכיוון שמטרתו ברדתו אל הארץ הייתה בדיוק זה לסבול ולמות על הצלב. שנה קודם לצליבתו הבהיר זאת,

"מן העת ההיא החל ישוע להגיד לתלמידיו כי צריך הוא ללכת ירושלים ויעונה הרבה מידי הזקנים וראשי הכהנים והסופרים וייהרג וביום השלישי קום יקום" (מתי ט"ז 21).

### **פרשנות יישובית לברית החדשה** אומרת,

פטרס בדיוק התוודא אל ישוע שהוא המשיח, בן אלוהים חיים [מרקוס ח' 29]. אך [פטרס] עדיין לא הבין מה המשיח בא אל הארץ לעשות. הוא חשב כמו שחשבו יהודים אחרים, כלומר, שהמשיח הגיע להיות מלך בארץ. לכן, כאשר ישוע אמר לו שעליו לסבול דברים רבים... ולהיהרג, פטרס לא יכול לקבל זאת. הוא גער בישוע שאמר דברים כאלה. ישוע גם אמר שאחרי שלושה ימים [הוא] יקום שוב. ישוע ידע, לא רק שימות, אלא גם שיקום מהמתים ביום השלישי. התלמידים לא הבינו את הדבר הזה בכלל (תומס הייל, *פרשנות יישובית לברית החדשה*, הוצאת קינגסוויי, 1996, עמ' 260-261).

אבל עלינו להבין זאת.

"המשיח ישוע בא לעולם כדי להושיע חוטאים" (ראשונה לטימותיאוס א' 15).

באמצעות מותו עבור חטאינו על הצלב, ובאמצעות תחייתו, אשר אלה נותנים לנו חיים. ישוע לא דיבר כדי להגן על עצמו כאשר הלקו אותו וצלבוהו בגלל, כפי שאמר למושל פילטוס, "לתכלית זו נולדתי, ולשם מטרה זו באתי אני אל העולם" (יוחנן י"ח 37).

### **3. שלישית, מה אומר לנו הטקסט אודות הסבל השקט של ישוע?**

אנא עמדו לקרוא יחדיו את ישעיה נ"ג 7 בפעם האחרונה.

"ניגש הוא נענה ולא יפתח פיו, כשה לטבח יובל וכרחל לפני גוזזיה נאלמה, ולא יפתח פיו" (ישעיה נ"ג 7).

אפשר לשבת. "ניגש הוא ונענה." ד"ר יונג אומר שאפשר לתרגם זאת כך, "הוא [הרשה] לעצמו להיות מעונה." "בהיותו מעונה הוא סבל מרצונו... הוא לא ניסה להגן על עצמו ולא מילה אחת של מחאה יצאה מפיו. איש לא יכול לקרוא [את הנבואה הזאת] בלי לחשוב על התגשמותה, בפני כס המשפט של פילטוס כאשר העבד האמיתי לא השיב מילה. 'כאשר השמיצו אותו, לא הושמץ שוב' [כאשר סבל הוא לא היה מאויים]" (ד"ר אדוארד ג' יונג, *ספר ישעיה*, ארדמנס, 1972, כרך 3, עמ' 348-349).

"ויאמר אליו פילטוס האינך שומע כמה הם מעידים בך? ולא ענה עף דבר אלה; ויתמה ההגמון עד מאוד" (מתי כ"ז 13-14).

"וראשי הכהנים הרבו לשטנו. ויוסף פילטוס ושאלהו לאמור האינך משיב דבר? ראה כמה הם ענו בך! וישוע לא השיב עוד אף דבר אחד. ויתמה פילטוס" (מרקוס ט"ו 3-5).

"ניגש והוא נענה ולא יפתח פיו, כשה לטבח יובל וכרחל לפני גוזזיה נאלמה, ולא יפתח פיו" (ישעיה נ"ג 7).

בישעיה נ"ג 7 המשיח מושווה לשה. בתנ"ך, אנשים הביאו כבשים לטבח כקרבן לאלוהים. כדי להכין שה לקרבן, גזזוהו והסירו את כל הצמר. כמו ששה לעולה שקט בזמן שגזזוהו וטבחוהו, "ולא יפתח פיו" (ישעיה נ"ג 7).

גם יוחנן המטביל השווה את ישוע לשה לעולה כאשר אמר,

"ראו שה האלוהים הנושא חטאת העולם" (יוחנן א' 29).

כאשר אתה ניגש לישוע באמונה, קורבנו על הצלב משלם על כל חטאיך, ואתה עומד בלי אשמה לפני אלוהים. אשמתך הוסרה על ידי מותו על הצלב.

דוד בריינרד, המיסיונר המפורסם לאינדיאנים האמריקאים, הכריז את האמת הזאת במהלך שירותו. כאשר הטיף לאינדיאנים האמריקאים, הוא אמר, "אף פעם לא עזבתי את ישוע והוא צלוב. מצאתי שכאשר האנשים האלה התרשמו מהמשמעות... הגדולה של קרבן המשיח עבורם, לא היה לי צורך לתת הרבה הוראות על איך לשנות את התנהגותם" (ד"ר פאול לי טן, **אנציקלופדיה של 7,700 איורים**, הוצאת אשורנס, 1979, עמ' 238).

אני יודע שזה אמת היום גם כן. ברגע שתראו כי

"המשיח מת עבור חטאינו בהתאם לכתובים" (ראשונה לקוריתים ט"ו 3),

וברגע שאתה תופס את המושיע והוא צלוב והוא קם באמונה, אתה נוצרי. כל השאר זה יחסית פשוט להסביר ולהבין. *אהוז במשיח באמונה ותיושע!*

כאשר היה גוסס, ספרג'אן אמר, "התיאולוגיה שלי מצויה בארבע מילים קצרות – 'ישוע מת עבור נפשי'. אינני טוען שזה כל מה שאני אטיף אם אקום שוב, אך זה מספיק בשביל למות. ישוע מת עבור נפשי" (טן, שם). האם אתה יכול לומר זאת? אם לא, האם תבוא אל המושיע שקם ותבטח בו הבוקר? האם תאמר, "ישוע מת עבורי, כדי שאבוא אליו לישועה שלמה על ידי דמו וצדקתו"? שאלוהים ייתן לך אמונה פשוטה לעשות זאת. אמן.

עמדו עימי לשיר את הימנון מספר שבע בדפי שירה שלכם, "והאם יכול להיות?" מאת צ'ארלס

ווסלי.

והאם יכול להיות שאני אשיג  
עניין בדמו של המושיע?  
הוא מת עבורי, מי גרם לסבלו?  
עבורי, אשר בגללו המוות רדפה?  
אהבה מדהימה! איך יכול להיות,  
שאתה, אלוהי, תמות עבורי?  
אהבה מדהימה! איך יכול להיות,  
שאתה, אלוהי, תמות עבורי?

("והאם יכול להיות" מאת צ'ארלס ווסלי, 1788-1707).

## מתאר

### שתיקת השה

(דרשה מס' 8 על ישעיה נ"ג)

מאת ד"ר ר"ל היימרס, הבן.

"ניגש והוא נענה ולא יפתח פיו, כשה לטבח יובל, וכרחל לפני גוזזיה  
נאלמה, ולא יפתח פיו" (ישעיה נ"ג 7).

1. ראשית, מי הוא זה אשר נקרא ישוע? יוחנן י' 30; י"א 25; יוחנן י"ד 6
2. שנית, למה האיש ישוע נכשל להגן על עצמו בפני אלה שעינו והרגו אותו?  
מתי ט"ז 21; ראשונה לטימותיאוס א' 15; יוחנן י"ח 37.
3. שלישית, מה אומר לנו הטקסט אודות הסבל השקט של ישוע?  
מתי כ"ז 13-14; מרקוס ט"ו 5-3; יוחנן א' 29; ראשונה לקוריתים ט"ו 3.

## תיאור הכפרה

(דרשה מס' 9 על ישעיה נ"ג)

### A DESCRIPTION OF THE ATONEMENT

(SERMON NUMBER 9 ON ISAIAH 53)

(Hebrew)

מאת ד"ר ר"ל היימרס, הבן.  
by Dr. R. L. Hymers, Jr.

דרשה במשכן הבפטיסטי של לוס אנג'לס  
בוקר יום האדון, אוגוסט 7, 2011  
A sermon preached at the Baptist Tabernacle of Los Angeles  
Lord's Day Morning, August 7, 2011

"מעוצר וממשפט לוקח, ואת דורו מי ישוחח? כי נגזר מארץ חיים,  
מפשע עמי נגע למו" (ישעיה נ"ג 8).

ישעיה סיפר לנו על שתיקת המשיח,

"כשה לטבח יובל, וכרחל לפני גוזזיה נאלמה, ולא יפתח פיו" (ישעיה נ"ג 7).

ד"ר אדוארד ג' יונג אמר, לאחר שהדגיש את הסובלנות הדוממת של המשיח בסבלותיו, כעת הנביא  
נותן תיאור מפורט יותר של הסבל הזה" (ד"ר אדוארד ג' יונג, *ספר ישעיה*, ארדמנס, 1972, כרך 3, עמ'  
351).

"מעוצר וממשפט לוקח, ואת דורו מי ישוחח? כי נגזר מארץ חיים, מפשע עמי  
נגע למו" (ישעיה נ"ג 8).

הפסוק הזה מתחלק באופן טבעי לשלוש נקודות כדי לתאר את (1) סבלות המשיח, (2) דורו של המשיח, (3)  
הכפרה הממלאת-מקום לחטאינו של המשיח.

#### 1. ראשית, הטקסט נותן תיאור של סבלות המשיח.

"מעוצר וממשפט לוקח... כי נגזר מארץ חיים, מפשע עמי נגע למו"  
(ישעיה נ"ג 8).

המשיח נעצר בגן גת שמנים. הוא נלקח על ידי משמר המקדש אל הכוהנים הראשיים. הביאו אותו  
לפני קיפא, הכוהן הגדול, ומול הסנהדרין, בית הדין היהודי הגבוה. הוא הורשע על ידי בית הדין הזה על ידי  
עדות שקר. ישוע אמר,

"מעתה תראו את בן האדם יושב לימין הגבורה ובא עם ענני השמים"  
(מתי כ"ו 64).

אז אמר הכוהן הגדול,

"מה דעתכם? ויענו [הסנהדרין] ויאמרו, איש מוות הוא. וירקו בפניו ויכוהו  
באגרופו, ואחרים היכוהו על הלחי" (מתי כ"ו 66-67).

"ויהי לפנות הבוקר ויוועצו כל ראשי הכוהנים וזקני העם על ישוע להמיתו"  
(מתי כ"ז 1).

אך לא היה להם שום סמכות משפטית תחת החוק הרומי כדי לעשות זאת, לכן,

"ויוליכוהו משם וימסרוהו אל פונטיוס פילטוס המושל [הרומי]" (מתי כ"ז 2).



פילטוס חקר את ישוע,

"ואת ישוע היכה בשוטים וימסור אותו להיצלב" (מתי כ"ז 26).

כך, החלק הזה של הטקסט שלנו התגשם,

"מעוצר ומשפט לוקה [לפני הכוהן הגדול, ואחר כך לפני פילטוס]... כי נגזר מארץ חיים [במותו על הצלב]" (ישעיה נ"ג 8).

כליאת ישוע על ידי היהודים ועל ידי פילטוס הגשימה את המילים, "מעוצר ומשפט לוקה". הדין לפני קיפא ואז לפני פילטוס הגשימו את הביטוי, "ומשפט". הוא נלקח מהכלא וממעמד הדין אל גבעה שנקראה גולגותא, שם נצלב ומת, כדי להגשים את הביטוי, "נגזר מארץ חיים".  
ד"ר ג'ון גיל (1697-1771) אמר,

*הוא נלקח בלחץ ומשפט; כלומר, חייו נלקחו ממנו בדרך אלימה, תחת מסוה פנים של צדק; כאשר [באמת] אי-צדק [נורא מכל] נעשה לו; אשמת שווא הונחתה עליו, עדי שקר [אשר קיבלו שוחד להישבע בכזב נגדו], וחייו נלקחו ממנו בידיהם של אנשי-רשע [כמו שכתוב] במעשי השליחים ח' 32, ["כשה לטבח יובל וכרחל לפני גוויזה נאלמה ולא יפתח פיו"]. בהשפלתו דינו נלקח ממנו: הוא [לא קיבל] צדק נכון (ד"ר ג'ון גיל, פרשנות לתנ"ך, המוכ"ז הבפטיסטי הסטנדרטי, 1989 דפוס חדש, כרך 5, עמ' 314).*

כמו שכתוב בטקסט שלנו,

"מעוצר ומשפט לוקה... כי נגזר מארץ חיים..." (ישעיה נ"ג 8).

## 2. שנית, הטקסט נותן תיאור לדורו של המשיח.

באמצע הטקסט יש סעיף מורכב למדי להבנה,

"מעוצר ומשפט לוקה: ואת דורו מי ישוחח? כי נגזר מארץ חיים..."  
(ישעיה נ"ג 8).

"ואת דורו מי ישוחח?" ד"ר גיל אמר שהביטוי הזה מדבר על "התקופה [או הדור בו חי], והאנשים שאז חיו, אשר אכזריותם כלפיו ורשעתם היתה מעבר למילים ולתיאור בכתב" (גיל, שם). זה גורם לנו למצמץ, ומביא דמעות לליבותינו, כאשר אנו קוראים על אכזריותם ואי-הצדק שגרמו לבן האלוהים התמים! כמו שיוסף הארט (1712-1768) ניסח בהמנון העצוב שלו,

ראו איך ישוע עומד בסבלנות,  
בעלבון [של המקום הנורא הזה]!  
חוטאים כבלו את הידיים החזקות,  
ויורקים בפני בוראם.

עם קוצים רקותיו נחתכו ונשסעו,  
בשלוח זרמי דם לכל עבר,  
גבו סבוך בהלקאות,  
אך הקלאות חדות יותר קורעות את ליבו.

ממוסמר ערום לעץ המקולל,  
חשוף לארץ ולשמיים ממעל,  
מראה של פצעים ודם,  
עילוי של אהבה פגועה!

("ייסוריו" מאת יוסף הארט, 1712-1768; ללחן של "זהו חצות, על ראש גבעת הזיתים").

ג'ון טראפ (1601-1669) אמר, "מי יכול לומר או לתאר את הדור שלו? [מי יכול לתאר] את הרשע של אנשים בתקופתו?" (ג'ון טראפ, פרשנות לתנ"ך והברית החדשה, הוצאת טראנסקי, 1997 דפוס חדש,

כרך 3, עמ' 410). ד"ר גיל הביא את אותה מחשבה כאשר אמר, "ואת דורו מי ישוחח" פירושו, "התקופה, והאנשים בה, אשר בה חי, ואכזריותם כלפיו, ורשעתם מעבר למילים ולתיאור בכתב" (גיל, שם). קשה לתאר במונחים אנושיים למה המנהיגים היהודים ההם רצו שישוע ייצלב, ולמה החיילים הרומים, "היכו על ראשו בקנה וירקו בו... ויוציאוהו לצלוב אותו" (מרקוס ט"ו 120-19).

"אך למלאת דבר הכתוב בתורתם שנאת חינם שנאוני" (יוחנן ט"ו 25).

זו התייחסות לתהלים ס"ט 5, "רבו משערות ראשי שנאי חינם." כפי שניסח ג'ון טראפ, "מי יכול לומר או לתאר את דורו? ... רשעתם של בני אדם שחיו אז."

"ואף כי לא מצאו בו משפט מוות שאלו מאת פילטוס להמיתו"  
(מעשי השליחים י"ג 28).

"מעוצר ומשפט לוקח: ואת דורו מי ישוחח? כי נגזר מארץ חיים..."  
(ישעיה נ"ג 8).

ד"ר יונג אמר, "הפועל [ישוחח] רומז על הגות או מתן מחשבה רצינית על משהו... הם היו צריכים לשקול [את משמעות מותו], אך לא עשו זאת" (יונג, שם, עמ' 352).

איך זה שונה היום? מיליונים שמעו על מות ישוע בצלב בלי לתת לכך מחשבה רצינית. "הם היו צריכים לשקול זאת, אך לא עשו זאת." מי חושב על צליבתו של המשיח בצורה עמוקה? האם אמה עושה זאת? האם אמה משקיע זמן לחשוב על מותו של המשיח ומשמעות הדבר עבורך?

### 3. שלישיית, הטקסט מתאר משמעות עמוקה יותר לסבלות המשיח.

אנא מכב, עמדו להקריא בקול את ישעיה נ"ג 8, ושימו לב במיוחד לסעיף האחרון, "מפשע עמי נגע למו."

"מעוצר ומשפט לוקח: ואת דורו מי ישוחח? כי נגזר מארץ חיים: מפשע עמי  
נגע למו" (ישעיה נ"ג 8).

אפשר לשבת.

"מפשע עמי נגע למו." לדעתו של ד"ר מריל פ' אונגר, התלמוד היהודי העתיק מלמד שישוע נענש בגלל הפשעים של עצמו, כי חשבו עליו כנביא שקר. ד"ר אונגר אמר,

בתלמוד, ישוע מנצרת הורד לגיאנום לצד טיטוס [הגנרל הרומי אשר הרס את ירושלים בשנת 70 לספירה] ובלעם [נביא שקר בתנ"ך]. המשיח, יחד עם הרשעים] וסובל את העונש המחמיר ומשפיל ביותר [בגיאנום]. (ד"ר מריל פ' אונגר, הפרשנות של אונגר לתנ"ך, דפוס מודי, 1981, עמ' 1297).

אבל ד"ר אונגר המשיך לומר,

איזה יללה של תשובה תושמע [בביאתו השנייה של] המשיח כשישראל תבין את הטעות הנוראית שלה והחטא בהשמצת וצליבת הגואל שלה וחברה הטוב ביותר (שם).

אז ד"ר אונגר הצהיר כך:

למשך שבע עשרה מאות שנים [הפרשנות המשיחית של ישעיה נ"ג] היתה הפרשנות הוויזיה בין רשויות של נוצרים [וגם] יהודים. [יותר מאוחר היהודים] בכוונה הזניחו את התפיסה הזאת לפרק הזה בגלל ההתגשמות המרשימה במשיח (אונגר, שם, עמ' 1293).

כיום מלומדים יהודים רבים אומרים שהפרק כולו מתייחס לסבלות העם היהודי ולא למשיח. למרות שאני יודע שהיהודים סבלו רבות בידיהם של נוצרים כוזבים, זה לא יכול להיות הפירוש האמיתי של הטקסט שלנו, כי כתוב במפורש, "מפשע עמי נגע למו" (ישעיה נ"ג 8). מתוך סעיף זה, "מפשע עמי נגע למו," ד"ר הנרי מ' מוריס אמר, "הוא מת עבור עמי" – כלומר, ישראל – מה שמראה [שהמשיח] בפסקה זו איננו ישראל, כמו שרבים מציעים" (ד"ר הנרי מ' מוריס, המקרא ללימוד של השומר, הוצאת וורד, 1995, עמ' 199).

(767). כך, המשמעות האמיתית איננה שהעם היהודי נגע אלא המשיח נגע במקומם, עבור חטאיהם, לשלם את העונש לחטאיהם, ובעבור שלנו.

ד"ר ג'ון גיל אמר שהמילים "מפשע עמי נגע למו", קשורים לעם היהודי וגם לנוצרים הנבחרים – להראות שהמשיח הוכה גם עבור חטא עם ישראל וגם חטא "עמו" שהם נוצרים (גיל, שם, עמ' 314). לדעתי ד"ר גיל מוציא את המשמעות האמיתית של המילים האלה,

"מפשע עמי נגע למו" (ישעיה נ"ג 8).

המשיח "נגע" בצלב לשלם על חטא עמו, בין אם אלה יהודים או גויים. מותו ממלאת מקום, המשיח מת לשלם על חטאינו. זה כפיסוס, להפנות את זעמו של אלוהים מהחוטא.

אמנם יש תנאי. כדי שהמשיח ישלם בצורה אפקטיבית על חטאיך עליך לבוא אליו באמונה. התשלום על חטא של המשיח בצלב לא יושיע אף אחד שנכשל מלבוא לישוע באמונה. זה רק כשאתה מומר שחטאיך נמחקים ברשומת אלוהים בדמו של ישוע.

ניתן לדעת את כל העובדות בפסוק הזה ועדיין להיות אבוד. לשדים יש דעת מלאה לגבי העובדות האלה אך זה לא מושיע אותם. יעקב השליח אמר, "השדים גם מאמינים, ורועדים" (יעקב ב' 19). לשדים יש רק "דעת בראש" לגבי מותו המכפרת של המשיח. עליך ללכת מעבר לכך אם רצונך להיושע. עליך לחוות מפגש עם המשיח שקם. עליך להיות מומר במעשה של חסד אלוהים, או שתלך לגיאהנום עם המחשבות ששיננת אודות צליבתו.

הקשיבו לד"ר א'ו טוזר כשהוא מדבר נגד "החלטיות", ובעד המרה אמיתית. ד"ר טוזר אמר,

התמורה המלאה של המרה דתית נהייתה מכאנית וחסרת-רוח. אמונה היום נעשית בלי חיים מוסריים ובלי בושא לאגו האדמי. המשיח יכול "להתקבל" בלי ליצור אהבה מיוחדת עבורו בנפש המקבל (ד"ר א'ו טוזר, **המיטב של א"ו טוזר**, בית הספרים בייקר, 1979, עמ' 14).

"התמורה המלאה של המרה דתית נהייתה מכאנית וחסרת-רוח" – וגם, אוסיף שתכופות היא גם ללא המשיח! "ההחלטיות" פשוט רוצים לומר תפילה קצרה, להיטבל, ולסיים עם העניין. לעתים תכופות מות המשיח ותחייתו בקושי נזכרים. לעתים הם נעדרים לחלוטין! זה לא מה שמלמד המקרא. המקרא מלמד שעליך לחוש את אשמת חטאיך, ולגלות שאין לך דרך מילוט מחטא והשלכותיו מלבד לבוא אל המשיח, להניח את עצמך חסר-אונים לפניו, ולבטוח בו מעומק נפשך. אז, ורק אז, תדע מנסיון את מה שהנביא ישעיה התכוון לומר במילים,

"מפשע עמי נגע למו" (ישעיה נ"ג 8).

כאשר אתה נאחז בישוע המשיח על ידי אמונה, דמו מטהר את כל החטא שלך ואתה מומר – אבל לא לפני שכל זה קורה לך. לא, זה אף פעם לא קורה לפניכן! עליך להיאחז בישוע המשיח אם ברצונך להיות מומר!

## מתאר

**תיאור הכפרה**

(דרשה מס' 9 על ישעיה נ"ג)

מאת ד"ר ר"ל היימרס, הבן.

"מעוצר ומשפט לוקח: ואת דורו מי ישוחח? כי נגזר מארץ חיים:  
מפשע עמי נגע למו" (ישעיה נ"ג 8).

(ישעיה נ"ג 7)

1. ראשית, הטקסט נותן לנו תיאור של סבלות המשיח, ישעיה נ"ג 8א; מתי כ"ו 64, 66-67; כ"ז 1-2, 26; מעשי השליחים ח' 32.
2. שנית, הטקסט נותן תיאור לדור המשיח, ישעיה נ"ג 8ב; מרקוס ט"ו 19-20; יוחנן ט"ו 25; תהלים ס"ט 5; מעשי השליחים י"ג 28.
3. שלישית, הטקסט מתאר את המשמעות העמוקה של סבלות המשיח, ישעיה נ"ג 8ג; יעקב ב' 19.

**פרדוקס קבורת המשיח**  
(דרשה מס' 10 על ישעיה נ"ג)  
**THE PARADOX OF CHRIST'S BURIAL**  
(SERMON NUMBER 10 ON ISAIAH 53)  
(Hebrew)

מאת ד"ר ר"ל היימर्स, הבן.  
by Dr. R. L. Hymers, Jr.

דרשה במשכן הבפטיסטי של לוס אנג'לס  
בוקר יום האדון, 14 אוגוסט, 2011  
A sermon preached at the Baptist Tabernacle of Los Angeles  
Lord's Day Morning, August 14, 2011

"ויתן את רשעים קברו ואת עשיר במותו, על לא-חמס עשה, ולא  
מרמה בפיו" (ישעיה נ"ג 9).

כמה דרשות שמעתם על קבורת המשיח? אני בחיים לא שמעתי אף לא אחת, למרות שאני משרת כבר 53 שנה ומשתתף בכנסיה 57 שנה. אני לא זוכר אפילו שקראתי דרשה על קבורת המשיח! היינו אמורים לשמוע הרבה יותר מזה. אחרי הכל, קבורתו איננה חסרת משמעות. למעשה, זו הנקודה השניה של הבשורה!

"המשיח מת עבור חטאינו בהתאם לכתובים" (ראשונה לקורינתים ט"ו 3).

זו הנקודה הראשונה של הבשורה.

"והוא נקבר" (ראשונה לקורינתים ט"ו 4).

זאת הנקודה השניה של הבשורה.

איך נגיד שאנו מבשרים את הבשורה אבל אף פעם לא מטיפים דרשה על הנקודה השניה של זו? אמנם, היום ישנן דרשות מעטות אשר מלמדות לגמרי על הנקודה הראשונה והשלישית גם כן. זו אחת החולשות הגדולות של הטפה מודרנית. עלינו לשים את הבשורה במרכז. עלינו להתייחס למשיח עם יתר כבוד, ולתת לו ולמלאכתו המכפרת יותר מרכזיות בהטפתנו.

רבים מתאבלים על העובדה שאין כמעט שום הטפה ברמה גבוהה מאוד היום. אני מסכים לגמרי. למה זה כך? בעיקר בגלל שיש כה מעט הטפת הבשורה. פסטורים "מלמדים את הנוצרים" במקום לבשר את הבשורה אל האבודים, למרות שכנסיותיהם ממש מלאות באנשים אובדים! "לימודים מוסריים" עבור "נוצרים" כביכול, אינם יכולים להיחשב הטפה מעולה! **כאשר המשיח איננו במרכז, הטפה לא יכולה להיות מעולה!**

דעת הבשורה איננה רק לדעת **עובדות** אודות המשיח. דעת אמיתית של הבשורה זו דעת המשיח עצמו. ישוע אמר,

"ואלה חיי עולם: שידעו את אלוהי האמת לבדו, ואת ישוע המשיח אשר שלחת" (יוחנן י"ז 3).

ג'ורג' ריקר ברי אמר שהמילה "לדעת" ביוחנן י"ז 3 היא תרגום של "לדעת... תוך חוויה" (לקסיקון הברית החדשה **יוונית-אנגלית**). **כדי להיות נוצרי אמיתי עליך לדעת את המשיח באמצעות חוויה.** דעת סתמית של העובדות לא יועילו. עליך לדעת את מותו עבור חטאינו בחוויה. עליך לדעת את קבורתו בחוויה. עליך לדעת את תחייתו בחוויה. זו הדרך אל ישועה. זו הדרך אל חיי נצח.

"ואלה חיי עולם: שידעו את אלוהי האמת לבדו, ואת ישוע המשיח אשר שלחת" (יוחנן י"ז 3).

אם לא היו לך חוויות כאלה, אני מקווה שגרמתי לך להרגיש לא בנוח. הרי אין שאלה אם הינך נוצרי אמיתי, כי ברור שלא חווית המרה אמיתית. חובה שתרגיש מוטרד וצער רב עד שתשנה את דעתך, תיפול לרגלי ישוע ותמצא ישועה אמיתית בו.

כדי לדעת את המשיח, עליך לגשת אל הצלב, ולהסתכל באמצעות אמונה על זה אשר נצלב כדי לכפר על חטאינו. עליך לרדת אל קבר המשיח באמונה

"ולהיקבר עמו בטבילה למוות" (רומים ו' 4א),

כי באמצעות מוות עמו אנחנו קמים כדי "ללכת בהתחדשות חיים" (רומים ו' 4ב).  
לכן אנו באים אל הטקסט שלנו כדי ללמוד על קבורתו, כדי לחוות את זו יחד עמו.

"ויתן את רשעים קברו ואת עשיר במותיו, על לא-חמס עשה, ולא מרמה בפיו"  
(ישעיה נ"ג 9).

אנו מוצאים בפסוק זה את הפרדוקס של קבורת המשיח, סתירה לכאורה, חידה. ואז אנו מוצאים את הפתרון לחידה.

## 1. ראשית, הפרדוקס של קבורתו.

"ויתן את רשעים קברו ואת עשיר במותיו..." (ישעיה נ"ג 9).

בזמנו, "הרשעים" היו הפושעים. ואילו "העשירים" נחשבו לאנשים מכובדים. איך יכול להיות שהקבר שלו עם רשעים ובו-זמנית הוא נמצא עם "עשיר במותיו"? הדבר הזה בלבד את הפרשנים היהודים העתיקים. זה היה פרדוקס, סתירה לכאורה, במוחם.

אך לחידה זו פתרון בבשורה על פי יוחנן. ישוע מת בצלב בין שני גנבים, אחד לימינו ואחד לשמאלו. בטקסט הזה מתייחסים אליהם בתור "הרשעים".

"והיהודים אמרו לא ילינו הפגרים על הצלוב ביום השבת כי ערב שבת היה...  
וישאלו מן פילטוס לשבר את שוקיהם ולהוריד אותם" (יוחנן י"ט 31).

החייילים שברו את שוקיהם של שני הגנבים. זה נעשה כדי שלא יצליחו לדחוף את עצמם למעלה כדי לנשום, וכך ימותו במהרה. אך כאשר הגיעו לישוע, והוא תלוי בצלב באמצע, הוא כבר מת. אחד מהם דקר את צלעו עם רומח כדי לוודא את מותו. דם ומים יצאו, להראות שהוא מת מדום לב.

לא על כס שנהב מלך,  
הוא מת בצלב גולגותא;  
עבור חוטאים החשיב הכל לאבדון,  
והביט במלכותו מצלב.  
צלב מחוספס נהיה כסאו,  
מלכותו בלבבות בלבד;  
הוא רשם את אהבתו באדום,  
ולבש על ראשו עטרת קוצים.  
("עטרת קוצים" מאת איירה פ' סטנפיל, 1914-1993).

אבל אז קרה משהו בלתי-צפוי. שני אנשים חשובים הגיעו לקחת את גופתו של ישוע. היו אלה יוסף איש רמתיים, אדם עשיר וחבר בסנהדרין, ונקדימון הוא שליטם של היהודים אשר קודם לכן בא אל ישוע בלילה (יוחנן ג' 2-1). שניהם היו תלמידים בסתר, וכעת יצאו החוצה עם זה לראשונה. הם בעצם סיכנו את חייהם בכך. ד"ר מקגי אמר,

"הבה לא נמתח ביקורת יתרה על אלה. הם נשארו ברקע לפני, אבל ברגע הזה כשכל התלמידים נפוצו כצאן והסתתרו, שני אלה יצאו החוצה (ד"ר ג' ורנון מקגי, *דרך המקרא*, תומס נלסון, 1983, כרך 4, עמ' 494).

יוסף איש רמתיים ונקדימון לקחו את גופת ישוע. יוסף היה אדם עשיר והוא שם את גופת ישוע בקברו החדש,

"אשר חצב בלסע; והוא גלגל אבן גדולה מאוד בדלת הקבר, ועזב"  
(מתי כ"ז 60).

הפרדוקס של קבורת ישוע הוסבר. נכון, קברו עם רשעים, ומותו בצלב בין שני גנבים. אך נקבר עם "עשיר במותיו" (ישעיה נ"ג 9), בקבר של אדם עשיר. המשיח חווה מות פושע, אך ניתנה לו קבורה מכובדת עם עשירים. זה מראה לנו שהשפלת האדון הסתיימה. גופתו לא נשלכה לקבר רגיל עם שני הגנבים. אלא הונחה בכבוד רב כראוי לו, בקבר של אדם עשיר ומכובד. ובאמצעות הפרדוקס הזה, אשר הקשה על הרבנים הזקנים שלמדו אותו, הטקסט שלנו נהיה ברור.

"ויתן את רשעים קברו ואת עשיר במותיו" (ישעיה נ"ג 9).

## 2. שנית, הפרדוקס מוסבר.

בחצי השני של הטקסט נראה למה המשיח, למרות שמת בצורה לא מוכבדת עם גנבים, נקבר בכבוד ובהוקרה. עמדו בבקשה לקרוא את החצי השני המתחיל במילים, "על לא-חמס עשה..." (ישעיה נ"ג 9).

"ויתן את רשעים קברו ואת עשיר במותיו, על לא-חמס עשה, ולא מרמה בפיו"  
(ישעיה נ"ג 9).

אפשר לשבת.

כאן ניתנה לנו סיבת קבורתו המכובדת של המשיח. כבוד זה ניתן לו כי על לא-חמס עשה; ולא פגע באף אחד. הוא לא היה אשם בדיכוי או שוד, לא רצח או עשה מעשה באכזריות כלשהי. הוא לא עורר מהומה ולא הצית מרד נגד השלטון של היהודים או הרומאים. אף לא מרמה בפיו. הוא לא לימד תורת שקר. הוא לא הטעה את העם, כמו שהואשם. זה היה שקר מוחלט. הוא לא ניסה למשוך מישו מעבודת אלוהים אמיתית. הוא התמיד לשמור את התורה המכובדת של משה, ושל הנביאים. הוא לא היה אויב של הדת או של המדינה. אכן, הוא לא היה אשם באמת בשום חטא. פטרוס השליח אמר שהמשיח

"לא חטא ואף לא היגה שום עוולה" (ראשונה לפטרוס ב' 22).

ד"ר יונג אמר, "[המשיח] קיבל קבורה מכובדת לאחר מותו הנבזית בגלל תמימותו המושלמת. [בגלל] שלא נהג כמו אויביו הפושעים, הוא לא קיבל קבורה משפילה עימם, אלא קבורה מכובדת עם עשירים." זה מזכיר לי את סר וינסטון צ'רצ'היל, אשר בחר בקבורה מכובדת ליד אביו בחצר כנסיה בכפר, במקום מה שנחשב בעיניו קבורה לא מכובדת בקרב אויבי אביו והאויבים שלו, בקרב אנשים אשר בגדו באנגליה אך נקברו בכבוד רב וטקסים בווסטמינסטר אבי, למרות מעשיהם הבוגדנים של פיוס מול היטלר והמשטר הנאצי.

ישוע כמובן היה האדם הנפלא ביותר אי פעם. נכון, הוא היה ועודנו איש, "האיש ישוע המשיח" (ראשונה לטימותיאוס ב' 5). גדולתו הייתה בכך שמסר את חייו כדי לשלם על החטאים שלנו לעיני אלוהים האב. זמן קצר לפני שנצלב, ישוע אמר,

"אין אהבה גדולה מזה שאיש ימסור את נפשו בעד ידידיו" (יוחנן ט"ו 13).

צלב מחוספס נהיה כסאו,  
מלכותו בלבבות בלבד;  
הוא רשם את אהבתו באדום,  
ולבש על ראשו עטרת קוצים.

וכעת, ידידי, מה אתה תעשה עם ישוע זה אשר נקרה המשיח? כמו שאמר ק"ס לואיס, יש שתי אפשרויות תגובה – "אפשר לירוק עליו ולהרוג אותו כשד; או ליפול לרגליו ולקרוא לו אדון ואלוהים." באיזו אופציה תבחר אתה? האופציה השלישית היא להתעלם ממנו לחלוטין, ולהמשיך בחייך כאילו שסבלותיו אינן בעלות משמעות כלל. אני חש צער עמוק עבור אלה אשר מתייחסים אל המושיע בחוסר כבוד כזה. אני מתפלל שאתה לא תהיה ביניהם. לכאלה קרא ט"ס אליוט "אנשים מחוללים" – אנשים אשר חיים רק לשם הנאה רגעית. נכון, אני מתפלל שלא תהיה ביניהם, כי לאלה יש מקום עמוק בגיהנום.

שמא אשכח את גת שמנים;  
 שמא אשכח את יגונך;  
 שמא אשכח את אהבתך אלי,  
 הוביל אותי אל גולגותא.  
 ("הוביל אותי אל גולגותא" מאת ג'ני א' הוסי, 1874-1958).

אני מתפלל שתבוא אל ישוע, תבטח בו בכל לבך ותעבור ממוות אל חיים אמיתיים בהמרה נוצרית. אמן.

## מתאר

### פרדוקס הקבורה של המשיח

(דרשה מס' 10 על ישעיה נ"ג)

מאת ד"ר ר"ל היימרס, הבן.

"ויתן את רשעים קברו ואת עשיר במותיו, על לא-חמס עשה, ולא  
 מרמה בפיו" (ישעיה נ"ג 9).

(ראשונה לקורינתים ט"ו 3-4; יוחנן י"ז 3; רומים ו' 4)

1. ראשית, הפרדוקס של קבורתו, ישעיה נ"ג 9א; יוחנן י"ט 31; מתי כ"ז 60.
2. שנית, הפרדוקס מוסבר, ישעיה נ"ג 9ב; ראשונה לטימותיאוס ב' 5; יוחנן ט"ו 13.



**כפורת!**

(דרשה מס' 11 על ישעיה נ"ג)

**PROPITIATION!**

(SERMON NUMBER 11 ON ISAIAH 53)

(Hebrew)

מאת ד"ר ר"ל היימסר, הבן.  
by Dr. R. L. Hymers, Jr.

דרשה במשכן הבפטיסטי של לוס אנג'לס  
בוקר יום האדון, אוגוסט 21, 2011  
A sermon preached at the Baptist Tabernacle of Los Angeles  
Lord's Day Morning, August 21, 2011

"ויהיה חפץ דכאו, החלי- אם תשים אשם נפשו, יראה זרע יאריך ימים; וחפץ יהוה,  
בידו יצלה" (ישעיה נ"ג 10).

כל הנקודות האלה הובאו בצורה מושלמת על ידי ד"ר ג' וילבר צ'פמן, בפזמון השיר שלו, "יום

אחד!"

בחיי, אהבני; במותו, הושיעני;  
בקבורתו, נשא הרחק את חטאי;  
בתקומתו, הצדיקני חופשי לעולמים;  
יום אחד יבוא, איזה יום נפלא!  
("יום אחד!" מאת ד"ר ג' וילבר צ'פמן, 1859-1918).

הטפתי על הנקודה השנייה של הבשורה בבוקר יום ראשון לפני שבוע, בפרשנותי לישעיה נ"ג 9. פאולוס  
השליח משך את תשומת לבנו אל קבורת המשיח כנקודה שניה של הבשורה כאשר אמר,

"ובקבורתו" (ראשונה לקורנתים ט"ו 4).

זהו חלק של הבשורה אשר מקבל מעט מאוד תשומת לב בימינו, אך זה די חשוב. השליח דיבר על כך באריכות  
באיגרת אל הרומים ו' 3-5,

"האינכם יודעים כי כולנו הנטבלים למשיח ישוע למותו נטבלנו? לכן נקברנו  
עמו בטבילה למות למען נתהלך בחיים מחודשים כאשר המשיח נעור מן  
המתים על ידי כבוד האב. כי אם נדבקנו בדמיון מותו אכן דבוקים נהיה גם  
לתחייתו" (רומים ו' 3-5).

על כן, טבילה במשיח פירושה למות עם המשיח, להיקבר עם המשיח, ואז לקום לחיים חדשים עם המשיח"  
(פרשנות יישובית לברית החדשה, הוצאת קינגסווי, 1997, עמ' 568). כך, גם טבילתנו הרוחנית במשיח  
ותמונתה, טבילה במים, מדגישות את הטבילה שלנו למותו, קבורתו ותקומתו. כפי שד"ר צ'פמן ניסח בצורה  
כה משמעותית,

בחיי, אהבני; במותו, הושיעני;  
בקבורתו, נשא הרחק את חטאי;  
בתקומתו, הצדיק חופשי לעולמים;  
יום אחד יבוא, איזה יום נפלא!

כל הנקודות האלה של הבשורה מובאות באופן דרמטי ומלא עוצמה בישעיה פרק נ"ג. בפסוק 10, מותו  
המכפר של המשיח מוצבת.

"ויהיה חפץ דכאו, החלי, אם תשים אשם נפשו... (ישעיה נ"ג 10).

בטקסט הזה, הנקודה העיקרית הינה "מאחורי הקלעים", כדי להראות לנו שאלוהים האב פעל למען ישועת חוטאים על ידי שליחת בנו יחידו דרך ייסוריו. מגן גת שמנים עד צלב גולגותא אלוהים היה האדריכל מאחורי סבלות המשיח, הרי הטקסט אומר,

"ויהוה חפץ דכאו, החלי, אם תשים אשם נפשו... (ישעיה נ"ג 10).

הטקסט מתרכז על אלוהים האב ומה שאלוהים עשה לישוע בשביל ישועתנו,

"אשר שמו האלוהים לפנינו לכפורת" (רומים ג' 25).

ד"ר קריסוול אמר "כפורת הינה מלאכת המשיח בצלב שם מילא את דרישות צדקת האלוהים נגד חטא, כך ריצה את דרישות צדקת אלוהים וגם ביטל את אשמת בני אדם" (ד"ר ו"א קריסוול, *המקרא ללימוד ע"ש קריסוול*, הוצאת תומאס נלסון, 1979, עמ' 1327, הערה על רומים ג' 25).

"אשר שמו האלוהים לפנינו לכפורת" (רומים ג' 25).

*המקרא ללימוד ע"ש הרפורמציה* טוען לגבי פסוק זה, "המשיח מת כקרבן מכפר לרצות את הדין האלוהי נגד חוטאים, להביא סליחה וצדקה. אך פאולוס זהיר לציין שהקרבן [של בן האלוהים] אינה גורמת לאלוהים האב לאהוב אותנו. ההפך הוא נכון – אהבת אלוהים גרמה לו להציע את בנו" (*המקרא ללימוד ע"ש הרפורמציה*, ליגוניאר מיניסטריו, 2005, עמ' 1618, הערה על רומים ג' 25).

"כי אלוהים כה אהב את העולם, עד כי נתן את בנו יחידו" (יוחנן ג' 16).

"ולא חשך מאתנו את בנו שלו, אלא מסר אותו בשביל כולנו" (רומים ה' 32).

כך, *האהבה* הזאת של אלוהים בעבור חוטאים עומדת מאחורי הנבואה המדהימה הזאת שהמשיח יימסר לסבול ולמות "על פי עצת האלוהים הנחרצה וידיעתו מקדם" (מעשי השליחים ב' 23). זאת הסיבה

"ויהוה חפץ דכאו, החלי, אם תשים אשם נפשו... (ישעיה נ"ג 10).

אלוהים האב היה הגורם האמיתי לסבלות המשיח ומותו. אל תירתע מהעבודה שבטקסט שלנו, אשר מראה לנו בברור את מה שנכרז ביוחנן ג' 16, "עד כי [אלוהים האב] נתן את בנו יחידו" (יוחנן ג' 16), כדי שזעמו נגד חטא יכופר, וחוטאים ימצאו ישועה באמצעות דם המשיח! בהתקרבותנו לטקסט, רואים אנו (1) אלוהים דכאו; (2) אלוהים גרם לו חולי; (3) אלוהים שם נפשו לקרבן אשם בעבור חטא.

## 1. ראשית, אלוהים דכאו.

"ויהוה חפץ דכאו" (ישעיה נ"ג 10).

המילה "דיכא" פירושה "לרסק". "ה' חפץ לרסקו". ד"ר אדוארד ג' יונג אמר, "למרות תמימותו [של המשיח], אדוני רצה לדכא [ולרסק] אותו. מותו לא היתה בידי אנשים רשעים אלא בידיים של אדוני. זה לא מסיר אחריות מאלה אשר המיתו אותו, אך הם לא באמת שלטו במצב. הם רק עשו את מה שאדוני התיר להם לעשות" (אדוארד ג' יונג, *ספר ישעיה*, חברת הוצאה וויליאם ב' ארדמנס, 1972, כרך 3, עמ' 354-353). כפי שכבר אמרתי, זה נראה בברור ברומים ג' 25, בנוגע למשיח,

"אשר שמו אלוהים לפנינו לכפורת" (רומים 3:25),

וביוחנן ג' 16, כי,

"אלוהים כה אהב את העולם עד כי נתן את בנו יחידו" (יוחנן ג' 16).

לכפר על זעמו נגד חטא, ולאפשר ישועה לאדם החוטא.

"ויהוה חפץ דכאו [רסקו]" (ישעיה נ"ג 10).

אני מאמין שאלוהים האב דיכא וריסק את בנו בתחילה בגן גת שמנים. נאמר לנו ממתן, שבתוך גת שמנים, אלוהים אמר, "אכה את הרועה ותפוצנה הצאן" (מתי כ"ו 31). בשורת מרקוס גם מספרת לנו, שבגת שמנים, "אכה את הרועה" (מרקוס י"ד 27). לכן, אני משוכנע שאלוהים הכה את ישוע, דיכא אותו, והחל לרסק אותו בתור מחליף מקום מכפר על חטאינו כבר בחושך גת שמנים. ספרג'אן דיבר על כך כאשר אמר,

כעת אדוננו לקח כוס ספציפית מידי של האב. לא מהיהודים, לא מיהודה איש קריות הבוגד, לא מהתלמידים הישנונים, לא מהשטן היה המבחן [בגן גת שמנים] כעת אך הכוס נמלאה על ידי זה שהכיר כאביו... כוס אשר הדהימה את נפשו והטרידה את לבו בקרבו. הוא נרתע [לאחור] מזו, ולכן בטוח שהיתה זאת כוס נוראית יותר מסבל פיס, הרי מסבל כזה הוא לא נרתע... מדובר במשהו נוראי מעל ומעבר, מלא בהרדה, אשר הגיע [אליו] מידי של האב. זה מסיר כל ספק לגבי מה זה היה, הרי אנו קוראים, "ויהוה חפץ דכאו..." אדוני הניח עליו את עוון כולנו. הוא עשה אותו להיות חטא למרות שלא ידע חטא בעצמו. זהו, אם כך, מה שגרם למושיע דכאון כה רב... עליו לסבול [במקום] החוטא. הנה סוד הייסורים האלה [בגת שמנים] שאני לא יכול [להסביר לחלוטין] לפניכם, כי האמת היא כך –

'לאלוהים, לאלוהים בלבד,  
'לדעת לגמרי כמה סבל!'

(צ"ה ספרג'אן, "יגון גת שמנים," *בימת המשכן המטרופוליטני*, הוצאת פילגרים, 1971 דפוס חדש, כרך 20, עמ' 592-593).

"ויהוה חפץ דכאו" (ישעיה נ"ג 10).

תחת כובד החטא של בני אדם, אשר נשפך עליו בת שמנים, המשיח רוסק, הוא דוכא על ידי משקל חטאיך, כי

"והבלי מוות באו עליו ויוסף להתפלל בחזקה ותהי זעתו כנטפי דם יורדים לארץ" (לוקס כ"ב 44).

אף יד אנושית לא נגעה בו קודם לכן. הוא טרם נעצר, וטרם ספג מכות, הלקאות ונצל. לא, זה היה אלוהים האב אשר דיכא וריסק אותו בגת שמנים. אלוהים האב היה זה שאמר, "אכה את הרועה" (מתי כ"ו 31). זה בדיוק מה שאלוהים ניבא באמצעות ישעיה,

"ויהוה חפץ דכאו" (ישעיה נ"ג 10).

שום לשון לא תספר איזה זעם ספג,  
הזעם שהיה אמור להגיע אלי:  
מדבר הדין של החטא; הוא נשא את כולו,  
כדי לשחרר את החוטא!  
("כוס הזעם" מאת אלברט מידלן, 1825-1909; למנגינה של "הו, היפתח אליו").

## 2. שנית, אלוהים גרם לו חולי.

"ויהוה חפץ דכאו, החלי..." (ישעיה נ"ג 10).

שוב, אלוהים הוא זה שהעביר את בנו ביגון וחולי אשר חווה בייסוריו ובמותו. ד"ר ג'ון גיל אמר,

הוא גרם לו חולי... כאשר לא חסך אותו אלא מסר אותו לידי רשעים, אל מות: הוטל עליו חולי בגן, כאשר נפשו היתה עגונה ביותר; ועל הצלב, כאשר מסמרו אותו לשם, והמשקל של חטאי עמו, וזעם אביו, עליו; וכאשר הסתיר את פניו ממנו, מה שגרם לו לזעוק, *אלוהי, אלוהי, למה עזבתני?*... [שאפשר] לחוש כאב, בגוף ובשכל (ד"ר ג'ון גיל, *פרשנות למקרא*, המוכ"ז הבפטיסטי הסטנדרטי, 1989 דפוס חדש, כרך 5, עמ' 315).

ישוע סבל מרצון כאב והרס, הלקאות וצליבה, בהתנדבות סבל בעבור חטאינו, הרי אמר,

"כי ירדתי משמים, לא כדי לעשות את רצוני אלא את רצון זה אשר שלחני" (יוחנן ו' 38).

"הוא, אשר נמסר ביעץ האל ודעתו מקדם" (מעשי השליחים ב' 23).

"נהיה קללה בשבילנו" (גלטים ג' 13).

"והוא הכפורת לשם חטאינו" (ראשונה ליוחנן ב' 2).

"אשר שמו אלוהים לפנינו לכפורת" (רומים ג' 25).

שום לשון לא תספר איזה זעם ספג,

הזעם שהיה אמור להגיע אלי:

מדבר הדין של החטא; הוא נשא את כולו,

כדי לשחרר את החוטא!

("כוס הזעם" מאת אלברט מידלן, 1825-1909; למנגינה של "הו, היפתח אליו.")

"ויהוה חפץ דכאו, החלי, אם תשים אשם נפשו..." (ישעיה נ"ג 10).

### 3. שלישיית, אלוהים עשה נפשו אשם בעבור חטא.

הבה נעמוד לקרוא בקול את הטקסט, עד הכתוב "אשם נפשו."

"ויהוה חפץ דכאו, החלי, אם תשים אשם נפשו" (ישעיה נ"ג 10).

אפשר לשבת.

שימו לב לוי"ו החיבור בתחילת הטקסט. זו מתייחסת לפסוק 9, "על לא חמס עשה, ולא מרמה בפיו, ו..." (ישעיה נ"ג 9-10). למרות שישוע אף פעם לא חטא, "ויהוה חפץ דכאו, החלי..." ד"ר גייבליין אומר בפרשנותו, "פסוק 10א כמעט מזעזע בהצגת הזלזול השרירותי לכאורה לצדקה האישית [של המשיח], ואז הקורא נזכר בטיב הממלא מקום של סבלות אלה... בן רגע אלוהים נראה לא אכזרי אלא רחמן להדהים" (ד"ר פרנק א' גייבליין, עורך כללי, *הפרשנות למקרא של המטיף השיטתי*, זונדרבן, 1986, כרך 6, עמ' 304).

"ויהוה חפץ דכאו, החלי, אם תשים אשם נפש" (ישעיה נ"ג 10).

"הוא... לא חסך את בנו שלו, אלא מסר אותו בשביל כולנו" (רומים ח' 32).

"הוא בעצמו נשא את חטאינו בגופו על העץ... ובחבורתו נרפא לנו" (ראשונה לפטרוס ב' 24).

"הרי הוא עשהו להיות חטא בשבילנו, הוא אשר לא ידע חטא; כדי שנהיה לצדקת אלוהים בו" (שניה לקורנתים ה' 21).

"אם תשים אשם נפשו" (ישעיה נ"ג 10).

שום לשון לא תספר איזה זעם ספג,

הזעם שהיה אמור להגיע אלי:

מדבר הדין של החטא; הוא נשא את כולו,

כדי לשחרר את החוטא!

("כוס הזעם" מאת אלברט מידלן, 1825-1909; למנגינה של "הו, היפתח אליו.")

"ויהוה חפץ דכאו, החלי, אם תשים אשם נפשו" (ישעיה נ"ג 10).

המשיח היה קרבן אשם של אלוהים בעבור חטא. המשיח מת במקומך, כמחליף מקום. המשיח סבל במקומך, לכפורת, לשלם את העונש בעבור חטאיך, להפנות את זעם אלוהים הרחק ממך ולהביאו על עצמו. כאשר אתה רואה את המסמרים נדחקים לתוך ידי ורגליו, זה בשבילך. הוא מת, הצדיק בשביל הבלתי-צדיקים, להביאך אל אלוהים במצב של סליחה וצדקה. ספרג'אן אמר,

האדם הורשע לאש נצחית בגלל חטא; כאשר אלוהים לקח את המשיח להיות מחליף מקום זה אמיתי, הוא לא שלח את המשיח לאש נצחית, אלא שפך עליו

יגון עד כדי ייאוש, וזה היה תשלום בר-תוקף אפילו לאש נצחית... המשיח בשעה זו לקח את כל חטאינו, מהעבר, ההווה, ובעתיד, ונענש בגללם שם, כדי שלעולם לא נענש, כי הוא סבל [במקומנו]. האם הינך רואה, אזי, איך שאלוהים האב הוא זה אשר דיכא אותו? אם לא עשה כן, ייסורי המשיח לא היו בשביל סבלותנו [בגיאהנום] (צ"ה ספרג'אן, "מות המשיח, **בימת רחוב פארק החדש**, הוצאת פילגרים, דפוס חדש 1981, כרך 4, עמ' 69-70).

*אמנם מות המשיח איננה מושיעה כל בני אדם מהסבל בגיאהנום. רק אלה אשר מומרים למשיח ניצלים.* הוא מת בעד חוטאים, ורק בשביל חוטאים, למען אלה אשר חושבים מתוך עצמם שהם אכן חוטאים, ואם יבקשו את מחילת המשיח.

מודעותך לחטא ולצורך שלך לישוע אלה מסמנים שהמוות שלו תרפא את חטאיך. אלה אשר מפסיקים לרגע לחשוב על מותו, ואז שוכחים בכלל, יתקדמו לקבל עונש נצחי לחטאיהם, בגלל שהם דחו את התשלום אשר המשיח ביצע על הצלב. על כן, עליך לחשוב הרבה מאוד על מות ישוע. כי אם לא תעשה כן, האבדון מחכה לך בעולם הבא,

"מי שמאמין ונטבל יוושע; אך מי שלא מאמין יורשע" (מרקוס ט"ז 16).

## מתאר

### כפורת!

(דרשה מס' 11 על ישעיה נ"ג)

מאת ד"ר ר"ל היימרס, הבן.

"ויהוה חפץ דכאו, החלי, אם תשים אשם נפשו" (ישעיה נ"ג 10).

(ראשונה לקורינתים ט"ו 4; רומים ו' 3-5; 3:25; יוחנן ג' 16;  
רומים ח' 32; מעשי השליחים ב' 23)

1. ראשית, אלוהים דכאו, ישעיה נ"ג 10א; מתי כ"ו 31; מרקוס י"ד 27; לוקס כ"ב 44.
2. שנית, אלוהים גרם לו חולי, ישעיה נ"ג 10ב; יוחנן ו' 38.
3. שלישית, אלוהים עשה נפשו אשם בעבור חטא, ישעיה נ"ג 10ג; ישעיה נ"ג 9-10א; רומים ח' 32; ראשונה לפטרוס ב' 24; שניה לקורינתים ה' 21; מרקוס ט"ז 16.

**ניצחון המושיע!**  
 (דרשה מס' 12 על ישעיה נ"ג)  
**THE SAVIOUR'S TRIUMPH!**  
 (SERMON NUMBER 12 ON ISAIAH 53)  
 (Hebrew)

מאת ד"ר ר"ל היימרס, הבן.  
 by Dr. R. L. Hymers, Jr.

דרשה במשכן הבפטיסטי של לוס אנג'לס  
 בוקר יום האדון, אוגוסט 28, 2011  
 A sermon preached at the Baptist Tabernacle of Los Angeles  
 Lord's Day Morning, August 28, 2011

"יראה זרע, יאריך ימים; וחפץ יהוה בידו יצלח" (ישעיה נ"ג 10).

החלק הראשון של ישעיה נ"ג פסוק 10 מדבר על מותו של המשיח לכפורת. הטפתי ביום ראשון לפני שבוע על כך. אלוהים האב הוא זה אשר גורם לסבלות הבן. ד"ר מריל פ' אונגר אמר, "האדון ריסק אותו על ידי גרימת יגונו" (ד"ר מריל פ' אונגר, הפרשנות של אונגר לתנ"ך, דפוס מודי, 1981, כרך 2, עמ' 1299).

"ויהוה חפץ דכאו, החלי, אם תשים אשם נפשו..." (ישעיה נ"ג 10א).

קיייל ודליטש אומרים בפרשנות לתנ"ך,

בני אדם הם אלה אשר הכו [את המשיח] וכפו עליו סבל רב, צער עמוק כל כך; אמנם [הגורם] העיקרי זה אלוהים, אשר עשה שחטאים של בני אדם [ישרתו] את חפצו, את רצונו ואת יעצו מקדם (ארדמנס, 1973 דפוס חדש, כרך 7, חלק 2, עמוד 330).

כעת אנו רואים, בחצי השני של ישעיה נ"ג פסוק 10, את מה שיצא מסבלות המשיח. ייסוריו ומותו הניחו את היסוד לניצחון תקומתו, והניצחון של עמו עלי אדמות! אנא עמדו לקרוא את החצי השני של הפסוק, החל מהמילים, "יראה זרע."

"יראה זרע, יאריך ימים; וחפץ יהוה בידו יצלח" (ישעיה נ"ג 10ב).

אפשר לשבת. שימו לב לשלוש תוצאות נפלאות בטקסט שנבעו מסבלות המשיח!

### 1. ראשית, יראה זרעו!

"יראה זרע" (ישעיה נ"ג 10).

זאת התוצאה הראשונה של מות ישוע. "יראה זרע." המשפט מתייחס לזרע הרוחני של המשיח, צאצאיו. מיליוני בני אדם הגיעו למשיח ונהיו "זרעו." ישוע חזה זאת כאשר אמר,

"ויבואו ממזרח וממערב ומצפון ומדרום ויסבו במלכות האלוהים" (לוקס י"ג 29).

מימי שבועות והלאה, אינספור אנשים הגיעו לישוע ברחבי העולם. בסוף, כאשר המשיח ישוב לעולם הזה משמיים,

"וזרעו יירש ארץ" (תהילים כ"ה 13).

אולם המשיח לא הצטרך לחכות עד שובו בשנית לראות זרעו. מיידית, לאחר תחייתו מהמתים, ראה אותם, והם ראו אותו! פאולוס השליח אמר,

"ונראה אל כיפא ואחריו אל שנים העשר: ואחרי כן נראה ליותר מחמש מאות אחים כאחד... ואחרי כן נראה אל... כל השליחים. ואחרי כולם נראה גם אלי" (הראשונה לקורינתים ט"ו 5-8).

הם ראו אותו. כפי שיוחנן השליח ניסח,

"אשר הבטנו ואשר מששו ידינו על דבר החיים" (ראשונה ליוחנן א' 1).

הוא ראה אותם, כאשר קם מן המתים,

"ויבוא ישוע ויעמוד ביניהם ויאמר אלהם שלום לכם. ואחרי דברו זאת הראם את ידיו ואת צדו וישמחו התלמידים בראותם את האדון" (יוחנן כ' 19-20).

"יראה זרע."

הם ראו אותו והוא ראה אותם – והם היו זרעו, הצאצאים הרוחניים שלו! כאשר קם מן המתים, הוא ראה את זרעו!

לאחר שעלה שמיימה, כוח רוח הקודש פעל ושלושת אלפים איש הומרו. שוב הבטחה זו בישעיה התגשמה. בהביטו מטה משמיים, ראה ישוע את זרעו. וכך היה בספר מעשי השליחים. המשיח אשר קם הביט מטה מכס הכבוד וראה המונים אשר בטחו בו ונהיו לזרעו.

וכך היה לאורך ההיסטוריה. ישוע הביט מטה משמיים וראה את זרעו גדל וגדל ברחבי העולם; וכך התגשמה נבואת ישעיה, שיבואו "ממזרח וממערב ומצפון ומדרום ויסבו במלכות האלוהים" (לוקס י"ג 29). נכון, הבטחה זו התגשמה מיליוני פעמים לאורך ההיסטוריה, ברחבי העולם.

"יראה זרע."

וכאשר אתם מגיעים לישוע באמונה, הוא יראה אותך גם! ברגע ההמרה הנך נמנה בין הרבים אשר הם זרעו – בארץ ובשמיים.

"יראה זרע."

איך אנחנו ששים שהמשיח קם וראה מראה כה מבורך ומפואר – גברים ונשים מכל גזע וכל אומה אשר מאמינים בו, ומתחברים אליו לנצח!

"יראה זרע."

בניצחון האחרון הזה, כאשר המשיח יבוא אל כבודו להקים ממלכתו עלי אדמות, כאשר ישוב למלוך כמלך המלכים ואדון האדונים,

"וזרעו יירש ארץ" (תהילים כ"ה 13).

ועוד "יראה זרע", כי פי אדוני דיבר! "ישוע ימלוך."

ישוע ימלוך היכן שהבן  
עושה את מסעותיו באשר הם;  
מלכותו מתפרסת ממישור אל מישור,  
עד שהירחים כבר לא יזוזו.  
("ישוע ימלוך" מאת ד"ר אייזק וואטס, 1674-1748).

## 2. שנית, יאריך ימים!

חזרו לטקסט שלנו בישעיה נ"ג 10, כאן נמצאת עוד תוצאה מעולה בעקבות מותו וסבלו של ישוע.

"יראה זרע, יאריך ימים..." (ישעיה נ"ג 10).

התוצאה השניה של מות המשיח היא, "יראוך ימים", כי כאשר מת על הצלב חייו לא הסתיימו. הוא לא הוחזק בקבר על ידי המוות למשך הרבה זמן. היום השלישי הגיע, והמשיח בגבורה קפץ חזרה לחיים. הוא פרץ את כבלי המוות, ויבוא מתוך הקבר, ולא ימות שוב! "כי אשר מת מת לחטא פעם אחת ואשר חי חי הוא לאלוהים" ולא ימות עוד לעולם! (רומים ו' 10).

"באשר ידענו כי המשיח אחרי אשר נעור מן המתים לא ימות עוד ולא ישלוט בו עוד המוות" (רומים ו' 9).

"שלושת הימים העצובים." שירו!

שלושת הימים העצובים עברו במהרה;  
הוא קם בתפארת מהמוות:  
כל הכבוד אל הראש שלנו אשר חי! הללויה!  
הללויה! הללויה! הללויה!  
("העימות נגמרה", מתורגם על ידי פרנסיס פוט, 1832-1909).

"יאריך ימים,"

"אבל זה יעמוד לעולם... חי הוא תמיד להפגיע בעדם" (עברים ז' 24,25).

ספרג'אן אמר, "ממרומי שמיים הוא מביט [מטה] על המוני זרעו עלי אדמות... ככוכבי השמים, ועפר הקיץ, כך אינספור הוא זרע האדון ישוע המשיח" (צ"ה ספרג'אן, *בימת המשכן המטרופוליטני*, הוצאת פילגרים, 1978 דפוס חדש, כרך 51, עמ' 565).

"יראה זרע, יאריך ימים..." (ישעיה נ"ג 10).

## 3. שלישית, מלאכתו תצלח!

עמדו וקראו את כל הטקסט בקול רם, ושימו לב במיוחד לסעיף המתחיל במילים, "וחפץ".

"יראה זרע, יאריך ימים, וחפץ יהוה בידו יצלח" (ישעיה נ"ג 10).

זאת התוצאה השלישית עקב מות ישוע, "וחפץ אדוני בידו יצלח." ספרג'אן אמר,

יותר [מתשע עשרה] מאות שנה חלפו מאז שקם מן המתים לחייו החדשים, אך הוא עדיין חי; וימיו, אנו יודעים, ימשיכו בעוד העולם הזה קיים, אכן, אפילו בסוף, כאשר ימסור את המלכות לאלוהים, אפילו האב, עוד יאריך ימיו. "כסאך אלוהים, לעולמי עולמים"; "אתה, עוד תשמך, למרות שימוטו הרים, ואולם שמיים יבלו כלבוש תחליפם יחלופו (ספרג'אן, שם).

"וחפץ יהוה בידו תצלח" (ישעיה נ"ג 10).

חפצו הטוב, הרצון, המטרה של אדוני, "בידו תצלח." אלוהים האב אמר לישוע,

"ויאמר נקל מהיותך לי עבד, להקים את שבטי יעקב, ונצורי ישראל להשיב; ונתתיך לאור גוים, להיות ישועתי עד קצה הארץ" (ישעיה מ"ט 6).

"והלכו גוים לאורך... חיל גוים יבואו לך" (ישעיה ס' 3,5).

"הנה, אלה מרחוק יבואו, והנה אלה מצפון ומים, ואלה מארץ סינים" (ישעיה מ"ט 12).



"וחפץ יהוה בידו תצלח" (ישעיה נ"ג 10).

לפני כמה חודשים ראינו מצגת וידאו על סין אשר הפיצו קול המרטירים. זו הציגה עדות של איש סיני זקן בשם מוזס שי. בזמן "המהפכה התרבותית", הוא נעצר ונכבל בכלא על ידי הקומוניסטים למשך שנים רבות מכיוון שהטיף את בשורת המשיח. בעומקי היאוש, הוא היה מוכן להתאבד. אז, אמר, קולו של ישוע דיבר אל ליבו, "ילד שלי, די לך חסדי." האח שי אמר ששמע זאת שלוש פעמים בלבד. הוא פרץ בבכי בפעם השלישית כשדיבר על כך. "ילד שלי, די לך חסדי." דמעות של תודה מלאו את עיניו כאשר דיבר על כוחו של המשיח להושיעו בכלא הקומוניסטי.

אחר כך הוידאו הראה לנו עשרות אלפי סינים קומוניסטים מהללים את מאו צה-טונג, הדיקטטור הקומוניסטי האכזרי, אשר הרג יותר אנשים מהיטלר. הם שרו בשבחו של מאו צה-טונג, ואני חשבתי, "אנגנו הנוצרים נהיה שם כאשר אמת הקומוניסטים כבר אינכם." כאשר המפלגה הקומוניסטית הסינית קבורה באפר ההיסטוריה, הנצרות תהיה שם, יותר חזקה מאי פעם, כי זו צומחת היום בקצב מדהים. "אנגנו נהיה שם כאשר אמת אינכם!" הרי "חפץ אדוני בידו תצלח!"

נוצרים אולי הינם מושפלים ושנואים בעיני בני אדם. אולי יזלזלו בנו עכשיו, כמו שבזו למושיענו. לכן, לא משנה כמה שונאים ודוחים את הנצרות האמיתית, זו "בידו תצלח." ובסוף,

"ממלכת העולם היתה לאדונינו ולמשיחו והוא ימלוך לעולמי עולמים"  
(התגלות י"א 15).

אזי, אחיי, כנראה מותו ישוע הצליחה, כי "חפץ אדוני בידו תצלח." ישוע יבוא שוב למלוך על כל הארץ!

ישוע ימלוך היכן שהבן  
עושה את מסעותיו באשר הם;  
מלכותו מתפרסת ממישור אל מישור,  
עד שהירחים כבר לא יזוּו.  
("ישוע ימלוך" מאת ד"ר אייזק וואטס, 1674-1748).

שוב יבוא, שוב הוא בא,  
אותו ישוע אשר נדחה;  
שוב יבוא, שוב הוא בא,  
בכוח וכבוד רב, שוב יבוא!  
("הוא יבוא שוב" מאת מייבל ג'ונסטון קאמפ, 1871-1937).

לאלה מכם אשר טרם הומרתם, אנא מכם בואו באמונה למשיח אשר קם. אנו מעודדים אתכם להתרחץ מחטאיכם על ידי דמו היקר. אנחנו מפצירים בכם לבוא עימנו וללכת אחר המושיע לא משנה מה המחיר! אנחנו בצד המנצח, כי "חפץ אדוני בידו תצלח." על כן אני מפציר בכם לבוא אל ישוע, לעבור המרה ולהיות בצד המנצח!

בוא, אז, והצטרפו ללהקה הקדושה הזאת,  
וללכת אל כבוד,  
לשכון בארץ השמימית הלז,  
שם שמחות זורמות ללא סוף.  
בטחו רק בו, אך ורק בו בטחו,  
בטחו רק בו כעת.  
הוא יושיעכם, הוא יושיעכם,  
[המשיח] יושיע אתכם כעת.  
("בטחו רק בו" מאת ג'ון ה' סטוקטון, 1813-1877).

## מתאר

**ניצחון המושיע!**

(דרשה מס' 12 על ישעיה נ"ג)

מאת ד"ר ר"ל היימרס, הבן.

"יראה זרע, יאריך ימים, וחפץ יהוה בידו תצלח" (ישעיה נ"ג 10).

1. ראשית, יראה זרעו! ישעיה נ"ג א; לוקס י"ג 29; תהילים כ"ה 13;  
ראשונה לקורינתים ט"ו 8-5; ראשונה ליוחנן א' 1; יוחנן כ' 19-20.
2. שנית, יאריך ימים! ישעיה נ"ג ב; רומים ו' 10, עברים ז' 24,25.
3. שלישית, מלאכתו תצלח! ישעיה נ"ג ג; מ"ט 6; ס' 3, 5; מ"ט 12.

**שביעות רצון והצדקה – בהשגת המשיח**  
 (דרשה מס' 13 על ישעיה נ"ג)  
**SATISFACTION AND JUSTIFICATION –**  
**OBTAINED BY CHRIST**  
 (SERMON NUMBER 13 ON ISAIAH 53)  
 (Hebrew)

מאת ד"ר ר"ל הימרים, הבן.  
 by Dr. R. L. Hymers, Jr.

דרשה במשכן הבפטיסטי של לוס אנג'לס  
 ערב יום האדון, אוקטובר 9, 2011  
 A sermon preached at the Baptist Tabernacle of Los Angeles  
 Lord's Day Evening, October 9, 2011

"מעמל נפשו יראה ישבע, בדעתו יצדיק צדיק עבדי לרבים, ועוונותם  
 הוא יסבול" (ישעיה נ"ג 11).

הטקסט הזה מלא בכל כך הרבה משמעות עד כדי כך שכל מילה ראויה היא לתשומת לבנו. לכן לא אחרוג הרחק מהטקסט, גם לא אצייר דימויים רבים. מספיק בדרשה אחת להניח את האמיתות הנפלאות אשר בטקסט הזה; לתת את הנקודות העיקריות, לדבר במילים כה פשוטות עד כי כל המבקר בפעם הראשונה בכנסייתנו הערב ילך הביתה בידעו את המשמעות הפשוטה והעמוקה של המילים האלה,

"מעמל נפשו יראה ישבע, בדעתו יצדיק צדיק עבדי לרבים ועוונותם הוא  
 יסבול" (ישעיה נ"ג 11).

שאלוהים יפתח את לבכם לקבל את האמת בטקסט. הרי ניתן לומר אליכם באמת בהטפת הטקסט הזה, "האזינו, ובוא אלי. שמעוה, ותחיה נפשכם" – כן, לחיות לנצח – עם המשיח במלכותו! הטקסט מדבר על שלושה דברים. ראשית, יש אלוהים. שנית, יש עבד צדיק, המשיח. שלישית, יש נשיאת חטא על ידי המשיח, מה שמביא כפרה שלמה לחוטא המאמין.

"מעמל נפשו יראה ישבע, בדעתו יצדיק צדיק עבדי לרבים, ועוונותם הוא  
 יסבול" (ישעיה נ"ג 11).

## 1. ראשית, סבלות המשיח משביעות את הצדק של אלוהים.

"מעמל נפשו יראה, ישבע..." (ישעיה נ"ג 11).

ד"ר יורגן מולטמן הוא גרמני אשר היה שבוי מלחמה למשך שלוש שנים אחרי מלחמת העולם השנייה. במהלך שהייתו בכלא בריטי, החל ללמוד את המקרא. מתוך חוויה זו של הכלאה ועיון במקרא, כתב את הספר **ההיסטוריה והאל המשולש: תרומות לתיאולוגיה טריניטרית** (קרוסרוד, 1992). ד"ר מולטמן הוא תיאולוג ליברלי, ואני בהחלט לא מסכים עם רוב הדברים שכתב. אולם יש לו מספר תובנות. למשל, מולטמן רואה את הצלב כאירוע אשר בו אלוהים מכריז על הזדהותו עם הגזע האנושי עזוב-האל. אלוהים ממש את אהבתו לחוטאים על הצלב, ואלוהים הבן סובל פירוד מהאב, ומרשה לאלוהים לדעת כאב וסבל "מבפנים ומבחוץ". מולטמן לרוב טעה, אמנם הצליח לתאר את הסבלות האישיות של השילוש בצליבה, ולדעתי זאת נקודה חשובה. להשקפתי, זהו דבר שראוי לחשוב עליו – הסבלות האישיות של השילוש בצליבה.

"מעמל נפשו יראה, ישבע" (ישעיה נ"ג 11).

ספרג'אן אמר,

במילים אלה יש לנו את אלוהים האב אשר מדבר אודות על בנו, ומכריז כי משום שסבל מעמל נפשו, יבטיח לו גמול משביע רצון. איזה תענוג לבחון בשותפות של האישיות השונות בשילוש הקדוש בנוגע לעניין הישועה!

(צ"ה ספרג'אן, *בימת המשכן המטרופוליטני*, הוצאת פילגרים, 1980 דפוס  
חדש, כרך 61, עמ' 301).

"הוא", כלומר, אלוהים האב; מעמל נפשו יראה, "כלומר, עמל נפש הבן; "וישבע." כפי שספרג'אן ניסה,  
"במילים אלה יש לנו את אלוהים האב מדבר אודות על בנו."

"עמל נפשו" מתייחס לעוגמה הפנימית של המשיח, הכאב הפנימי ויגון אשר חווה בזמן סבלותיו  
לשם חטאינו. אל לנו להפחית מערך הסבל הפיזי של המשיח. אל לנו לחשוב בקלילות דעת על הלקאת המשיח  
כמעט עד מוות תחת מרותו של פונטיוס פילטוס. אל לנו להפחית מערך חשיבות זה שירקו על המשיח ושמך  
עליו כתר קוצים. וודאי שאל לנו להפחית מערך מחשיבות דקירת ידיו ורגליו, והכאב והצימאון אשר חווה  
בשבילנו על הצלב. "עדיין", אומר ספרג'אן, "עמל נפשו זהו העיקר, ועל זה הטקסט מדבר... ישוע המשיח  
סבל כל כך שאני נואש מלהבין את סבלותיו או להסביר אליכם בניסוח מילולי כלשהו" (ספרג'אן, שם, עמ'  
302-303). נאמר כבר כי "סבלות נפש של המשיח היו אלה הנפש של סבלותיו (שם, עמ' 302), לב סבלותיו,  
החלק המרכזי ביגונו.

המילה "עמל" מראה את היגון, הסבל והכאב אשר חווה המשיח "בנפשו" כאשר הוסמכו עליו משקל  
החטא של בני אדם ומשפט אלוהים האב. ברור שהמשיח חווה את האמור בגן גת שמנים, לפני שנעצר, לפני  
שהולקה, לפני שנצלב. כפי שד"ר גיל ניסה,

*עמל נפשו* זה העבודה הקשה אשר סבל, בעשותו ישועה לעמו; צייתו עד  
מוות, צרותיו וסבלותיו; במיוחד צירי הלידה של נפשו, תחת תחושת זעם  
אלוהים, הרי הדימוי הוא לאישה בסבל לידה; וכל הכאבים וצרות המוות  
אשר חווה (ד"ר ג'ון גיל, *פרשנות לתנ"ך*, המוכ"ז הבפטיסטי הסטנדרטי,  
דפוס חדש 1989, כרך 5, עמ' 315).

"מעמל נפשו יראה, ישבע..." (ישעיה נ"ג 11).

"ישבע" מדבר על ריצוי זעם אלוהים. אלוהים האב "שבע", או ניתן לומר, מרוצה,

"הרי עשה אותו לחטא בשבילנו, זה אשר לא ידע שום חטא" (שניה  
לקורינתים ה' 21).

"הוא הריצוי לחטאינו" (ראשונה ליוחנן ב' 2).

"זה אשר שם אלוהים לריצוי" (רומים ג' 25).

ד"ר ג'ון מקארתור, למרות שטעה לגבי הדם, אומר בצדק,

המילה [ריצוי] פירושה "פיוס" או "סיפוק." קרבן ישוע בצלב סיפק את  
דרישות אלוהים לקדושה ועונש על חטא... כך ישוע פיוס או סיפק את אלוהים  
(ד"ר ג'ון מקארתור, *המקרא ללימוד ע"ש מקארתור*, הוצאת וורד, 1997,  
הערה על הראשונה ליוחנן ב' 2).

כך, רואים אנו פיוס, סיפוק זעם אלוהים נגד חטא, אשר חווה ישוע ביגונו. סבלות ישוע "סיפקו" את צדק  
האלוהים, בפיוס, ריצוי, זעמו נגד חטא.

"הוא [אלוהים האב] עשה אותו לחטא בשבילנו, זה אשר לא ידע חטא; כדי  
שנהיה צדיקי אלוה באמצעותו" (שניה לקורינתים ה' 21).

"מעמל נפשו יראה, ישבע..." (ישעיה נ"ג 11).

סבלות המשיח מרצות את צדקת האלוהים, וכך התאפשר לנו להיוושע.

## 2. שנית, דעת המשיח מביאה להצדקת רבים.

הבה נעמוד לקרוא ביחד את הטקסט, עד המילים, "לרבים."

"מעמל נפשו יראה ישבע, בדעתו יצדיק צדיק עבדי לרכים..."  
(ישעיה נ"ג 11).

אפשר לשבת.

הנביא ישעיה מתייחס למשיח כאל "עבד" אלוהים בישיעה נ"ב 13. ואילו כאן, בטקסט שלנו, המשיח נקרא "עבדי צדקי". המשיח הינו צדיק מכיוון שהוא "לא ידע חטא" (שניה לקוריתים ה' 21). הוא בן האלוהים חסר החטא, הוא "עבד צדיק" לאלוהים האב. המשיח "יצדיק... רבים" (פסוק 11). הנה לב הבשורה. איננו מצדיקים את עצמנו בציות לחוקים של אלוהים, כי

"במעשים של החוק לא יצדק כל בשר בעיניו" (רומים ג' 20).

אין אנו יכולים להצדיק את עצמנו כי אנחנו חוטאים בטיבנו. יכולים אנו רק להיחשב צדיקים בייחוס צדקת המשיח אלינו. "ייחוס" זה מונח משפטי. אנחנו נחשבים מבחינה טכנית צדיקים בייחוס צדקת המשיח אלינו. "צדיק עבד" של אלוהים "יצדיק... לרבים" (ישעיה נ"ג 11) בייחוס צדקתו אליהם! ג'ון טראפ הזכיר לנו שהקרדינל קונטרנוס הוצא להורג על ידי קרדינל אחר, פיגיוס. משום שקונטרנוס האמין בפסוק הזה מילולית נקרא "פרוטסטנטי" והוצא להורג בגלל אמונתו כי "צדקת האדם על ידי חסד בחינם מטעם אלוהים ומידות המשיח" (ג'ון טראפ, *פרשנות לברית הישנה והחדשה*, 1997 דפוס חדש, כרך 3, עמ' 411-410, הערה על ישעיה נ"ג 11).

"יצדיק צדיק עבדי רבים." היו אלה מילים ששווה למות לשמן? אכן היו! זהו לב ליבה של אמונתנו הבפטיסטית ופרוטסטנטית! אין אנו מצדיקים את עצמנו, כמו שתלמידי פיני טוענים, וכמו שמלמדים הכתולים! לא ולא!

"אלוהים הוא המצדיק" (רומים ח' 33).

"איש אינו מוצדק במעשי החוק, אלא באמונת ישוע המשיח" (גלטים ב' 16).

"קודם לכן החוק היה מחנך כדי להביאנו אל המשיח, כדי שנצטדק באמונה"  
(גלטים ג' 24).

מדובר במשיח, "צדיק עבדי" של אלוהים, אשר מצדיק רבים!  
אבל איך זה קורה? איך המשיח "יצדיק רבים"? האם הוא מצדיק אותם בגלל הגעתם אל הכנסייה? לא! זאת כתוליות והחלטיות! האם הוא מצדיק אותם בגלל מעשיהם והתנערות מכמה חטאים? לא! זה כתוליות והחלטיות! האם הוא מצדיק אותם משום שלמדו את "תכנית הישועה" ושינו את יוחנן ג' 16, והתפללו את "תפילת החוטאים"? לא! גם זה, כתוליות והחלטיות!  
איך, אם כך, יכול אדם להצדק? איך אפשר להיטהר ולהיות צדיק בעיני אלוהים? זאת השאלה הנצחית! זאת השאלה הגדולה של בלדד בספר איוב!

"ומה יצדק אנוש עם אל, ומה יזכה ילוד אישה?" (איוב כ"ה 4).

והתשובה באה אלינו במילים של הטקסט,

"בדעתו יצדיק צדיק עבדי רבים" (ישעיה נ"ג 11).

או, כפי שתרגם ספרג'אן, "בדעת אותו עבדי הצדיק יצדיק רבים" (צ"ה ספרג'אן, *בימת המשכן המטרופוליטני*, הוצאת פילגרים, 1980 דפוס חדש, כרך 63, עמ' 117). וכך, ספרג'אן אמר,

הדרך לקבל את התוצאה של קרבן המשיח זו על ידי דעת אותו ואמונה בו – לא על ידי עשייה... "במעשים של החוק לא יצדק כל בשר." "בחוק דעת החטא." "חסד ושלום באו בישוע המשיח," ואלה מגיעים אלינו באמצעות אמונתנו או דעתנו – דעת אותו... באמצעותו... נהיינו צדיקים" (שם).

"לו אשר לא עשה אלא האמין בזה אשר מצדיק את חסרי האלוהים, אמונתו נחשבת לו לצדקה" (רומים ד' 5).

"האמינו באדון ישוע המשיח, ותיושעו" (מעה"ש ט"ז 31).

"בדעתו יצדיק צדיק עבדי רבים" (ישעיה נ"ג 11).

סבלות המשיח מרצות את צדקת אלוהים. לדעת את המשיח עצמו מביאה לידי צדקת רבים. ואילו –

### 3. שלישית, נשיאת החטא על ידי המשיח מביאה כפרה שלמה לחוטאים.

אנא עמדו לקרוא שוב את הטקסט, ושימו לב במיוחד למילים האחרונות.

"מעמל נפשו יראה ישבע, בדעתו יצדיק צדיק עבדי לרבים, ועוונותם הוא יסבול" (ישעיה נ"ג 11).

אפשר לשבת.

המשיח "יצדיק... רבים, ועוונותם הוא יסבול." כלומר, יישא את חטאיהם. הבסיס לצדקתנו, היסוד של כפרה וישועה, מתגלה במילים האלה, "ועוונותם הוא יסבול."

"והוא מחולל מפשענו מדוכא מעוונותינו, מוסר שלומנו עליו ובחבורתו נרפא לנו" (ישעיה נ"ג 5).

"כולנו כצאן תעינו, איש לדרכו פנינו, ויהוה הפגיע בו את עוון כולנו" (ישעיה נ"ג 6).

"מעוצר וממשפט לוקח, ואת דורו מי ישוחח; כי נגזר מארץ חיים, מפשע עמי נגע למו" (ישעיה נ"ג 8).

"ואת חטאתנו הוא נשא בגויתו על העץ" (ראשונה לפטרוס ב' 24).

"ועוונותם הוא יסבול" (ישעיה נ"ג 11).

הנה הנקודה הראשונה של בשורת המשיח – פשוט וברור. סבלות המשיח מרצות את צדקת אלוהים. לדעת את המשיח מביא הצדקה. סבלות המשיח לשאת חטא מביאות לישועה שלמה בשביל חוטאים אשר יודעים את המשיח, אשר יודעים אותו באמונה. בשורה נפלאה! גאולה נפלאה! לא קרה דבר כזה לפני או אחרי, בכל ההיסטוריה!

"מעמל נפשו יראה, ישבע, בדעת יצדיק צדיק עבדי רבים, ועוונותם הוא יסבול" (ישעיה נ"ג 11).

האם הנכם מכירים את המשיח? הוא שה האלוהים הנושא חטאת העולם. אך עליכם לבוא אליו, לנוח בו, לקבל ישועה. האם באתם אליו באמונה? האם הומרתם אליו? אם לא, האם תביטו אל שה האלוהים? האם תבואו אליו באמונה ותיוושעו על ידי דמו וצדקתו? שמעו שוב את המילים אשר שר מר גריפית לפני רגע.

אם הינך נכסף להשתחרר מחטא,

הבט אל שה האלוהים;

הוא, מת בגולגותא, כדי לגאולך,

הבט אל שה האלוהים.

הבט אל שה האלוהים, הבט של שה האלוהים,

כי הוא לבדו יכול להושיעך,

הבט אל שה האלוהים.

("הבט אל שה האלוהים" מאת ה"ג ג'קסון, 1838-1914).

## מתאר

**שביעות רצון והצדקה – בהשגת המשיח**

(דרשה מס' 13 על ישעיה נ"ג)

ד"ר ר"ל היימרס, הבן.

"מעמל נפשו יראה ישבע, בדעתו יצדיק צדיק עבדי לרבים, ועוונותם הוא יסבול"  
(ישעיה נ"ג 11).

1. ראשית, סבלות המשיח משביעות את צדקת אלוהים, ישעיה נ"ג 11א;  
שניה לקורינתים ה' 21; ראשונה ליוחנן ב' 2; רומים ג' 25.
2. שנית, דעת המשיח מביאה הצדקה לרבים, ישעיה נ"ג 11ב; נ"ב 13; שניה לקורינתים ה' 21;  
רומים ג' 20; ח' 33; גלטים ב' 16; ג' 24; איוב כ"ה 4; רומים ד' 5; מעה"ש ט"ז 31.
3. שלישית, נשיאת החטא על ידי המשיח מביאה כפרה שלמה לחוטאים.  
ישעיה נ"ג 11ג; ישעיה נ"ג 5, 6, 8; ראשונה לפטרוס ב' 24.

**מקור כבוד המשיח**  
(דרשה מס' 14 על ישעיה נ"ג)  
**THE SOURCE OF CHRIST'S GLORY**  
(SERMON NUMBER 14 ON ISAIAH 53)  
(Hebrew)

מאת ד"ר ר"ל היימर्स, הבן.  
by Dr. R. L. Hymers, Jr.

דרשה במשכן הבפטיסטי של לוס אנג'לס  
בוקר יום האדון, אוקטובר 16, 2011  
A sermon preached at the Baptist Tabernacle of Los Angeles  
Lord's Day Morning, October 16, 2011

"לכן אחלק לו ברבים ואת עצומים יחלק שלל תחת אשר הערה למות נפשו  
ואת פשעים נמנה והוא חטא רבים נשא ולפשעים יפגיע" (ישעיה נ"ג 12).

ג'ון טראפ היה מטיף פוריטני אשר חי משנת 1601 עד 1669. נאמר שהיה "מטיף מעולה ויצירתי ביותר. כבודו נשען על ספר **פרשנות** שכתב **למקרא כולו**, מה [שנותן לנו דוגמה] ללימוד המקרא הפוריטני במיטבו; זו מאופיינת בהומור שנון ושכלתנות עמוקה" (ד"ר אלגין ס' מויאר, **מי זה מי בהיסטוריה של הכנסייה**, הוצאת קיטס, 1974, עמ' 410). הפרשנות של טראפ הומלצה מאוד על ידי ספרג'אן. בנוגע לפרק נ"ג בישעיה, ג'ון טראפ אמר,

כאן לכל מילה יש משקל, ובטוח מאוד שהשליחים והמבשרים, בתיאורם את הסודות של ישועתנו, מעריכים לגמרי את הפרק הזה בישעיה כולו... ומסתבר שהנביא, כאשר כתב את הדברים האלה, הושפע ברוח גדולה מאוד, מכיוון שבדברים האלה ביטא בברור את מה שיהיה עם האדון ישוע המשיח ומצבו הכפול של השפלה ושבח, בעוד [שמחברים] אחרים בתנ"ך לווים אור [מהברית] החדשה, הפרק הזה מלווה אור לחדשה במספר מקומות (ג'ון טראפ, **פרשנות לברית הישנה והחדשה**, הוצאת טראנסקי, 1997, כרך 3, עמ' 410).

אכן, הטקסט שלנו הבוקר "מלווה אור" ונותן עומק להבנתנו את מה שאנו קוראים בברית החדשה. ד"ר ג'אק ווארן אמר, לגבי הטקסט שלנו, "הפסוק האחרון הזה [בישעיה נ"ג] סוגר את הפרק בהערה מעניינת: זה נותן כבוד למושיע על כך שהערה נפשו ונמנה עם פושעים" (ד"ר ג'אק ווארן, **גאולה בישעיה נ"ג**, הוצאת המבשר הבפטיסטי, 2004, עמ' 31).

"לכן אחלק לו ברבים ואת עצומים יחלק שלל תחת אשר הערה למות נפשו  
ואת פשעים נמנה, והוא חטא רבים נשא ולפשעים יפגיע" (ישעיה נ"ג 12).

ברגע הזה ממש המשיח נהנה מהפרס שאביו העניק לו – "לכן אחלק לו ברבים". אף אחד בשמים לא שונא או דוחה את המשיח. כל צבא השמים מעריץ אותו!  
מה עשה המשיח להיות ראוי לשבח וכבוד כזה? למה מגיע לו לקבל "ברבים ואת עצומים יחלק שלל"? התשובה היא שעשה ארבעה דברים.

### 1. ראשית, הערה למוות נפשו.

"והערה למוות נפשו..." (ישעיה נ"ג 12).

המשיח עשה זאת בכוונה. הוא עשה זאת לאחר מחשבה ותוך אכפתיות, ולא בגלל התפרצות רגשית פתאומית. בכוונת תחילה הערה למוות נפשו, טיפין טיפין, עד שרוקן את כולה, וזעק,

"נגמר: ורוכן ראשו ומסר את רוחו" (יוחנן י"ט 30).

זכרו שהמשיח עשה זאת מרצונו. הוא אמר,



"אני מוסר את נפשי... אף אדם אינו לוקח ממני, אלא אני בעצמי מוסר אותה"  
(יוחנן י' 17).

זאת נקודה חשובה. עלינו להבין שישוע לא מת בטעות. הוא הלך למותו בכוונת תחילה; הוא בכוונת תחילה מסר את חייו לשלם את העונש על חטאינו. "והערה למוות נפשו" על הצלב, לא בגלל שהיה צריך לעשות זאת, אלא למענך, ולמעני – לשם ישועת כל אלה אשר בוטחים בו. בטח בו, אם כן, אל תרפה ממנו. שפוך את נפשך לבטוח בו לגמרי, כמו שהוא הערה עד מוות נפשו למענך. בוא, למצוא מנוחה במשיח, ואז תראה למה הוא נעטר בהוד והדר.

"סבל פעם אחת לחטאינו, הצדיק בשביל הבלתי-צדיקים, שיביא אותנו אל אלוהים" (ראשונה לפטרוס ג' 18).

מותו על הצלב, אשר הביא לו בושה גדולה, כעת הביא אותו לכבוד והדר כאלה שהוא מקבל "את עצומים שלל", וחולק "ברבים" שלל. כך, אלוהים נותן לו "אחוזתך אפסי ארץ" (תהלים ב' 8). כך, אלוהים אומר, "אני אתן לו לכבוש, לבזוז ולהרוס את הרוחות הרעות... וזה יהיה לו לגמול על מותו המביש" (טראפ, שם).

"ויפשט את השרים והשליטים ויתנם לראווה במ רבים ויוליכם בו שבי"  
(קולוסים ב' 15).

"כוחות המוות." שירו-נא!

כוחות המוות עשו את מיטבם,  
אך המשיח פיזר את צבאותם:  
תפרוצנה זעקות שמחה קדושה. הללויה!  
הללויה! הללויה! הללויה!  
("המאבק נגמר" מתורגם על ידי פרנסס פוט, 1832-1909).

ניתן לו הוד והדר בגלל שהערה למוות נפשו כדי להושיע חוטאים. בוא ובטח בו! בוא ובטח בו לגמרי! בוא ובטח בו עכשיו!

## 2. שנית, ואת פושעים נמנה.

"לכן אחלק לו ברבים ואת עצומים יחלק שלל, תחת אשר הערה למות נפשו  
ואת פושעים נמנה..." (ישעיה נ"ג 12).

המשיח מצא מקום בקרב חוטאים. במהלך שירותו עלי אדמות, הוא היה מזוהה עם אנשים חוטאים. זאת היתה אחת התלונות העיקריות של הפרושים. בבוז, קראו לו,

"רע למוכסים וחוטאים" (לוקס ז' 34).

עוד דבר; במותו על הצלב, נצלב בין שני פושעים.

"ואת פושעים נמנה" (ישעיה נ"ג 12).

זאת לומר, הוא "נמנה" (סטרונג) עמהם. "לא שהיה פושע, אלא התייחסו אליו ככזה, כאשר נצלב ביחד עם שודדים" (ג'יימסון, פוסט ובראון, כרך 2, עמ' 733). הבשורה על פי מרקוס אומרת,

"ויצלבו אתו שני פריצים אחד לימינו ואחד לשמאלו, וימלא הכתוב האומר  
ואת פושעים נמנה" (מרקוס ט' 27-28).

ד"ר יונג אמר, "אלה לא היו חוטאים בלבד, אלא פושעים ממש" (ד"ר אדוארד ג' יונג, ספר ישעיה, 1972, כרך 3, עמ' 359).

הבשורה על פי לוקס מספרת לנו שאחד משני השודדים האמין בישוע ונושע (לוקס כ"ג 39-43). ד"ר ג'ון ר' רייס, מלך היהודים, חרב אדוני, 1980 דפוס חדש, עמ' 475). ד"ר מקגי אמר,

מה היה ההבדל בין [שני השודדים]? לא היה שום הבדל – שניהם היו שודדים. ההבדל מונח בעובדה שאחד האמין בישוע המשיח והשני לא עשה כן (ד"ר ג' ורנון מקגי, *דרך המקרא*, תומס גלסון, 1983, כרך 4, עמ' 354).

"ואת פושעים נמנה." זה מראה לנו שישוע מרצונו שם עצמו במקומם של הרשעים *כיותר*. חוטאים יכולים להיושע מכיוון שהוא נמנה עמם. אך עליך להאמין כדי להיושע. המשיח כעת נתכבד כי עלה לעמוד במקום חוטאים, ולקח את חטאיהם על עצמו, וכך אפשר להם להיושע. כך, הוא מקבל כבוד כי "את פושעים נמנה." "כן, יודע אני!" שירו את הפזמון!

ואני יודע, כן, אני יודע, דמו של ישוע יכול לטהר את החוטא הנורא מכל; ואני יודע, כן, אני יודע, דמו של ישוע יכול לטהר את החוטא הנורא מכל ("כן, יודע אני!" מאת אנה ו' ווטרמן, 1920).

### 3. שלישית, והוא חטא רבים נשא.

הבה נעמוד לקרוא בקול את הטקסט, ולסיים במילים, "נשא".

"לכן אחלק לו ברבים ואת עצומים יחלק שלל תחת אשר הערה למות נפשו ואת פושעים נמנה, *והוא חטא רבים נשא*..." (ישעיה נ"ג 12).

ניתן לשבת.

"והוא חטא רבים נשא." כפי שניסח פטרוס השליח,

"ואת חטאותנו הוא נשא בגוויתו על העץ" (ראשונה לפטרוס ב' 24).

זהו ישועה באמצעות החלפת מקום. המשיח לוקח את החטא של החוטא "בגופו שלו" על הצלב. הוא משלם את העונש לחטא שלך בכך שהוא נושא את זה על עצמו ומת במקומך. בלי כפרה באמצעות מותו מחליף המקום של ישועה אין בשורה. מותו המכפרת לחוטאים זה לב ליבו של הבשורה. ספרג'אן אמר,

כעת, שלוש אלה – הוא הערה למוות נפשו, ונשא את עונשם של חוטאים; את פושעים נמנה, ועמד בקרב חוטאים; והוא נשא את חטאם ממש...מה שלא טימא אותו, אלא אפשר לו להיפטר מהחטא אשר טימא בני אדם – שלוש אלה סיבות לכבודו של אדוננו ישוע. אלוהים, לשלוש אלה, ועוד אחד, חלק לו שלל עם עצומים, ונחלה עם רבים (צ"ה ספרג'אן, *בימת המשכן המטרופוליטני*, הוצאת פילגרים, 1975 דפוס חדש, כרך 35, עמ' 93).

"כן, יודע אני!" שירו את הפזמון!

ואני יודע, כן, אני יודע, דמו של ישוע יכול לטהר את החוטא הנורא מכל; ואני יודע, כן, אני יודע, דמו של ישוע יכול לטהר את החוטא הנורא מכל;

### 4. רביעית, ולפושעים יפגיע.

הטקסט מסתיים במילים,

"ולפושעים יפגיע" (ישעיה נ"ג 12).

בצלב, המשיח התפלל בשביל חוטאים, ולמעשה "הפגיע לפושעים", כאשר זעק,

"אבי, סלח להם; כי אינם יודעים את מה שהם עושים" (לוקס כ"ג 34).

כך התפלל בשביל חוטאים בעודו תלוי על הצלב.

אמנם, כעת אף בשמיים, ישוע מתפלל בעד חוטאים,

"הוא חי תמיד להפגיע בשבילנו" (עברים ז' 25).

הוא הפגיע בעד חוטאים בהיותו גוסס על הצלב. הוא ממשיך להתפלל בשביל חוטאים היום, בהיותו יושב לימין האב בשמים.

שימו לב שארבעת הדברים אשר ישוע עשה מהווים את הסיבה שהוא כעת נישא בכבוד, לימין האב. וכל ארבע הסיבות לכבודו הנוכחי של המשיח קשורים למה שעשה כדי להושיע חוטאים!

"וימצא בתכונתו כבן אדם, וישפל את נפשו ויכנע עד מוות עד מיתת הצליבה. על כן הגביהו האלוהים מאוד ויתן לו שם נעלה על כל שם אשר בשמים ובארץ ומתחת לארץ, וכל לשון תודה כי אדון ישוע המשיח לכבוד אלוהים האב" (פיליפים ב' 8-11).

שימו לב גם שלמרות כל כוחו של ישוע להושיע, הוא לא יושיע את אלה אשר אינם חושבים שהם צריכים להיושע.

אם [אתם] אין לכם חטא הוא לא יכול לנקות [אתכם] מזה. יכול הוא...אתם אנשים מכובדים וטובים מאוד, אף פעם לא עשיתם דבר לא נכון בכל חייכם; מה ישוע מהווה עבורכם? כמוכן, תמשיכו בדרככם, תדאגו לעצמכם...ובכן! זהו שטות...אם תסתכלו פנימה, לבכם רקוב כאח שחור אשר אף פעם לא ניקו אותו. לבכם מעיינות זיהום. הו, לו יכולתם לראות זאת, הייתם מפסיקים את הצטדקותכם המזויפת! [אך] אם לא תעשו כן, אין לישוע דבר מה בשבילכם. הוא מפיק כבוד מחוטאים, לא אנשים יהירים כמותכם. אבל, אתם האשמים, אתם עוד...תתודאו על אשמתכם, תזכרו את ארבעת הדברים שישוע עשה, הוא עשה את אלה בקשר לחוטאים, ובגלל שעשה את אלה בקשר לחוטאים הוא היום עטור הוד והדר וכבוד...[לכן] בלבביות אני [פונה אליכם] לבטוח בבן האלוהים, שנהיה בשר, אשר דימם ומת בשביל אנשים אשמים! אם תבטחו בו, הוא לא ירמה אתכם, אך תיושעו, ותיושעו בן רגע לנצח נצחים (ספרג'אן, שם, עמ' 95).

אמן! "כן, יודע אני!" שירו עוד פעם אחת!

ואני יודע, כן, אני יודע, דמו של ישוע יכול לטהר את החוטא הנורא מכל; ואני יודע, כן, אני יודע, דמו של ישוע יכול לטהר את החוטא הנורא מכל; ("כן, יודע אני!" מאת אנה ו' ווטרמן, 1920).

## מתאר

### מקור כבוד המשיח

(דרשה מס' 14 על ישעיה נ"ג)

מאת ד"ר ר"ל הימרס, הבן.

"לכן אחלק לו ברבים ואת עצומים יחלק שלל תחת אשר הערה למות נפשו ואת פשעים נמנה והוא חטא רבים נשא ולפשעים יפגיע" (ישעיה נ"ג 12).

1. ראשית, הערה למוות נפשו, ישעיה נ"ג 12א;
2. יוחנן י"ט 30, י' 17; ראשונה לפטרוס ג' 18; תהלים ב' 8; קולוסים ב' 15.
2. שנית, את פושעים נמנה, ישעיה נ"ג 12ב;
3. לוקס ז' 34; מרקוס ט"ו 27-28; לוקס כ"ג 39-43.
3. שלישית, חטא רבים נשא, ישעיה נ"ג 12ג; ראשונה לפטרוס ב' 24.
4. רביעית, ולפשעים יפגיע, ישעיה נ"ג 12ד;
4. לוקס כ"ג 34; עברים ז' 25, פיליפים ב' 8-11.

אמונה פשוטה בישוע  
(דרשה מס' 15 על ישעיהו נ"ג)  
**SIMPLE FAITH IN JESUS**  
(SERMON NUMBER 15 ON ISAIAH 53)  
(Hebrew)

מאת ד"ר ר. ל. היימס, הבן  
by Dr. R. L. Hymers, Jr.

דרשה זו ניתנה במשכן הבפטיסטי של לוס אנג'לס  
בבוקר יום אדוני, ה-21 ביולי, 2013  
A sermon preached at the Baptist Tabernacle of Los Angeles  
Lord's Day Morning, July 21, 2013

"וכמסתר פנים ממנו" (ישעיהו נ"ג 3)

"וכמסתר פנים ממנו." אחד הפרשנים המודרניים אמר שהמילים הללו מדברות על ה"סלידה מהמשיח הנצלב וחוסר הכבוד לבן אלוהים שבא בדמות אדם" של ישראל. הוא הגביל את הפסוק כך שיכלול רק את העם היהודי בתקופתו של המשיח. אבל אני אוהב מה שמודי אמר, "הכתובים מפנים זרקור על הפרשנים." לא, הפסוק לא רק מתייחס ל"סלידה" של ישראל מהמשיח. דבר זה ברור מתחילת הפסוק. הוא אומר, "נבזה וחדל אישים." לא רק היהודים, אלא "אישים" באופן כללי! "חדל אישים" – לא רק על ידי היהודים. "הכתובים מפנים זרקור על הפרשנים." לותר דיבר על "האנלוגיה של הכתובים." הרפורמיים הגדולים התכוונו שעלינו להשוות את כתבי הקודש לכתבי הקודש, לראות מה אלוהים אמר על נושא בחלקים אחרים בכתובים. בישעיהו מ"ט 7 אנו קוראים,

"כה אמר יהוה גואל ישראל קדשו, לבוזה נפש..." (ישעיהו מ"ט 7)

אז, גם כאן, אנו רואים שאנשים באופן כללי בזו את ישוע, הקדוש. בברית החדשה, ישוע עצמו אומר,

"אם העולם שנא אתכם דעו כי אותי שנא ראשונה" (יוחנן ט"ו 18)

בפסוקים אלו, אנו רואים כי אנשים אבודים מהעולם שונאים את ישוע במרירות, או מסתירים את פניהם ממנו ולא חושבים עליו.

"וכמסתר פנים ממנו" (ישעיהו נ"ג 3)

אנשים מסתירים את פניהם מישוע בדרכים רבות. הנה שלוש מתוכן.

### 1. ראשית, ישנם אנשים המסתירים את פניהם מהמשיח בבוז מוחלט.

קראתי את הספר של רועה הקהילה וורמבראנד, מעונה עבור המשיח. קראתי אותו מידי שנה. רועה הקהילה וורמבראנד סיפר על הזוועות שהוא עבר מידיהם של הקומוניסטים ששנאו את המשיח. הוא אמר,

העינויים והאכזריות המשיכו ללא הפרעה. כאשר איבדתי הכרה או נעשיתי מעורפל מידי מכדי לתת למענים איזושהי תקווה לדלות ממני מידע, והחזרתי לתאי. שם שכבתי, מוזנח ומת למחצה, כדי לאזור מעט כוח על מנת שהם יוכלו לעבוד עלי שוב. רבים מתו בשלב זה...במשך השנים לאחר מכן, במספר בתי סוהר, הם שברו ארבע חוליות בגבי ועצמות רבות אחרות. הם דקרו אותי במספר מקומות. הם שרפו ויצרו שמונה עשר חורים בגופי... היה עלינו לשבת למשך שבע עשרה שעות ביום – למשך שבועות, חודשים ושנים - ולשמוע

הקומוניזם הוא טוב!  
 הקומוניזם הוא טוב!  
 הקומוניזם הוא טוב!  
 המשיחיות היא טיפשות!  
 המשיחיות היא טיפשות!  
 המשיחיות היא טיפשות!  
 ותררו!  
 ותררו!  
 ותררו!

(ריצ'רד וורמבראנד, Th.D., *מעונה עבור המשיח*, ספרי קורבן חי, גרסת 1998, עמ' 38, 39)

הוא לא הגזים. הכרתי אותו טוב למדי.

השנאה של המשיח על ידי הקומוניסטים וסוציאליסטים אחרים היא עצומה. אנחנו רואים התקפות גדולות של הסוציאליסטים נגד ישוע ואלו ההולכים אחריו אפילו באמריקה של ימינו – מהבית הלבן ועד בתי הספר. אנשים בדרגות הגבוהות מסתירים כעת את פניהם מהמשיח בבוז מוחלט. אלו המזלזלים במשיח ובהולכים אחריו בהחלט מקיימים את מה שהטקסט שלנו מנבא,

"וכמסתר פנים ממנו" (ישעיהו נ"ג 3)

## 2. שנית, ישנם אנשים המסתירים את פניהם מהמשיח על ידי אדישות.

אני בטוח שזה מתאר חלק מכם הבוקר! אינכם חושבים לעולם לפגוע במשיח, או לצעוק "המשיחיות היא טיפשות." אתם נרתעים באימה כאשר אני אומר לכם מה אותם קומוניסטים עשו לרועה הקהילה וורמבראנד. אתם אומרים, "אני לעולם לא הייתי עושה דבר כזה!" אני מאמין לכם. אינני חושב שהייתם מתקיפים את ישוע כמו אחד מהקומוניסטים המענים החייתיים הללו. אך עדיין...! אך עדיין...! אתם מקיימים את מה שהטקסט שלנו מנבא על ידי אדישותכם הקרה לישוע,

"וכמסתר פנים ממנו" (ישעיהו נ"ג 3)

אתם באים לקהילה ופשוט יושבים פה. עיניכם מזדגגות כאשר אני מדבר על ישוע. חלק מכם אפילו עוצם את עיניו. אחרים סוגרים את ליבם. באדישות קרה, אתם מסתירים את פניכם מישוע. האם אתם יודעים שאפילו אדם שמלמד בקהילה יכול לעשות זאת? כאשר הייתי בסמינר הבפטיסטי הדרומי בצפון של סן פרנסיסקו, היה שם סטודנט בשם תום פרדריק. נהיינו חברים. תום היה מטיף. אך יום ראשון אחד המסר שלו עצמו שבר את ליבו! הוא החל לבכות כל כך שלא יכול היה להטיף יותר. הוא ירד מהדוכן וכרע לפני המזבח. שם חזר בתשובה על חוסר האהבה שלו למושיע. שם, מול קהילתו הנדהמת, הוא הפסיק להסתיר את פניו מישוע. הוא בטח במושיע, והפך למשיחי אמיתי. הוא הפך לאדם טוב לב. הוא בא לחדר שלי במעונות עם אדם שהצטרף אליי כדי להתפלל שם בכל חמישי בערב. הוא גיבה אותה כשעמדתי נגד הפרופסור שתקף את הכתובים. הוא הלך איתי כאשר התעמתנו עם נשיא הסמינר בדלתו הראשית. הוא תמך בי אפילו כאשר הם קראו לו "הקנאי של היימס." הוא הפך ממטיף בפטיסטי דרומי אבוד, למשיחי אמיתי. החזרה בתשובה שלו התרחשה כאשר הוא הפסיק להתייחס לישוע באדישות קרה.

תום מת לפני מספר שבועות. שלחתי כסף לאשתו. זה היה המעט שיכולתי לעשות כדי להביע את הכרת התודה שלי על כך שתמך בי במהלך הקרב עבור הכתובים בסמינר התאולוגי השער הבפטיסטי המוזהב בשנות ה-70 המוקדמות. ואני אסיר תודה לאלוהים על כך שפתח את ליבו של תום לישוע, כאשר הוא נושע בזמן שהטיף את המסר שלו עצמו בבוקר יום ראשון לפני זמן רב.

מישהו יאמר, "ד"ר היימס, לא תרצה שאהפוך להיות כמו תום פרדריק, האין זאת?" אלוהים עוזר לי! אשמח בנוכחות מלאכי השמיים אם תהפוך להיות אפילו חצי ממה שאותו אדם היה! חלק מכם, אנשים צעירים שיושבים פה שבוע אחר שבוע חסרי אכפתיות, ישנים ואדישים – אני מתפלל לאלוהים שהייתם אפילו מעט כמו תום!

כעת, הסתכלו על כך בצורה זו – מה אם הייתם בסמינר השער המוזהב ב-1971 או 1972? מה אם הייתם שם והייתם שייכים לקהילה אחרת, ולא הייתי רועה הקהילה שלכם? הישבו עכשיו! האם הייתם מגבים אותי כאשר הייתי מתעמת עם הפרופסור שתקף את הכתובים? הישבו עכשיו! האם הייתם מגבים אותי? או שהייתם משחקים אותה "קרי רוח" והייתם נשארים מחוץ למחלוקת? הישבו!

כעת, אם תהיו כנים עם עצמכם, חלק מכם יצטרך להודות שהייתם קרי רוח ועומדים מנגד. אחרי הכול, אתם רוצים לקבל את התואר שלכם ולצאת משם מבלי להיות מתויגים כ"קנאים של היימס", האין זאת? לא הייתם משתנים בפתאומיות מהאופן בו אתם נוהגים כרגע, והפכים להיות קנאים למשיח, האין זאת? חשבו! אני מאמין שאלו שמדשדשים פנימה והחוצה מחדר התפילה לא היו עומדים לצדי באותו סמינר ליבראלי. לא, הייתם פשוט קרי רוח ואדישים כפי שאתם עכשיו! אתם הייתם צריכים להצטרף לאלו שאומרים,

"וכמסתר פנים ממנו" (ישעיהו נ"ג 3)

### 3. שלישיית, ישנם אנשים המסתירים את פניהם מהמשיח על ידי התעלמות.

הסתרתם את פניכם מישוע למשך זמן רב. לא אכפת לכם אם אני מטיף על ישוע או לא. אם דיברתי על פסיכולוגיה התיישרתם בכיסאותיכם והקשבתם בתשומת לב. אם דיברתי על פוליטיקה נשענתם קדימה בכיסאותיכם על מנת שתוכלו לשמוע כל מילה. במקרים בהם דיברתי על נבואות התנ"ך, נתתם את תשומת ליבכם המלאה למסר. כאשר דיברתי על השמיים לפני מספר שבועות הייתם כולכם אוזן, הקשבתם בריכוז, כיוון שנושא זה היה חדש עבורכם. אך כאשר שבתי לבשורה, עיניכם הזדגגו. אתם מאבדים עניין כאשר אני מדבר על ישוע! האין זאת? האין זאת?

אתם, אנשים צעירים, מבזבזים זמן רב על הלימודים במכללה. אתם לומדות שעות על גבי שעות כדי שתוכלו להצליח במבחנים שלכם. אתם קמים מוקדם בבוקר כדי ללמוד. את נשארים ערים עד מאוחר כדי ללמוד. אני שמח שאתם עושים זאת כי לא תצליחו במקצוע שלכם אם לא תלמדו עכשיו היטב בבית הספר. אני מברך אתכם על כך שלמדתם קשה בבית הספר. אך מעולם לא נשאתם ערים אפילו שעה אחת מאוחר יותר מהרגיל ללמוד את הכתובים, או ללמוד את המסרים האלו, שניתנים לכם מודפסים מכל יום ראשון. מעולם לא חשבתם אפילו על לקום מוקדם יותר ללמוד על המשיח, שמת כדי להושיע את נפשכם החוטאת. כל דבר בעולם נראה לכם חשוב יותר מאשר המשיח שאוהב אתכם, ושמתפלל עבורכם בשמיים.

אפילו כאן בקהילה, כאשר אני מטיף על ישוע, אתם נותנים למחשבותיכם לנדוד לדברים שנראים לכם חשובים יותר ממנו. וכאשר אתם מגיעים לחדר התפילה, אינני שומע אתכם מדברים על ישוע. אתם מדברים על עצמכם, אך אינני שומע אתכם מדברים על ישוע. אני שומע אתכם מדברים על דוקטרינות ועל פסוקים מהכתובים מידי פעם, אך אינני שומע על ישוע עצמו! הוא לא נמצא במחשבותיכם. רוב הזמן אתם מדברים רק על מה שאתם מרגישים – או לא מרגישים! אתם מחפשים רגשות כדי לחוש בטוחים, אך אינכם מחפשים את ישוע עצמו. אתם מדברים על חוסר הביטחון שלכם, אך אינכם מדברים על המושיע, שהוא האדם היחיד שיכול להבטיח את ישועתכם! חלקכם חושבים, "אין לי לב שבור." אני אומר לכם, "אל תחפשו לב שבור, חפשו את ישוע!" אך כאשר הזכרתי את שמו עיניכם נהיו מזוגגות, וחשבתם, "אני זקוק לתחושה, אני צריך להרגיש נושע!" ואני אומר, "לא, כל מה שאתם זקוקים לו הוא ישוע." אך כאשר הזכרתי את שמו איבדתם עניין מיד. אני אומר, "הסתכלו עכשיו על ישוע, מדמם על הצלב עבורכם." אך הסתכלתם חזרה על עצמכם. חיפשתם רגש בתוככם! אינני יכול להזיז את מבטכם מעצמכם לישוע! אני מצטט את הנביא שאמר, "דרשו יהוה בהימצאו, קראוהו בהיותו קרוב" (ישעיהו נ"ה 6). אך אתם מחפשים רגש או תחושה בתוככם במקום לחפש את המשיח עצמו, שאוהב אתכם כל כך!

"וכמסתר פנים ממנו" (ישעיהו נ"ג 3)

אני מבקש מכם להפסיק להפנות את פניכם מישוע. ברגע שתיפנו לישוע עצמו, הוא יושיע אתכם. אולי לא "תרגישו" נושעים. ביום שנושעתי על ידי ישוע, לא "הרגשתי" נושע. אפילו לא ידעתי שנושעתי באותו יום עד שעברו מספר חודשים. כל מה שידעתי באותו היום היה ישוע! האמתית בו לפני כן, אך באותו יום – אני רק יכול לומר – היה ישוע!

רועה הקהילה וורמבראנד ראה אנשים רבים מעונים עבור המשיח על ידי הקומוניסטים כאשר הוא נכלא בשל הטפותיו. הוא גם ראה אסירים רבים, ואפילו שומרים קומוניסטים, בוטחים בישוע. רועה הקהילה וורמבראנד אמר,

כאשר האדם הגיע באמונה – אפילו אמונה פרימיטיבית מאד – האמונה גדלה והתפתחה. אנחנו בטוחים שהיא תנצח בגלל שאנחנו בקהילת המחתרת ראינו אותה מנצחת שוב ושוב. המשיח אוהב את הקומוניסטים ואת שאר "אויבי האמונה." הם יכולים וחייבים להיות מושגים עבור המשיח (וורמבראנד, המקור הנ"ל, עמ' 115)

הגנב שמת ליד ישוע על הצלב נושע בדקות האחרונות שהיו לו על הארץ. הוא ידע מעט מאד. האמונה שלו הייתה מאד "פרימיטיבית", אם נשתמש במילותיו של וורמבראנד. אך הוא נושע ברגע שליכו בטח בישוע. והמושיע אמר לו, היום תהיה עמדי בגן עדן. (לוקס כ"ג 43) נראה לי שיש כאן כמה הבוקר שיכלו להאמין בישוע לפחות כמו אותו אדם. זה תהיה אמנם אמונה מאד פשוטה, "פרימיטיבית", אך אם תבטחו אי פעם במשיח אפילו כה מעט, מבלי להסתכל על עצמכם על מנת להוכיח זאת, רק לבטוח בישוע ולעזוב זאת כך, בלי שום בחינה עצמית, ישוע יושיע אתכם. אמונה פשוטה, חלשה, "פרימיטיבית", כמו של ילד בישוע – זה כל מה שאתם צריכים. אל תסתכלו אפילו פעם אחת על עצמכם. הסתכלו בפשטות על ישוע והשאירו זאת כך. אל תסתבכו עם זה. אל תבחנו זאת. אל תנתחו זאת. רק בטחו בישוע ועזבו זאת כך. ישוע עצמו יעשה את כל השאר. אפילו כאשר תישנו, זרע האמונה הזוה בישוע יצמח. אך עליכם לבטוח בישוע עצמו – המעט שבמעט, בצורה הכי פשוטה, אפילו בהיסוס, אפילו בפרימיטיביות. אתם יכולים לבטוח ככה במשיח. אתם יכולים ללכת אליו, ולעזוב זאת כך, מבלי לבדוק את רגשותיכם כדי לחוש ביטחון. עזבו זאת עם ישוע. אז, אפילו בזמן שתישנו בלילה, זרע האמונה הזוה, כפי שאמר רועה הקהילה וורמבראנד, "יגדל ויתפתח." אמונה חלשה מאד, פרימיטיבית, מהססת, בישוע הוא כל מה שתצטרכו! הקשיבו שוב לשיר שמר גריפית' שר. הוא מדבר על אמונה פשוטה ופרימיטיבית בישוע, ללא כל רגשות!

נפשי חשוכה, ליבי פלדה –  
אינני יכול לראות, אינני יכול להרגיש;  
לאור, לחיים, אני חייב להתחנן  
באמונה פשוטה בישוע.  
("בישוע", נכתב על ידי גיימס פרוקטר, 1913)

נתפלל אתכם אם תרצו שנעשה זאת. אנחנו רוצים לעזור לכם להפוך למשיחיים אמתיים. רק עזבו את מושבכם ולכו לחלק האחורי של האודיטוריום עכשיו. ד"ר קגן ייקח אתכם למקום שקט להתפלל. לכו בזמן שאשיר לכם את השיר הזה שוב.

ניסיתי לשווא אלפי דרכים  
את פחדיי לכבוש, את תקוותי להרים;  
אך מה שאני זקוק לו, אומרים הכתובים,  
הוא תמיד רק ישוע.

נפשי חשוכה, ליבי פלדה –  
אינני יכול לראות, אינני יכול להרגיש;  
לאור, לחיים, אני חייב להתחנן  
באמונה פשוטה בישוע.  
("בישוע", נכתב על ידי גיימס פרוקטר, 1913)

ד"ר צ'אן, בבקשה בוא והתפלל עבור אלו שנענו לקריאה. אמן.

## ראשי הפרקים של

### אמונה פשוטה בישוע

(דרשה מספר 15 על ישעיהו נ"ג)

על ידי ד"ר ר. ל. היימס הבן

"וכמסתר פנים ממנו" (ישעיהו נ"ג 3)

(ישעיהו נ"ט 7, בשורת יוחנן, ט"ו 18)

1. ראשית, ישנם אנשים המסתירים את פניהם מהמשיח בבוז מוחלט, ישעיהו נ"ג 3.
2. שנית, ישנם אנשים המסתירים את פניהם מהמשיח על ידי אדישות, ישעיהו נ"ג 3.
3. שלישית, ישנם אנשים המסתירים את פניהם מהמשיח על ידי התעלמות, ישעיהו נ"ה 6, לוקס כ"ג 43.